MARY CARTER
TERRI DULONG

Un Crăciun de neuitat

Un Crăciun de neuitat reunește două încântătoare povești de Crăciun, pe alocuri amuzante, în mare parte emoționante, care vă vor transpune în atmosfera magică și irezistibilă a sărbătorilor de iarnă.

Perioada sărbătorilor ar trebui să fie pentru toată lumea prilej de fericire și bucurii. Nu însă și pentru Tara Lane, o newyorkeză de treizeci de ani, care exact acum rămâne fără serviciu și fără cei mai buni prieteni. O întâmplare neașteptată îi dă însă prilejul ca de Crăciun să ajungă în peisajul de vis din Maui, unde întâlnirea cu Darren, un tânăr sexy și nonconformist, transformă cu totul vacanța pentru care Tara își propusese doar distracție și aventură. *Un Crăciun în Maui* se dovedește un punct de cotitură în viața Tarei, dovedind că, uneori, cele mai plăcute surprize apar când te aștepți cel mai puțin.

*

În apropierea Crăciunului, viața liniștită a comunității din Cedar Key este brusc tulburată de vestea că unul dintre cei mai vechi locuitori este în pericol de a fi trimis la azil, iar în spatele acestei acțiuni este tocmai nepotul acestuia, Ben, un editor newyorkez impertinent, dar incredibil de arătos. Revoltată de nedreptatea pe cale să fie comisă, Josie se mobilizează pentru a îndrepta lucrurile, însă dragostea ivită în cel mai neașteptat mod îi oferă, în schimb, *Un Crăciun magic*...

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-600-597-5

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Carmen David
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Un Crăciun de neuitat / Mary Carter şi Terri DuLong;
trad.: Graal Soft. – Bucureşti: Litera Internaţional, 2011
2 vol.
ISBN 978-606-600-607-1
Vol. 1. ISBN 978-606-600-597-5
I. Carter, Mary
II. Dulong, Terry
III. Soft, Graal (trad.)
821.111-31=135.1

MARY CARTER și
TERRI DuLONG

Un Crăciun de neuitat

Traducere din limba engleză
Alexandru Maniu

Lira

MARY CARTER

Un Crăciun tropical

capitolul 1

Lucrurile bune vin în doze mici; dar la fel se întâmplă și cu antraxul. Tarei Lane i-a venit în minte acest lucru în timpul convorbirii săptămânale cu sora ei mai mică, Nadine. Aceasta reprezenta fără îndoială o „doză mică“, întrucât nu măsura mai mult de un metru și jumătate. Îi vorbea Tarei cu glas duios, cel puțin în aparență. Dar Tara știa mai bine. Vorbele lui Nadine erau țesute cu acea otravă de care se temeau cu toții și pe care Tara o catalogase drept una dintre „problemele nerezolvate“. Dac-ar fi fost doar asta, ar fi fost o problemă spinoasă, însă nu letală. Dar combinată cu „spiritul sărbătorilor“, aveai deodată de-a face cu o problemă letală. Sau poate că... poate că Tara era prea melodramatică? La urma urmei, Nadine era supărată pur și simplu pentru că Tara fusese puțin cam slobodă la gură în urmă cu un an, la masa de Crăciun, și nu dorea ca povestea să se repete și anul acesta.

Și-atunci, de ce nu zicea lucrurilor pe nume? Pentru că ar fi ratat ocazia să-i țină o teorie. Astfel, actuala sa prelegere era: „Cum să înlocuim cuvintele rușinoase în prezența copiilor, ediția de vacanță“. Tara ar fi dat orice să se facă nevăzută, în ultima bancă. Dar din nefericire, se pare că ea era singura participantă.

– De ce să nu zici mai bine „Ieși în renul meu de-aici“? îi explică Nadine.

Într-un fel, Nadine avea dreptate, iar Tara își promisese sieși că anul acesta avea să se poarte exemplar, chiar dacă rudele sale o scoteau din minți. Dar cu toate orele de muncă și apropierea sărbătorilor, Tara era stresată „la maxim“ (expresie din liceu; Dumnezeule, pe vremea aia, toate erau „la maxim“ nu?), îi făcea plăcere s-o necăjească pe Nadine și era pregătită să suporte consecințele.

La urma urmei, și Tara trebuia să-i înghită prostiile an de an, și o făcea cu o eleganță demnă de admirat.

–Ieși în moșul meu de-aici, rosti Tara, mecanic și răspicat, asemenea unui străin la cursul de engleză pentru începători.

–Exact, oftă Nadine ușurată. Sau „du-te-n sania mea", sau „vâsc de-aici" sau variațiuni pe tema asta.

Nadine oftă din nou, iar Tara desluși o undă de nemulțumire în glasul mieros al surorii sale.

–Sau, ai putea să-mi faci cel mai frumos cadou de Crăciun și să-ți pui lacăt la gură. Dar bănuiesc că întrec măsura.

–Ieși în moșul meu de-aici, rosti Tara, cu mai multă convingere.

–Minunat!

–Du-te-n sania mea.

–Ai prins ideea.

–Să-mi bag ciorapul...

–Întinzi coarda.

–Vai, doar n-am sărit renul?

–Tara!

–Bine, am înțeles, dar lăsând gluma la o parte, vreau să te întreb ceva.

Cum Nadine nu spuse nimic, Tara continuă:

–De ce să-l dăm afară? spuse ea, încercând să-și înăbușe un hohot de râs.

–Poftim?

–Păi de ce să-l dăm afară pe ren? Ce, a rămas înțepenit undeva? Să nu-mi spui că în horn!

–Taaraa, scrâșni Nadine, lungind fiecare silabă parcă o veșnicie.

Of, of, Tara cunoștea foarte bine tonul acesta. În mod clar, era timpul să nu-și mai împodobească vorbele cu globuri de ironii. Și da, Tara știa că nimeni altcineva nu era vinovat decât ea. Anul trecut când o vizitase pe Nadine, Tarei îi ieșise porumbelul pe gură chiar în Ajunul

Crăciunului. Nepoțica ei, Tiara – care-i purta numele, însă ușor modificat, căci era un pic mai prețios așa – se lipise numaidecât de acel cuvânt colorat şi nu numai că-l repetase de câteva ori, dar îl și cântase cu multă veselie pe melodia unui colind. La acea dată, fetița n-avea mai mult de un an. Tara văzuse în acea reprezentație muzicală semnele geniului, dar Nadine, jignită până-n măduva oaselor, nu-i îmbrățișase teoria. Mai ales după ce micuța Tiara i-l cântase și Moșului, la magazinul universal.

Moş Crăciun: – Spune-mi, Tiara, ai fost cuminte?

Tiara: – Du-te-n p... mea!

O dată în plus, Tara observase cu nedisimulată admirație că nepoțica ei îl folosise cât se poate de corect. O dată în plus, Nadine nu vedea la fel lucrurile.

Și n-avea de gând s-o lase să uite vreodată. Dar despre cearta care a precedat zborul porumbelului n-ar fi suflat nici o vorbă. Ce mai conta că-i zisese în fața întregii familii că era „aproape de vârsta medie"? Aproape de vârsta medie, nemăritată, imatură și fără copii, pentru a reda exact cuvintele lui Nadine. Era într-adevăr nemăritată și n-avea copii; nimic de zis. Imatură – ce-i drept, uneori Tara se comporta mai copilărește. Prefera însă expresia „lipsită de griji". Dar „de vârstă medie" îi provocase un junghi în inimă. Și o cam speriase. Ceea ce era exact ce-și propusese Nadine. Surioara ei de douăzeci și șase de ani, căsătorită, cu un copil, încerca s-o înspăimânte și s-o determine să se mărite și să aibă copii. Tara avea treizeci de ani. Aproape de vârsta medie. Nici nu mai ştia care era considerată a fi vârsta medie în ziua de azi, cu toate vitaminele, descoperirile, cremele antirid, laserele, exfolierile, injecțiile, chirurgia plastică, femeile trecute de prima tinerețe care caută relații sexuale cu tipi tineri, *Neveste disperate* și așa mai departe. Cu toate astea, ideea o înspăimânta.

Dar nici rețeta prescrisă de Nadine – căsătorie și copii – nu avea darul s-o liniștească.

Nu o dată îi explicase surorii sale cât de greu era să-ți găsești pe cineva în New York. Nadine îi propunea să se mute. Atunci, Tara îi spunea că își iubește prea mult slujba. Nadine o întreba dacă nu cumva slujba ei o strângea noaptea în brațe sau dacă o făcea să se simtă cea mai frumoasă femeie din lume.

Și-atunci, Tara îi cerea s-o lase moșului în pace.

Era o discuție care se repeta la nesfârșit. Nici anul acesta nu lipsise din repertoriu, iar Nadine găsise de cuviință să ridice miza, ținând predici despre beneficiile întâlnirilor aranjate pe internet. Nadine, fecioara care se căsătorise la optsprezece ani cu iubitul ei din liceu. Și asta, bănuia Tara, pentru că Nadine îl lăsase pe Phil (acum, soțul ei) să se joace cu sânii ei la petrecerea lui Sadie Hawkins.

În timp ce Nadine turuia la telefon, Tara își plimbă privirile pe rafturile bibliotecii și reîntâlnirea cu *Marile speranțe*, romanul său preferat, avu darul s-o liniștească. Era cartea ei de suflet, în care de obicei descoperea o motivație atunci când era la pământ. Dacă micuțul orfan, Pip, izbutea să iasă din ghearele disperării, ea de ce n-ar fi izbutit? Era de așteptat ca această nouă provocare să-și vâre coada familiară – și familială – în preajma sărbătorilor. La urma urmei, romanul începea în seara de Crăciun, și faptul că neînsemnata ei poveste debuta în micul apartament din Upper West Side, Manhattan, și nu în curtea bisericii din Kent, nu schimba cu nimic datele problemei. Pip era reazemul ei. Avea doar șapte ani, departe de a fi „trecut", dar diferența de vârstă întărea și mai mult legătura dintre ei. Strădania, suferința și nădejdea existau de când lumea și erau universale.

Ce-i drept, Tara vorbea cu sora ei, nu cu un evadat (discutabil pe alocuri) care încerca s-o convingă să-i taie lanțurile (în egală măsură discutabil), dar găsea dezgustător faptul că era atrasă în urzelile ei matrimoniale. Tara fixă receptorul pe umăr și-și împreună degetele, căutând

să iasă din această situație. „Ce-ar face Pip în locul meu?" se întrebă ea.

Ar începe să țipe, era singurul răspuns care-i veni în minte.

Tara începea să înțeleagă faptul că speranțele și așteptările au termen de garanție. Acum, că trecuse de treizeci de ani, întâlnea tot mai mulți indivizi cu propriile lor așteptări. Asta însemna să-și coboare ea standardele. „Ești prea pretențioasă!" Auzise refrenul ăsta de o mie de ori în ultima vreme.

–Ai primit cadoul de Crăciun de la mine? o întrebă Nadine pe Tara.

Subiectul de care se temea cel mai tare; ar fi preferat s-o asculte predicând decât să se aventureze pe acest câmp minat.

–Da, răspunse Tara.

Nu voia s-o necăjească și mai tare, așa că se forță să aibă un ton vesel, după care intră în bucătărie. Acolo, își revărsă furia pe sărmana roșie care zăcea pe tocător. O despică hotărâtă și urmări sucul roșu scurgându-se din inima ei singuratică.

–Și? zise Nadine.

–Nu mă interesează, răspunse Tara.

S-a zis și cu bunele intenții să n-o supere pe Nadine. Cuvintele-i ieșiseră pe gură înainte să-și pună filtrul amabilității. Azvârli roșia tăiată într-un castron și curăță tocătorul. Tăcere. Probabil că Nadine număra până la zece.

–Nu vrei nici măcar să arunci o privire? insistă Nadine. Uite, mai ai aproape trei săptămâni. Dacă se-ntâmplă să găsești un individ pe placul tău – atâta vreme cât nu uiți să-l verifici de-a fir a păr –, e mai mult decât bine-venit la masa de Crăciun.

Oh! Dumnezeule! Tarei i se tăie răsuflarea. Încercă să tragă aer în piept, dar se înecă. Nadine nu numai că se aștepta să aranjeze o întâlnire, ci să-l și placă pe candidat

și să mai iasă cu el și a doua oară. Din experiența Tarei, asta însemna să prindă nu una, ci două stele căzătoare. Și dacă norocul îi surâdea, Nadine dorea să-i invite în Montana, să-și petreacă sărbătorile cu familia ei. Strașnic plan. Astfel, i se confirmau suspiciunile pe care le avea de-o vreme: Nadine era nebună de legat.

–Ce idee minunată, rosti Tara.

Nadine începu să înșire lista pregătirilor pentru sărbătorile de iarnă. Tara aruncă o privire spre micul pin de pe pervaz, singurul obiect din casă ce amintea de Crăciun. Era prea firav pentru a susține globuri, însă trunchiul era înveșmântat în staniol auriu, iar în vârf avea legată o fundiță roșie. Tara își închipui cum ar fi fost să intre în casa surorii sale cu pinul de braț și să-l prezinte drept prietenul ei. Putea să-l îmbrace la costum. „El e Bob. Sunt îndrăgostită de el." Cu greu reuși să-și înăbușe chicotele când și-l imagină pe bietul pomișor instalat într-un scaun uriaș din sufrageria lui Nadine, ițindu-și timid vârful deasupra mesei.

Nadine se opri brusc din sporovăit.

–Ce-i așa de amuzant?

–Nimic, făcu Tara.

Înșfăcă un cuțit și-l trecu sugestiv de-a latul gâtului, apoi îl lăsă în chiuvetă și se îndreptă spre birou, un spațiu strâmt între ușa din față și frigider. Se așeză la noul ei computer Apple, un hatâr pe care și-l făcuse cu ocazia sărbătorilor. Deschise pagina de internet cu pricina și fu întâmpinată de poza unui cuplu desprins parcă din basme.

Site-ul *Suflete pereche*.

Nadine îi dăruise un abonament pe șase luni. Asta după ce Tara îi explicase că n-o mai interesează întâlnirile. Se împăcase cu ideea că nimeni nu va întruni vreodată toate cerințele de pe lista „Trebuie să...", care cu timpul se transformase în „Ar fi bine să..." și într-un final se dizolvase într-un singur postulat: „Nu vreau să am de-a face cu criminali în serie".

Dar Nadine nu trebuia să știe toate detaliile.

Tara dădu clic în spațiul de înregistrare și trecu pseudonimul în câmpul respectiv. Sexy-Sous-Chef. Nu se dădea în vânt după el, dar toate combinațiile posibile cu Tara erau deja luate. Nu cunoștea nici o reprezentantă din această armată de Tare, dar spera din tot sufletul că aveau mai mult succes decât ea.

– Pentru că tu m-ai vârât în toată treaba asta, mă gândeam să-ți citesc câteva profiluri și să-ți cer o părere, rosti Tara.

– Perfect, spuse Nadine.

Părea nespus de încântată. Pe Tara o încercau deja remușcările.

– Vreau să le văd și pozele. Să intru pe site?

Chiar și fără ajutorul unui webcam, nu era dificil să și-o închipuie pe soră-sa. Stătea probabil în biroul ei, galben și steril, unde domneau cărțile, iar televizorul era interzis, ghemuită în scaunul portocaliu cu dungi albe, tapițat cu velur. Nadine îl recondiționase cu mâna ei. Piciorușele ei micuțe căutau refugiu în papucii de casă violeți, iar mânuțele ei delicate strângeau o cană de ceramică în care turnase ceai de mentă. Cu toate că asculta orice cuvânt al Tarei, ochii ei hoinăreau pe întinderea nesfârșită de alb, sub cerul limpede al Montanei. Cel puțin așa-i plăcea Tarei să și-o închipuie. Asemenea familiei Walton. Sau ca în *Căsuța din prerie*[1]. Obișnuiau să colinde pădurea în fiecare an în căutarea bradului perfect de Crăciun. Absolut idilic. Ferma îi plăcea nespus de mult, și ar fi petrecut mai mult timp acolo dacă surioara ei pe jumătate țicnită nu s-ar fi preschimbat într-un dictator sărit, pe perioada sărbătorilor.

De obicei, Tarei îi plăcea Crăciunul. Sau cel puțin ideea. Găsea prilej de bucurie în lucrurile simple. Bradul din Rockefeller Center, vitrinele de la Saks, patinoarul

---

[1] *The Waltons* și *Little House on the Prairie* – seriale americane înfățișând viața rurală din Vest (n.tr.)

din parc. Luminițe, cadouri lucioase cu funde uriașe, mult-așteptata ninsoare din Ajun, colindătorii și cântecele lor vesele, copilași îmbuibați cu zahăr care așteptau cu ochii somnoroși venirea Moșului. Cine-ar fi putut să strâmbe din nas la așa ceva? Simplu și frumos, bucură-te de micile plăceri ale vieții. Asta era filosofia Tarei.

Totuși, să recunoaștem: mai exista o latură a Crăciunului, una întunecată. Banii, stresul, grijile, preumblările, rudele pe care în mod normal nici nu le-ai saluta pe stradă, iar în ceea ce-o privea pe Nadine – planurile, listele și sarcinile. Da, când era vorba de Crăciun, Tara era un observator imparțial, pe când Nadine era un om de acțiune.

Nelipsitele scrisori de Crăciun și invitațiile la cină aveau să sosească în curând, dar până atunci Tara se furișa pe lângă cutia poștală de parcă ar fi fost un câmp minat. Întâlnirile pe internet începeau să-i pară un amuzament bine-venit în toată nebunia asta. Tara își îndreptă atenția spre monitor.

–Să lăsăm la o parte înfățișarea, rosti ea. Hai deocamdată să ne concentrăm asupra personalității.

–Bună idee. Înfățișarea nu contează așa de mult. Uită-te de pildă la Phil. Nu mai e bărbatul acela chipeș și voinic din ziua nunții.

Tara și-l imagină pe Phil înalt, uscățiv și pletos.

–Bun, spuse Tara și deschise primul profil. În primul rând, habar n-aveam că sunt atâția bărbați pleșuvi prin New York care dețin ambarcațiuni „ușor" uzate și practică yoga pe punte.

Nadine râse cu poftă și Tara i se alătură.

–Din câte știu, îți plac bărcile.

–Așa-i, dar mă gândeam la sărmanele creștete înghețate în bătaia vântului.

Nadine izbucni din nou în râs. Acesta era tot tâlcul discuției. S-o facă pe surioara sa să râdă. Pe vremuri, când Tara era în liceu și Nadine în școala generală, obișnuia s-o facă să râdă în asemenea hal, încât biata fetiță făcea pe ea.

Ce vremuri! Nu exista plăcere mai mare de-atât. Și în ciuda nenumăratelor diferențe dintre ele, Tara și Nadine împărtășeau același simț malițios al umorului.

–Nu mai fi așa de critică, o certă Nadine. Și bărbații cu chelie sunt sexy.

–Nu-mi pasă. Nu-mi trebuie bărbați chelioși care fac yoga pe bărcuțele lor. Nu-mi trebuie întâlniri pe internet. Mai bine zis, nu vreau să mă întâlnesc cu nimeni. Îi am pe Pete și pe Henry.

–Barmanul și portarul nu se pun la socoteală.

–În New York, se pun, ascultă-mă pe mine.

–Mai citește, o îndemnă Nadine. În cinci minute se trezește Tiara.

Tara intră pe următorul profil și se holbă la individ. Tara nu era o persoană rea din fire, dar ținu morțiș ca Nadine să-l vadă pe domnul din fotografie. Dacă măgărușul din *Ursulețul Winnie* s-ar fi împerecheat cu un baset posedat, dihania rezultată nu s-ar fi deosebit cu nimic de el.

– „Se spune adesea despre mine că am o personalitate fermecătoare. Sunt intresat de atâtea lucruri, încât mi-e imposibil să fac o listă." Tara făcu o pauză semnificativă. Se pare că ortografia nu intră pe lista domnului nostru i-n-t-e-r-e-s-a-n-t.

Nadine râse.

–Ce ratat. Mai vreau.

Tara se îndreptă de spate și un zâmbet nerăbdător i se așternu pe chip.

–„Îmi plac conversațiile bune, chiar și dacă vorbim despre nimic."

Izbucniră amândouă în râs.

–Se crede Seinfeld, spuse Nadine.

–Toți sunt Seinfeld aici. Atâta doar că le lipsesc talentul, banii și simțul umorului.

Trecu la următorul.

–„Relațiile sunt nemaipomenite, e puțin de lucru la fiecare, dar să sperăm că nu PREA mult."

–N-a fost însurat până acum, rosti Nadine.

–„Arată-mi doi îndrăgostiți care se simt bine fără să facă nimic, și-ți voi spune că acolo se ascunde dragostea adevărată“, continuă Tara, tot mai veselă.

–Zgârcit și puturos. Ăsta cu siguranță a fost însurat, comentă Nadine.

Un surâs malițios încolți pe buzele Tarei. Le păstrase pe cele mai bune pentru final.

–„Fiind un mare pasionat de benzi desenate, caut persoana care să restituie Fantasticul Femeii.“[1]

Aproape că leșinară de râs. Tara își șterse câteva lacrimi.

–Gata, suficient, rosti Nadine. Mai bine-ți tricotam un fular.

–Stai, mai am unul.

Râdea cu atâta poftă, încât îi luă o veșnicie să bâiguie ultimele cuvinte.

–„Sunt pasionat de veverițele din Thompson Square Park“, explodă Tara.

Era cel mai amuzant lucru pe care-l întâlnise vreodată și se rugă să nu facă pe ea. Se uită în jur după o pungă de hârtie. Dacă nu avea grijă, putea să o apuce hiperventilația. De-abia după câteva clipe realiză că era singura care râdea.

–Hai, măi, că e de comă.

–Omul a scris că-i plac veverițele, nu că are o obsesie pentru ele. Îi plac animalele și-atâta tot.

Tăcerea se așternu asemenea unui vânt de iarnă.

–Îmi pare rău că nu-ți place cadoul de Crăciun, rosti Nadine într-un târziu.

–Nu-i vorba de asta, încercă Tara s-o îmbuneze. Mă distram și eu puțin.

–E distractiv să fii singură?

---

[1] Referire la *Wonder Woman*, eroină de benzi desenate (n.tr.)

– Du-te-n sania mea, rosti Tara în glumă, dar Nadine nu sesiză ghidușia din glasul ei. Urmă un țăcănit scurt și bâzâitul mustrător al tonului. Tara sună înapoi, dar fu întâmpinată de căsuța vocală.

– Te iubesc, spuse ea, și nu sunt singură. Vă am pe tine, pe Tiara, pe mama, pe tata și pe Phil, cel până nu demult voinic.

Tara îi trimise un sărut și închise.

Încercă să-și dea asigurări că totul va fi în regulă, dar știa că disputa nu se încheiase. Nadine avea s-o sâcâie până ce Tara își va fi găsit bărbatul visurilor pe *Suflete pereche*, pe care să-l aducă legat cu fundiță în Montana, pentru ca fostul armăsar Phil și clanul Lane să-l despacheteze și să-l cerceteze cu atenție. Tipic pentru Nadine să tulbure apele în preajma sărbătorilor. Ho, ho, ho, oribil, ca de obicei.

capitolul 2

În seara aceea, în timp ce trenul nr. 1 o purta spre serviciu, Tara nu se putea abține să nu se întrebe dacă nu cumva Nadine avea dreptate. Avea pretenții prea mari? Sosise clipa să renunțe la așteptări și să se lase în voia sorții? Ultima ei relație se încheiase spectaculos. Un sfârșit demn de pus în scenă pe Broadway. Individul dăduse buzna în restaurantul în care Tara lucra, un restaurant franțuzesc numit La Fleur, și făcuse un tărăboi de nedescris. Motivul? Tara amânase în ultima clipă o întâlnire. Ce-i drept, era ajunul Anului Nou, dar n-avusese încotro. Proprietarii restaurantului așteptau vizita rudelor din Franța, iar ea se temea că dacă va pleca în acea seară, ar fi rămas de-a pururi simplu bucătar. Mare mirare că n-o concediaseră pe loc, după ce Gary Manning dăduse buzna în restaurant la câteva minute după miezul nopții și explodase mai rău ca Vezuviul. Dezamăgitor de banal.

Din fericire, oaspeții francezi gustară din plin scena. Nu era pentru prima oară când Gary își ieșea din pepeni, dar cu siguranță era debutul său în fața publicului newyorkez. Era avocat și, când îl apucau pandaliile, își smulgea literalmente părul din cap, iar când pierdea vreun caz, nu mai făceau dragoste zile de-a rândul. Două luni plăcute urmate de șase luni de iad. Își jurase că următorul ei iubit va fi diferit. Calm. Răbdător. Greu de găsit asemenea bărbați într-un restaurant sau, la o adică, în tot Manhattanul. În orice caz, își păstrase slujba. Ba mai mult, urma să ocupe poziția de bucătar-șef la restaurantul La Fleur, poziție la care râvnea de șase ani. Era cel mai frumos cadou de Crăciun cu putință.

La Fleur. Fusese dragoste la prima vedere. Cel mai micuț și mai drăguț restaurant franțuzesc din tot Manhattanul, proprietatea lui Yvette și Stephan, un cuplu înstărit din Franța. Înfipt între Union Square și Gramercy Park, restaurantul devenise în scurt timp de la deschidere locul favorit al turiștilor și al localnicilor deopotrivă. Primeau zilnic fructe, legume și flori proaspete de la Piața Fermierilor, din Union Square. Ouăle și carnea le primeau de la o fermă privată din provincie, iar trufele, uleiurile și mirodeniile erau aduse direct de la Paris.

Proaspăt absolventă a Institutului Culinar din America, Tara se ospătase și băuse vin de nenumărate ori în micuțul restaurant și îi bătuse la cap pe Yvette și pe Stephan până o angajaseră. Fuseseră necesare nu mai puțin de o sută de vizite ca ei să-și dea seama de prezența Tarei. Practic, ea le făcuse curte. Se dichisea cu mare migală înainte să intre, aducea diferiți prieteni (care nu țineau regim), gusta din fiecare preparat, îi măgulea fără încetare, mânca până la ultima firimitură și gemea de plăcere după fiecare masă. Tratatele de psihologie susțin că oamenii adoră să le pronunți numele. Ei bine, Tara știa că bucătarii adoră când spui „mmmmm" sau „deliciooos" sau „Vaaai, cât e de bun!". Tara spunea toate astea destul de des. În urma acestui experiment, se alese cu șapte kilograme în plus, dar sacrificiul meritase. O angajaseră. Și după multe nopți de asudat prin bucătărie, reușise să dea jos și kilogramele câștigate în timpul curtării.

Se revanșase pe urmă în alte feluri. În scurt timp, află de la Y&S (cum erau cunoscuți Yvette și Stephan) că tot ceea ce învățase la prestigiosul institut culinar, unde bucătăria franțuzească era sanctificată, nu valora nici cât o ceapă degerată. Cei doi se oferiră numaidecât s-o învețe „adevărata bucătărie franțuzească". S. era un bărbat înalt, cu o burtă ce-i atârna peste curea, ca lui Moș Crăciun. Y. era înaltă și subțire. De fiecare dată când Y. îi lua în derâdere pe americani pentru obezitatea lor, Tara încerca

să nu arunce priviri sugestive spre S., care părea că înghițise un pui de balenă. De altminteri, S. era singurul care se ocupase de pregătirea ei, petrecând ore în șir alături de ea, până ce Tara învățase să prepare toate specialitățile casei. Într-o bună zi, S. îi făcu cel mai mare compliment cu putință: gustă din friptura cu sos Poivre, închise ochii și rosti: „Aș putea să jur că ești franțuzoaică. Nu din Paris, firește, ci din provincie." Pentru ea, și asta era o mare realizare.

Schimbau zilnic meniul, iar când îl mai apuca, S. hotăra ce avea să mănânce lumea, iar dacă nu le convenea, n-aveau decât să „se târască pe burdihanele alea dezgustătoare până la Mc-ul lor gălbejit". Ca un adevărat actor care se ferește să pomenească numele „piesei scoțiene"[1], S. n-ar fi rostit nici mort cuvântul de neiertat, McDonalds. Deși newyorkezii sunt cunoscuți pentru impertinența, nerăbdarea și răceala lor, se arătau încântați să fie repeziți de S. Nimeni nu refuza vreodată o masă. Tara lua lecții de la un geniu.

Până într-o zi, când Y&S hotărâră că se înfruptaseră destul din Marele Măr[2] și îi apucă dorul de Paris. Dar în loc s-o numească pe ea bucătar-șef, aduseseră un individ din Franța, pe numele lui Alain Cousteau. Da, la fel ca Jacques Cousteau, dar fără nici o legătură, dacă nu punem la socoteală faptul că Alain se purta cu Tara de parcă ea s-ar fi aflat la mii de leghe sub el. Alain ura tot ce era american, adică și pe ajutorul de bucătar-șef, Tara Lane. Nici să surâdă cu jumătate de gură nu știa, așa cum învățaseră Y&S după o vreme. Cum cei doi zâmbeau în colțurile opuse ale gurii, în rarele ocazii când stăteau unul alături de celălalt, aproape că alcătuiau un zâmbet în toată regula. Nu și Alain. Printre atâtea înjurături,

[1] Eufemism pentru titlul piesei *Macbeth* de William Shakespeare, care, conform unei superstiții în lumea teatrului, aduce ghinion dacă e rostit în interiorul unui teatru (n.red.)

[2] Poreclă dată orașului New York (n.tr.)

oftaturi și bufnituri, nu mai era loc și de zâmbete. Dar lucrurile luaseră o întorsătură neașteptată. Un miracol de Crăciun. Celor doi soți li se făcuse dor de „smintita Americă" și plănuiau să deschidă un restaurant în „inima țării". În Las Vegas.

Cu Alain în frunte. Tara era, în sfârșit, deținătoarea postului de bucătar-șef. Nici dacă i-ar fi dat regina ordinul de cavaler nu s-ar fi simțit așa de măgulită. Pe deasupra, avea să scape pentru totdeauna de francezul acela îngâmfat.

–Ai ajuns prea devreme, o întâmpină Alain, trântind o oală pe bufet.

Pentru Alain, era la fel de rău dacă întârziai sau dacă ajungeai mai devreme. Tara trase adânc aer în piept și zâmbi politicos. Își legă șorțul la brâu, se spălă pe mâini și începu să fredoneze un cântec de Crăciun.

–Am venit mai repede dintr-un motiv anume. Vreau să pun ornamentele de Crăciun.

Alain rămase cu gura căscată.

–Crăciun? rosti el, de parcă era străin de înțelesul cuvântului. Ornamente?

–Cu bun-gust, stai liniștit. Niște luminițe afară, câteva steluțe...

–Nu, o întrerupse Alain. Noi nu facem așa ceva.

Ce-i drept, nu împodobiseră locul niciodată de sărbători. Erau zgârciți. Odată, Tara cumpărase un dovleac pentru Halloween, dar înainte să vâre cuțitul în el, Alain îl transformase în pastă pentru supă. Dar Alain urma să plece, să plece, să plece! Pe umerii ei apăsau acum toate responsabilitățile, iar ei i se năzărise să împodobească La Fleur, cu mult bun-gust.

–Nici măcar nu vei fi aici de Crăciun. O să fii în Vegas, scumpete, îți amintești?

Alain trânti oala, ridică o tigaie de jos și-o trânti și pe aceea.

–Încă n-am plecat de *ici*, rosti el, făcând uz cu nerușinare de accentul lui stâlcit. Și nu vreau să aud de *fleuri*.

–*Fleuri*? făcu Tara.

Alain lovi straşnic oala.

–*Fleurile* alea roşii stupid!

–A, florile.

Fără flori în La Fleur, gândi ea. În mod normal, mânia surdă provocată de o nouă înfrângere ar fi copleşit-o. De această dată însă, se mulţumi să zâmbească. Alain se încruntă şi făcu stânga-mprejur. Tara ar fi vrut să ţopăie şi să cânte colinde cât o ţineau plămânii. Brusc, îi veni o idee. Ce-ar fi să sărbătorească? Da, ar trebui să sărbătorească. Să dea o petrecere de rămas-bun, de fapt o petrecere de „mai pupă-mă-n fund" deghizată! Petrecerea era, chipurile, în cinstea lui Alain, dar de fapt era pentru ea.

Încercă să dea de Y&S. Unde era farmecul fără ei? Dar de câte ori îi sună, se lovi de căsuţa vocală. Se gândi că era ciudat că nu răspundeau; trebuie că erau în Vegas deja, trebăluind în noul restaurant. Căută sprijin printre colegii săi, doar cinci în cazul de faţă, căci restaurantul era mic: trei chelneri, o animatoare şi un debarasator. Cu toţii se scuzară, invocând aglomeraţia sărbătorilor. Tara avea o bănuială că, asemenea ei, nici ceilalţi angajaţi nu considerau că Alain merita o petrecere de rămas-bun. Îi stătea pe limbă să le spună că petrecerea era de fapt în cinstea ei, dar nu voia să creeze impresia că noul bucătar-şef nu-şi mai încăpea în şorţ de fudul ce era. Prin urmare, folosi tradiţionala metodă a vinei. Şi reuşi să extragă câte zece dolari de la fiecare. Nu era nici pe departe bugetul la care se aşteptase, dar era la fix pentru o găleată de *fleuri* ieftine.

Decoră de-abia a doua zi, când Alain urma să sosească destul de târziu. Pe lângă afişul cu Bon Vegas-age!, suspendă un şirag de luminiţe, câteva steluţe şi tot soiul de chiţibuşuri pentru Revelion. Minitrompete, coifuri de hârtie şi cea mai ieftină sticlă de şampanie pe care-o găsise. Mai cumpărase şi o sticlă de Dom, pe care avea gând s-o bea de una singură, în postfaţa petrecerii. Înşfăcă

o oală care-i era la îndemână și o trânti pe tejghea. Era ultima zi a lui Alain.

La îndemnul Tarei, se ascunseră toți în camera frigorifică. Trei chelnerițe brunete și subțiri, un debarasator nervos din Ecuador, o negresă animatoare/manechin și Tara. Înarmați cu oale folosite pe post de tobă și un litru de șampanie ieftină, așteptau sosirea lui Alain. Roata se întorcea în cele din urmă, și era un lucru minunat.

—Întârzie, rosti animatoarea/manechin, care purta numele de Sahara.

Tremurau cu toții, iar sfârcurile Saharei aproape că străpungeau decolteul adânc al rochiei. Tara nu voia să fie cunoscută drept șefa care și-a plătit angajații în degerături.

—Îmi pare rău. Hai să ieșim de-aici.

Numai Alain ar fi putut să întârzie în ultima lui zi de lucru. Sahara se îndreptă spre ușa camerei frigorifice și trase cu putere. Nimic. Tino, debarasatorul, zâmbi șmecherește și-și încordă bicepșii. Așeză o mână pe umărul Tarei și o împinse la o parte, cu delicatețe, făcând încă o dată paradă de țesutul său fibros și trase cu nădejde.

—E închis, rosti el.

Toate privirile se întoarseră spre Tara.

—Imposibil. Ușa se închide doar de-afară.

Tara încercă ușa de lângă, sub privirile înghețate ale colegilor săi. Erau închise amândouă și o singură persoană ar fi putut să facă așa ceva.

—Ți-am zis eu că o să facă urât, se plânse una dintre brunete.

Tara începu să bată în ușă. În scurt timp, i se alăturară și restul angajaților. Se opintiră cu toții în ușă, dar când auziră clicul izbăvitor, era deja prea târziu. Ușa se deschise cu un geamăt teribil și cu toții se prăvăliră pe podeaua proaspăt spălată a bucătăriei. Sticla de șampanie ieftină se rostogoli, explodă și împrăștie spumă pretutindeni în jur, iar oalele se prăbușiră și ele, într-o deziluzionantă

simfonie metalică. Alain stătea deasupra ei. Se uită la el prin perdeaua de fire de păr îmbibate cu șampanie, încercând să-i deslușească expresia feței. Când îi căzu fisa, rămase cu gura căscată. Alain rânjea.

–Zurpriză, făcu el.

Într-o mână ținea un mănunchi de fire cu luminițe, iar în cealaltă niște steluțe. Alain le dădu drumul, obligând-o pe Tara să se dea iute la o parte. Când își întoarse privirile spre el, văzu că ținea în mână superba sticlă de șampanie Dom.

–Nu! strigă ea, mâniată la culme.

Prea târziu. Dopul țâșni spre tavan și un șuvoi de șampanie se revărsă pe gâtul sticlei. Alain vărsă pe capul ei ce mai rămase. Tara rezistă ispitei de a sorbi picăturile ce i se scurgeau pe chip. Era atât de scumpă! Alain râse, își scoase telefonul mobil și făcu o poză. Cu greu, Tara se ridică în capul oaselor, căci podeaua-i fugea de sub picioare. În viața ei nu fusese umilită în asemenea hal.

–Petrecerea era pentru tine, șuieră ea, cu arătătorul ațintit spre nasul lui subțire și lunguieț. Francez netrebnic ce ești!

Auzi sunete de mirare în spatele ei. Nimeni nu-i ținuse vreodată piept până acum lui Alain, și de porecle nici nu se punea vorba. (Firește, îl făceau albie de porci pe la spate, dar asta nu intra la socoteală.) Tarei nu-i păsa. După ani de zile de abuzuri culinare, se umpluse paharul.

–Te comporți mai rău decât un copil răsfățat. Snob ingrat ce ești. Ești mediocru, nepoliticos și pe deasupra faci și sosuri de tot rahatul.

Ultima insultă își atinse ținta. Alain trase o doză sănătoasă de aer și răcni ca un animal rănit. Ridică brațele, iar Tara se feri, în caz că el avea de gând să arunce cu o oală după ea. Dar brusc, francezul își duse mâinile la șolduri, clătină din cap cu milă și zâmbi din nou. Sfinte Sisoe, trei la rând. Asta nu mirosea a bine.

–N-ai primit mamografia? rosti Alain.

Mamografia? Fără să-și dea seama, Tara își duse mâna la piept. Oare el era capabil să vadă prin șorțul ei? Era prea tânără ca să-și facă o mamografie. Mai ales de când media de vârstă se ridica la cincizeci de ani, lucru care dădea curs unor dezbateri crâncene...

–Informarea[1], îi șopti Sahara în ureche.

–Ce informare? întrebă Tara.

Alain clătină din cap cu regret prefăcut și țâțâi compătimitor.

–Y&S au mers la Vegas înaintea mea. Au descoperu parier și au parie le restaurant. Și au perdu.

–Au perdu?

Alain se strâmbă.

–Da, au perdu. Au perdu le restaurant. Așa că netrebnicul de francez, copil răsfățat, s-a întors!

Se apleacă deasupra ei și o străfulgeră cu privirea. Pletele blonde îi atârnau care-ncotro, de parcă tocmai executase câteva salturi la trapez, iar ochii îi ardeau de mânie.

–M-am întors și voi rămâne. Pe vecie.

Se îndreptă de spate și zâmbi.

–Și poți să-mi spui Donald, rosti el, așteptând ca ea să-ntrebe de ce.

Tara știa deja răspunsul, dar Alain o spuse oricum.

–Pentru că ești concediată!

Tara căută sprijin în jur. Sahara se duse iute la biroul ei. Tino începu să strângă mizeria, iar brunetele se refugiară în curtea interioară, la o țigară. Tara își veni în fire și culese de pe jos steluțele, luminițele și sticla aproape goală de Dom.

–Mai du-te-n sania mea!

Alain ridică nedumerit din sprânceană, dar nu spuse nimic.

---

[1] În original, joc de cuvinte intraductibil. În engleză *mammo* se pronunță la fel ca *memo*, de unde confuzia personajului între *mamografie* și *informare*. (n.tr.)

Reacția lui nu-i aduse nici o satisfacție. Tara ieși din restaurant cu capul sus, înăbușindu-și cu greu impulsul de-a face localul zob. De-abia când ajunse pe Irving Street dădu drumul șuvoiului de lacrimi. Acum nu-și dorea să fie decât într-un singur loc. O singură persoană din toată lumea asta ar fi putut s-o ajute. Slavă Domnului pentru prietenul ei barman!

capitolul 3

Pete Hillerman era cel mai bun prieten-barman din lume. Era chipeș, galant și plin de umor. Unii ziceau că prepara cele mai bune cocktailuri din oraș. Alții spuneau că el era cel mai bun cocktail din oraș. Tara se așeză la tejghea, încercând să-și păstreze lacrimile pentru umerii săi puternici și ochii lui înțelegători. O roșcată pieptoasă își făcu apariția și trânti un suport de pahare în fața ei.

–Ce să-ți aduc? întrebă ea cu un accent nedeslușit.

–Pete. Adu-l pe Pete.

Un țipăt de durere străbătu încăperea. O tânără stătea gârbovită la capătul tejghelei și plângea cu sughițuri.

–Pete s-a dus, zise roșcata.

–S-a duuus, repetă nefericita. S-a dus. S-a dus.

–Unde s-a dus? întrebă Tara.

Ce ghinion. Probabil că plecase la schi în Vermont sau în vizită la bunica din Florida.

–La Hollywood, o lămuri roșcata.

–Poftim?

–S-a mutat în Los Angeles, rosti fata printre suspine. I-a zis o târfă că-și irosește talentul în New York și că ar trebui să-și încerce norocul la Hollywood. El i-a urmat sfatul, și-acum s-a ales cu un rol în nu știu ce serial.

Tara înlemni. În urmă cu o lună, poposise aici după o ceartă cumplită cu Alain. Pete o ascultase răbdător timp de câteva ore, ba îi oferise și câteva băuturi din partea casei. Ușor amețită, dar plină de recunoștință, Tara hotărâse să nu monopolizeze discuția și îl trăsese un pic de limbă pe Pete.

–Am venit în New York să mă angajez ca actor, mărturisise el, ştergând tejgheaua. Şi uită-te unde am ajuns.

Tara ştia ce înseamnă să lupţi pentru realizarea unui vis. Sărmanul Pete! Era atât de fermecător, de amuzant. Îi era scris să devină vedetă de cinema. Toate femeile din Upper West Side erau amorezate de el.

–Ar trebui să te muţi în L.A.! îl îndemnase ea.

–Crezi?

–Nu cred, frumosule. Sunt sigură.

–Nu ştiu ce să zic.

–Ascultă la mine... ai idee cât de sexy eşti? Habar n-ai. Pe cuvântul meu, Pete, trebuie să te muţi în L.A.! O să fii vedetă!

Tara se sprijini cu coatele pe tejghea şi-şi lăsă capul în mâini. Îi urmase într-adevăr sfatul?

–Dacă o găsesc pe târfa aia, o omor! răcni fata de la capătul tejghelei.

–Ce să-ţi aduc? repetă roşcata.

–A lăsat ceva pentru mine?

–Ce anume?

–Eu ştiu? O scrisoare sau un pacheţel.

Sau un nenorocit de bilet spre L.A. Tara se ridică pe bara scaunului şi încercă să arunce un ochi în spatele tejghelei.

–Vezi pe undeva numele Tara? întrebă ea.

–Sau Melody? se băgă năpăstuita, ridicându-se şi ea din scaun.

–Luaţi loc, doamnelor, rosti roşcata. A plecat. Nu mai vine. Şi n-am nici o „Dragă Tara" sau „Dragă Melody" în spatele tejghelei. Doreşti să bei ceva?

–Nişte cianură.

Roşcata o străfulgeră cu privirea.

–Fac eu cinste, spuse Melody.

–Ia-ţi gândul. Am plecat să mă-ntâlnesc cu portarul meu.

Melody își puse capul pe tejghea și-și văzu mai departe de plâns.

Când o ascultase vreodată un bărbat? Trebuise Pete să spargă gheața și să-i ia în serios sfaturile date la beție. S-a mutat în L.A. Măcar i-a făcut un bine omului. Pete primise rolul principal într-un episod-pilot. Asta e, pierduse un prieten, mare brânză. Pe cine ducea ea de nas? Era o brânză cât toate zilele. Unde mai găsea acum un barman cu care să lege o prietenie îndelungată, care s-o citească dintr-o privire și să-i ofere băutura potrivită, care să știe când s-o facă să râdă, când s-o complimenteze, când să-i dea sfaturi utile și când să-i spună că arăta superb? Doar gândul o obosea la culme. De câte ori era necesar să treacă prin asta? Măcar îl avea pe Henry.

Henry Roulston avea să-i rămână pe veci credincios. Era portar acolo dinainte ca ea să se fi născut. Nu-și lua niciodată concediu medical. Întotdeauna zâmbea. Uniforma lui era mereu apretată, ușa era mereu deschisă, iar pe ea o întâmpina mereu cu o vorbă de duh. Întotdeauna, cuvinte calde pentru vremuri friguroase.

–Mă tot bate un gând, obișnuia el să spună. Ce-ai pus azi la cuptor?

Henry putea să discute despre orice. Cu Tara vorbea, de regulă, despre mâncare. Mărturisise că în timpul liber urmărea emisiunile culinare. O încuraja mereu pe Tara să participe la *Top Chef*. În fiecare săptămână îi relata ce se petrecuse în ultimul episod.

–Ingredientul secret de-aseară a fost mistrețul. Ce-ai fi făcut tu cu mistrețul ăla?

–Hm, răspundea Tara. Prăjit bine și servit cu sos de mango.

Indiferent de răspunsul ei, Henry bătea încântat din palme și se freca pofticios pe burtă. Apoi o bătea pe umăr, fericit că Tara intrase în horă. Bunătatea lui o umplea de nădejde. Puțin îi păsa Tarei că Pete o tulise în L.A.

Henry era adevărata ei febleţe, omul pe care se putea bizui oricând.

–Bună seara, Tara, ce-ai mai gătit în seara asta?

Tara se aruncă în braţele lui. Pentru câteva clipe, Henry rămase nemişcat, dar când pe obrajii ei lacrimile începură să curgă şuvoi, el dădu drumul la uşă şi o luă în braţe. Apoi se dezlipi cu delicateţe şi îi întinse o batistă.

–O batistă, făcu Tara. O batistă adevărată.

Henry scoase un plic mare şi galben din birou şi i-l înmână. Era scrisoarea de Crăciun a lui Nadine. Picase la ţanc. Tara îşi şterse lacrimile cu batista.

–Ce-ai păţit, draga mea? o întrebă Henry.

Draga mea. Îi spusese „draga mea". Tara începu să plângă şi mai tare.

–În ziua de azi, cu greu mai găseşti un bărbat care să-ţi întindă până şi o batistă de hârtie. Dar tu mi-ai dat o batistă adevărată, Pete.

–Henry.

–Poftim?

–Ai zis Pete. Eu sunt Henry.

–Îmi pare rău. Pete e prietenul meu.

–Barmanul de peste drum?

–Îl ştii?

–E prietenul tău?

De unde nedumerirea din glasul lui Henry?

–A fost. Dar m-a lăsat pentru un pilot.

Henry clătină din cap şi scoase un ţâţâit.

–Ce companie? dori să ştie Henry.

–Cum adică?

–American? Jet Blue? United?

–Un episod-pilot. Serial de televiziune.

–Aha. Bravo lui! făcu Henry.

Îi întinse mâna, să bată palma. Tara se mulţumi s-o atingă cu vârful degetului. Pentru prima oară în viaţa ei, era furioasă pe prietenul ei portar.

– Bravo lui, dar mie mi-au dat papucii azi și aveam mare nevoie de-un martini de rodii și de puțină compasiune.

– Ți-au dat papucii? o întrebă Henry. Te-au concediat?

– Îți vine să crezi? Trebuia să fie cea mai frumoasă seară din viața mea. Voiau să mă facă bucătar-șef. Dar Alain m-a închis în camera frigorifică, și când am ieșit de-acolo, m-a anunțat că nu mai pleacă la Vegas pentru că Y&S au pierdut restaurantul la pariuri și totul s-a încheiat pentru mine.

Expresia de groază de pe chipul lui Henry spunea totul. Bătrânul rămase cu gura căscată și se prinse cu mâna de piept, semn că i se rupea inima de tristețe. Drăguțul de Henry!

– Știu, spuse Tara. Îți vine să crezi? Ce viață de rahat am!

Henry nu răspunse. Cu ochii larg deschiși și pumnul strâns la inimă, se aplecă înainte. Înainte ca Tara să-l prindă, bătrânul portar se prăbuși ca un copac retezat.

În timpul vieții, Henry Roulston deschisese ușa de aproximativ paisprezece milioane șase sute de mii de ori. Era tatăl a trei fetițe, cu trei soții diferite. Știa toate secretele locuitorilor din zonă. Era un fan înrăit al formației Yankees. În fiecare dimineață își bea cafeaua la cofetăria din colț. Lungă și dulce, așa-i plăcea. Așa fusese și viața lui. Mulți îl îndrăgeau și aveau să-i ducă dorul. Și ultima propoziție pe care-i fusese dat s-o audă fusese rostită de Tara Lane și suna astfel: „Ce viață de rahat am!“

Înmormântarea a fost cu-adevărat înduioșătoare. Atâția îl îndrăgiseră! Capela gemea de oameni. Tara purta o rochie neagră și strângea în pumn batista primită de la el. Nu-și putu ține lacrimile în frâu. Și toți erau atât de drăguți cu ea! Îi strângeau mâna și deplângeau pierderea ei. Înțelegeau! Înțelegeau ce amprentă puternică poate lăsa un om asupra vieții...

Șirul gândurilor îi fu întrerupt de un comitet care avansa cu hotărâre spre ea. Erau fiicele lui Henry și nu păreau deloc înduioșate. Tara se opri din plâns.

–Cine ești? întrebă una dintre ele.

–Tara, răspunse ea, întinzând mâna.

Nici una nu catadicsi să i-o strângă.

–Te culcai cu el?

–Ce? Nu.

–Află că n-o să vezi un sfanț.

–Nu-mi trebuie nici un sfanț.

–Atunci care-i problema?

–Cum adică?

–Te văicăreai așa tare, că abia dacă am auzit slujba!

–Îmi pare rău. Locuiam în aceeași clădire. Sunt ultima persoană cu care a vorbit.

Explicația avu darul să le mai liniștească pe cele trei femei. Cea mai mică o atinse pe Tara cu mânuța ei rece.

–Despre ce-ați discutat? întrebă ea. Fac pariu că își bătea joc de Mets.

Tara plecă ușor capul.

–Nu, mărturisi ea. Asculta cum mă văicăream eu despre viața mea.

Mărturisirea mai risipi puțin din vina pe care o simțea. Henry nu i-ar fi luat-o în nume de rău, dar acum era nevoită să le ceară iertare fiicelor sale. O prinse pe cea mai mică de mână.

–Îmi pare atât de rău! Chiar înainte să-și dea duhul i-am spus că am o viață de rahat, rosti Tara și izbucni din nou în plâns.

Fata își trase mâna înapoi.

–Pleacă, te rog.

–Dar mă gândeam să vin cu voi acasă și să gătesc ceva în amintirea lui Henry.

Cele trei o priviră lung.

–Aha, am priceput.

Tara își suflă nasul în batistă.

–Hei, asta nu-i batista lui tata? întrebă una dintre ele.

Avea un aspect cât se poate de vesel și nevinovat. Un plic galben cu crenguțe de brad pe margini și timbre cu Moș Crăciun. Tara îl ținea de un colț, de parcă ar fi fost un șobolan mort, și-l pendula deasupra coșului de gunoi gândindu-se dacă să-l arunce sau nu. Coșul aștepta cu gura deschisă, asemenea unui monstru metalic hămesit, și o îndemna: „Hrănește-mă! Hrănește-mă cu scrisoarea surorii tale. Lasă-mă s-o înfulec cu tot cu timbre!"

–„Dragi prieteni și familie", rosti Tara, iar vorbele sale răsunară spre pântecul metalic al coșului.

Așa obișnuia Nadine să-și înceapă urările de Crăciun. „Dragi prieteni și familie." Deloc surprinzător că prietenii erau pe primul loc. „Aș vrea să vă scriu fiecăruia în parte. Ce n-aș da să am atâta timp la dispoziție!" Dintr-odată, Tara se simți vinovată că-și bate joc de sora sa în fața unui coș de gunoi și-și luă piciorul de pe pedală. Capacul căzu cu zgomot, reproșându-i parcă zeflemeaua.

Tara deschise dulăpiorul din spatele ei, scoase sticla de Baileys, rămasă de anul trecut, și trase o dușcă direct din ea. Acum, că-și făcuse puțin curaj, merse cu scrisoarea la fereastră și o deschise.

Dragi prieteni și familie,

Aș vrea să vă scriu fiecăruia în parte. Ce n-aș da să am atâta timp la dispoziție! Cei cu copilași mă vor înțelege, desigur.

Cei care n-aveți copii de crescut nici nu vă închipuiți câtă atenție solicită...

Aici la fermă, sub cerul nesfârșit al Montanei, se aud deja clopoțeii ce vestesc sosirea Crăciunului! Tiara, scumpul nostru îngeraș, a împlinit doi anișori de Halloween. Dacă n-ați văzut încă pozele cu ea în costum de îngeraș, vă rog să intrați pe adresa de internet

indicată la sfârșitul scrisorii. Am postat fotografii pe Facebook, MySpace, Bebo, precum și pe site-ul familiei noastre, www.ceamainorocoasăfamiliedinlume.com. Am început să facem îngerași de zăpadă în curte și așteptăm cu nerăbdare venirea Moșului...

Tara hotărî să citească pe sărite.

„... Tensiunea lui Phil... exercițiile Pilates... voluntariat la azil... micul nostru miracol..."

Avea de gând să sară peste a doua pagină, dar zări cu coada ochiului trei cuvinte care-i opriră inima-n loc.

Așteptăm un copil! Deși e încă devreme, am ținut morțiș să împărtășim cu voi vestea minunată. Eu și Phil suntem în culmea fericirii. Nu contează dacă-i băiat sau fetiță, atâta vreme cât e sănătos și fericit ca restul familiei sale. Phil a prorocit că micuțul ghemotoc se va face politician când va crește mare, căci, din câte ne dăm seama, a fost conceput în timpul emisiunii lui Wolf Blitzer, de pe CNN...

Tara sări câteva rânduri.

„... Părinții mei vor sărbători patruzeci de ani de căsătorie în primăvară..."

Părinții noștri. Vorbește de parcă ea ar fi singurul copil.

„... Sora mea Tara locuiește tot în Big Apple..."

Nu!

„... Și tocmai a devenit șeful bucătarilor în micuțul restaurant franțuzesc La Fleur, în bucătăria căruia și-a petrecut ultimii nouă ani..."

Bucătar-șef, nu șeful bucătarilor. Șase ani!

„... Și chiar dacă ea știe deja *Totul despre sex*, noi ne dorim în continuare să-și găsească un partener potrivit..."

Nu, nu, nu, nu, nu.

„... Așa că dacă știți vreun tip simpatic, singur..."

Doar n-are de gând...

„... prezentabil, în căutarea unei femei independente din New York, care știe să gătească practic orice..."

Ba are de gând.

„... trimiteți, vă rog, datele lui și poza, pentru a vă înscrie pe noua secțiune a site-ului nostru, *Un bărbat pentru sora mea.*"

–Nu! urlă Tara.

„... Țineți cont de faptul că surioara mea e teribil de pretențioasă. Așa că pleșuvii, marinarii și iubitorii de animale să plimbe ursul."

Urma o scrisoare adresată ei.

Dragă Tara,

Am atașat instrucțiunile pentru contribuția ta la cina de Crăciun. Am tras la sorți, deci ține minte că felul pe care va trebui să-l prepari n-are nici în clin, nici în mânecă cu talentele tale culinare. În urma loteriei, ai primit... salata! Uraaa! Fă-ți de cap! Dar nu prea tare. Îți aduci aminte incidentul cu piureul, de anul trecut? Trebuia să-ți amintești de propensiunea unchiului Ted pentru emanații gazoase. Cum nu te-ai prezentat la concursul din vară, ți-am încredințat rolul de hangiță/spălătoreasă în piesa O cameră pentru fiecare. *Ne-am gândit că e firesc ca pe timp de criză să crească numărul îndatoririlor pentru angajații tavernei noastre, ha, ha! Nu în ultimul rând, dacă vii însoțită (îți țin pumnii și picioarele), pasează-ne și nouă datele despre trecutul lui. Cât mai urgent.*

- *NU amesteca sosul cu salata.*
- *Dacă ții neapărat să adaugi și ceapă, pune-o pe margine.*
- *Din respect pentru invitații noștri care sunt la dietă, pune și crutoanele pe margine.*
- *Am impresia că unchiul Ted e sensibil la lactoză, așa că pune și brânza deoparte, doar dacă nu-i brânză*

de capră, caz în care poți s-o pui în amestec, atâta vreme cât nu spui de unde provine. Unii s-ar putea să fie anticapră.

- *Și fără alune, evident.*
- *Eu, una, prefer amestecul verde sau amestecul de primăvară, cum se mai spune. Salata aisberg e mult prea banală, iar rucola mult prea elitistă. Încearcă să găsești calea de mijloc.*
- *Anul trecut, dacă-ți mai aduci aminte, mătușa Janie a tăiat morcovii în formă de fulgi. A avut un succes nemaipomenit, deci te invit să-i furi ideea.*

Fără să mai stea pe gânduri, Tara aruncă scrisoarea la coș și se întinse după poșetă. Trebuia să iasă din apartament. Dacă nu făcea asta, alternativa era suicidul.

capitolul 4

Își găsi salvarea în Central Park. Era îndrăgostită de acel loc, ce oferea bucurii pentru fiecare anotimp. Iarna nu făcea excepție. Te puteai plimba prin zăpada proaspăt așternută. Puteai să patinezi la Wolman Rink. Te puteai opri să-i asculți pe colindători sau pe fanii vreunei echipe de fotbal, care cântau cu același entuziasm. La ieșirea din parc te întâmpinau tarabele cu alune prăjite, care făceau și veverițele să saliveze. Tara urmărea caleașca trasă de cai și respira adânc, nădăjduind să-și regăsească liniștea. Un băiat uscățiv se apropie de ea cu niște hârtii în mână.

–Semnați petiția împotriva caleștilor trase de cai din Central Park! Trebuie înlocuite cu mașini cu consum redus de carburant! rosti el dintr-o suflare.

Tara se holbă la el.

–Caii sunt maltratați, adăugă el, de parcă Tara i-ar fi bătut cu mâna ei. Stau înghesuiți în grajduri și n-au unde să zburde.

Tara cunoștea disputa, dar îi știa și pe câțiva dintre birjari, oameni de treabă care aveau grijă de cai. Iar în Central Park, de peste o sută de ani erau cai. Cu toții doreau să fie folositori, chiar și caii. Mai cu seamă ei. Până când caii învățau să trimită SMS-uri, ce era să facă toată ziua? Puteau acești activiști să garanteze că s-ar fi bucurat mai mult de viață dacă n-ar fi tras toată ziua calești prin parc? Aveau de gând să urmărească fiecare cal în parte, pentru a se asigura că duce o viață decentă? Dacă se plictiseau și intrau în depresie pentru că nimeni nu mai avea nevoie de ei? Poate chiar le făcea plăcere să-i plimbe pe turiști de colo-colo. Poate această însărcinare le dădea un sentiment aparte. Tara știa ce-nseamnă să-ți pierzi

slujba, să fii nedorită, neiubită, nebăgată în seamă, și nu-i dorea nimănui o asemenea soartă. Asta o deranja la majoritatea celor care militau pentru mai bine. Uneori, nu făceau bine nimănui. Ajută-i să trăiască în condiții mai bune, tinere petiționar, dar nu le răpi munca! Ce-ar fi parcul ăsta fără cai? Central Park fără cai era de neînchipuit.

–Și eu aș vrea să primească pășuni mai întinse, rosti Tara. Dar nu ca viața lor să se rezume la asta.

Tinerelul clătină din cap.

–Sunt niște creaturi superbe și magice, continuă Tara. Și mă fac fericită.

–E cruzime împotriva animalelor. Dacă nu ajuți la rezolvarea unei probleme, faci parte din problemă.

–Uite ce-i, vino la mine cu o petiție pentru pășuni mai mari, și te-am rezolvat. Până atunci, dă-mi voie să mă bucur de această zi frumoasă.

Tânărul se îndepărtă, clătinând afectat din cap. Unde era spiritul ei de luptă? Cândva, fusese și ea la fel ca acel băiat. Tânără, idealistă, plină de ambiții și petiții.

–Îmi dați voie? îl întrebă Tara pe birjar.

–Desigur, răspunse el cu o scurtă plecăciune.

Caleașca era trasă de un superb cal alb cu căpăstru roșu. Momentan era ocupat cu o găleată de grăunțe, dar la apropierea ei își ridică privirea. Tara îl mângâie pe capul lung și delicat și îl sărută pe nas. Era curat și părea fericit. Calul forăi și împroșcă boabe de grâu în toate direcțiile. Tara se amuză teribil.

–Sper să primești o pășune întinsă de Crăciun, îi șopti ea în ureche. Până atunci, îți mulțumesc că m-ai făcut fericită.

–Dacă vă plac drăguții ăștia, ar trebui să vedeți renii, rosti birjarul.

Pentru o clipă, Tara avu impresia că o ia peste picior.

–Poftim?

–I-au adus de la o fermă din Wisconsin. Doisprezece reni plus Moș Crăciun. Nu-s convins că și Moșul e din Wisconsin, adăugă el râzând și făcându-i cu ochiul. Dar dacă e, ar trebui să-i dăm lapte și brânză.

Tara râse și ea. Doisprezece reni din Wisconsin. Trebuia să-i vadă cu ochii ei.

Coada era kilometrică, dar nu-i păsa. Avea tot timpul din lume – se dădea în vânt după reni. Când era mică, abia dacă închidea un ochi în noaptea de Ajun, de grija lor, așa cum unora le e teamă ca Moșul să nu rămână înțepenit într-un horn. Sunt istoviți? Înfrigurați? S-au rătăcit oare? Le luminează Rudolph calea? S-a făcut spiridușul ăla dentist sau nu?[1] (Uneori o năpădeau și gânduri ciudate, nelegate de reni.) Unde merg la toaletă? Nu-l auzise vreodată pe tata să se plângă de rahatul de ren găsit pe acoperiș, și tatăl ei se plângea de orice fleac.

Înaintea ei așteptau la rând un băiețel și maică-sa. Ea avea o mulțime de plase de cumpărături, el purta un costum de iarnă cu vreo două mărimi mai mici. Dar în ciuda restricțiilor impuse de haine, sărea de colo-colo, ca un titirez.

–Mami, Moș Crăciun are gips la sanie?

Maică-sa nu se obosi să răspundă, așa că băiețelul repetă întrebarea de patru ori.

–De ce-ar avea gips la sanie, Carl? Ce-are a face una cu alta? Și corect se spune ghips, puiule.

–Nu, rosti Carl. Un gips, să nu se piardă.

Maică-sa părea complet confuză.

Tara se aplecă puțin înainte.

–Cred că se referă la GPS, încercă ea să lămurească situația.

Cei doi se întoarseră și îi aruncară priviri încruntate. Tara surâse. Un zâmbet nu strică niciodată. Maică-sa

---

[1] Referire la *Rudolph the Red-Nosed Reindeer*, un episod dedicat sărbătorilor, difuzat inițial de NBC (1964). Spiridușul Hermey, sătul să lucreze la jucării, vrea să se facă dentist. (n.tr.)

îl răsuci pe băiețel cu tărie, vârî o mână în buzunarul pardesiului și scoase o bucată de covrig. Băiatul dădu să mai întrebe ceva, dar maică-sa îi vârî iute covrigul în gură. Degeaba încerci să fii prietenos cu unii, gândi Tara. Din fericire, așteptarea ei se apropia de sfârșit.

Aruncă o privire spre afișul care anunța sosirea renilor. „Petreceți concediul de iarnă la tropice!" Sub logoul companiei era o poză cu sania Moșului, zburând prin văzduh spre paradisuri tropicale. Oare trebuia să plătești douăzeci de dolari în plus dacă voiai să-ți lași bagajele în sanie? Dintr-odată, o cuprinse dorul de ducă. Chiar când îi sosi rândul, se puse pe fulguit. Tara se apropie tiptil de țarcul în care erau ținuți renii. Mestecau agale și se holbau la mulțime. Erau niște creaturi superbe, cu coarne falnice. Tarei îi venea greu să creadă că-i vedea aievea. Se apropie de cel mai înalt, care stătea foarte aproape de gard. Evident, el era vedeta grupului. Tara și-l închipui cu un abajur pe coarne. „Ați văzut ce aproape am stat de oameni?" avea el să se laude mai târziu. „Puteam să-i miros foarte bine, zău dacă mint!" Tara făcu câțiva pași timizi, având grijă să nu-l sperie. Renul o privi cu ochii săi mari și căprui. Era adorabil.

–Ești prietenul meu ren, spuse Tara.

–Nu vă fie teamă, rosti o femeie în salopetă de lucru. Puteți să-l mângâiați.

Tara întinse mâna cu grijă, așa cum făcuse mai devreme cu calul, dar chiar în acea clipă, băiețelul cu gipsul se băgă înaintea ei, scoase ultima bucățică de covrig din gură și i-o întinse renului.

–Nu cred că ar fi bine să-i dai sare..., rosti Tara, încercând să-l împiedice pe ren să mănânce covrigul.

Mama băiețelului îl trase grăbită la o parte și, o clipă mai târziu, Tara simți o durere cumplită în încheietură. Instantaneu, își închipui că băiatul avea un briceag ascuns în covrig și o înjunghiase. Ce pedeapsă puteai să-i dai unui țânc de cinci ani? Băiețică, te condamn la cinci

uni de construcții cu Lego. Iar când găsi adevăratul făptaș, nu-i veni să-și creadă ochilor. Încheietura ei dispăruse în întregime în gura renului. Dinții lui ascuțiți erau adânc înfipți în carnea ei. Pentru tipul acesta, Tara n-ar fi semnat în veci o petiție. Se alesese cu o mușcătură cât se poate de zdravănă.

– Asta nu-i un covrig, prostule! urlă Tara.

– Vai, mami! țipă băiețelul. O mănâncă.

Compasiunea țâncului o înduioșă, și simți un val puternic de afecțiune pentru el.

– De ce nu mâncă din covrigul meu? De ce o mâncă pe ea? se văicări piciul.

Lovi furios gardul cu cizmulița și îndreptă un deget înmănușat spre ea.

– Covrigul meu are gust mai bun decât tine!

Și toată afecțiunea se risipi într-o clipă.

– Ajutor, strigă Tara.

Dinții renului se încăpățânau să rămână în încheietura ei. Tara ar fi încercat să iasă din strânsoarea lui, dar se temea să nu-și provoace și mai mult rău. Unde era tipa în salopetă de lucru? Tara privi disperată în jur. Câțiva oameni urmăreau scena, încremeniți de spaimă.

– Ren rău ce ești! zise Tara. Ești un ren foarte, foarte rău.

Drept răspuns, dinții lui se înfipseră mai adânc în mâna ei.

După șase ore petrecute la urgențe, rana era curățată, cusută și bandajată. Tarei i se făcu o injecție și primi asigurarea că renul era și el la zi cu toate injecțiile. Femeia în salopetă de lucru insistase cu lacrimi în ochi că, dacă se ducea vestea atacului, Alfred va avea de suferit. Alfred. Nume mai idiot pentru un ren nici că se putea. Numele lui de scenă era Blitzen. Tara fu de acord să nu depună o plângere atâta vreme cât Alfred/Blitzen era retras din circuitul public. Un reprezentant al companiei de turism o însoțise pe Tara la spital și aștepta nerăbdător în camera

de urgențe. Tara tocmai se pregătea să-i spună să plece acasă, când doctorul o supuse unui șir de întrebări ciudate: Ești deprimată? Ți-a murit cineva drag? Te deprimă sărbătorile? Da. Absolut. Da, da și da, răspunse ea. De unde știa? Se vedea cu ochiul liber? Doctorul aruncă o privire nemulțumită la încheietura ei.

–Aș vrea să te trimit sus, pentru un scurt test, rosti el.

–Sus?

–Da. Avem o echipă minunată de medici psihiatri...

–Nici să nu vă gândiți. N-am nevoie de testul vostru. Adică, nu-s convinsă că l-aș trece, dar vă asigur că n-am intenții sinucigașe. Chiar am fost mușcată de un ren.

Doctorul notă ceva pe fișa ei.

–Pe nume Blitzen?

–Alfred. Blitzen e numele lui de scenă.

–Înțeleg. Și unde era Moșul când te-a atacat renul?

Tara îi aruncă o privire mânioasă.

–Moșul nu era acolo. Doar doamna Crăciun, într-o salopetă de lucru.

Doctorul mai notă ceva pe fișă.

–Ascultați-mă puțin, spuse Tara. Era un eveniment promoțional în Central Park. Renii au fost aduși de la o fermă din Wisconsin. Un birjar mi-a spus de ei. Zicea că ar trebui să-i dăm brânză Moșului.

Acest ultim detaliu nu avu efectul scontat. Doctorul trecu ceva pe foaie.

–Nu-mi vine să cred că mai au încă voie cu calești trase de cai.

–Știu. Eu, una, sper să le înlocuiască o dată pentru totdeauna cu mașini care au consumul redus.

–Poate cineva să confirme povestea cu renul? întrebă doctorul. În afară de Moș Crăciun?

Tara îl chemă pe reprezentantul companiei de turism. Cei doi discutară cu glas scăzut.

–Aproape că m-a dus de nas, rosti doctorul într-un târziu. Credeam că am dat de o țicnită în toată regula.

–Observ, făcu reprezentantul firmei, cercetând-o din priviri.

–Ați putea și voi să-i oferiți o vacanță gratuită, propuse doctorul.

Dacă n-ar fi purtat verighetă și dacă n-ar fi fost aproape s-o vâre la nebuni, l-ar fi luat de soț în acea clipă.

Dragi prieteni și familie, aș vrea să vă scriu fiecăruia în parte. Ce n-aș da să am atâta timp la dispoziție! Dar, în primul rând, aș vrea să vă pun la curent cu ultimele întâmplări. Pe scurt, mi-am pierdut prietenul-barman și prietenul-portar în aceeași zi. Unul s-a dus în sania mă-sii la Hollywood, celălalt și-a dat duhul în brațele mele. (Dacă aș fi știut că se prăbușește, vreau să cred că aș fi încercat să-l prind.) Cireașa pe tort a pus-o Alfred, renul din Wisconsin, care aproape că mi-a smuls încheietura. Apropo, numele lui de scenă e Blitzen. Dar, surpriză, Tara, Moș Crăciun există cu adevărat! Concedii tropicale de iarnă (sau CoTroI, cum le zic eu prescurtat) îmi oferă un sejur gratuit în Maui. Îmi pare rău că nu pot să fiu alături de voi, să distrug salata sau să joc rolul hangiței-spălătorese în piesa O cameră pentru fiecare.

Cu dragoste, Tara.

Tara se lăsă moale în fotoliul ei de la clasa întâi și zâmbi. Era liberă. Singurul lucru care amintea vag de Crăciun erau bikinii roșii, pe care plănuia să-i poarte pe durata sejurului. Douăsprezece zile în care putea să se lase pradă uitării. O tenta și gândul unei mici aventuri. Așa, ca să-i arate și lui Nadine de ce era în stare. Și cum aventurile erau prin definiție de scurtă durată, putea să-și coboare și standardele. Atâta vreme cât el era sexy.

capitolul 5

Avionul cobora încet spre Maui. Soarele strălucea primitor. Tara își închipuia deja adierea sărată a oceanului, loțiunea de plajă și băuturile tropicale. Orice strop de vină se risipi în clipa în care briza hawaiiană îi mângâie chipul. Țopăi veselă prin aeroport. Cum nu venise cu bagaje, se duse țintă la serviciul de închiriat mașini. Coada era mică.

–Tara! rosti un glas de femeie.

Tara privi în jur, convinsă că nu despre ea era vorba.

–Tara! rosti același glas în spatele său.

Tara făcu stânga-mprejur și dădu cu ochii de soră-sa.

–Nadine? îngăimă ea, și rămase cu gura căscată.

Nu era politicos, dar maxilarul refuza să-i dea ascultare. Nadine chicoti și aruncă o cunună de flori peste gâtul surorii sale.

–Surpriză! exclamă ea, și o strânse zdravăn în brațe.

Tara îi zări pe părinții ei fugind înspre ele și o trecu o umbră de rușine văzându-i cum țopăie ca două mingi. Spre deosebire de fiicele lor trase prin inel, Nancy și George Lane erau mai plinuți, lucru de înțeles la vârsta lor, însă chiar nu ar fi trebuit să alerge în public. Să meargă foarte repede, da. Dar nu să alerge.

–*Mele kalikimaka!* strigă mama ei, fluturându-și mâinile-n aer.

Pielea care atârna de brațele ei continuă să fluture mult după ce maică-sa încetă să-și mai miște mâinile

–Așa se spune „Crăciun fericit!“ în Maui, o lămuri tatăl ei.

Pe lângă cununa de flori, tatăl ei avea un aparat foto, ochelari prinși cu șnur de gât, o hartă în mână și un creion

după ureche. Ultimul își făcu apariția Phil, cu Tiara în brațe, mânjită la gură cu ciocolată. Un fir de salivă i se scurgea pe bărbie. Cu toții purtau cununi de flori verzi și roșii. Nancy scoase un flacon de cremă de protecție solară cât toate zilele și îl agită înspre Tara. Dar înainte să-l deschidă și s-o împroaște pe Tara din cap până-n picioare, un cărucior plin de bagaje opri lângă ei.

–Ce..., începu Tara.

–Tara..., o avertiză Nadine.

–... sania mea e cu toate astea? rosti Tara, aruncându-i o privire vinovată lui Nadine.

Tiara își vârî mânuța în gură și zâmbi.

–Am adus cu noi toate decorațiunile de Crăciun, spuse Nadine.

Țopăi încântată și bătu din palme.

–Surpriză!

–De ce? Ce-i cu voi aici?

Tara încercă în ultima clipă să-și îndulcească vocea, dar expresia surorii sale îi dădu de înțeles că nu izbutise. Nadine își puse mâinile în șold și aținti un deget spre Tara.

–Cum să te lăsăm singură de Crăciun, după ce...

Nadine privi sugestiv la încheietura ei.

–După incident.

–O biată înțepătură. Făcută de-un ren.

Familia schimbă câteva priviri cu subînțeles. Până și micuța Tiara o privi cu milă...

– De unde știi că-i așa grav?

–Am căutat pe internet, spuse Nadine. Ne-am dat seama după scrisoarea aia groaznică pe care ne-ai trimis-o că ai nevoie de familia ta, dar ești prea îngâmfată să recunoști.

–Nu sunt îngâmfată, se apără Tara. Niciodată.

–Hai să mergem, le zori tatăl lor. Am harta.

–Luați câte bagaje puteți să cărați.

Nadine luă cea mai mică valiză din cărucior și îi pofti pe ceilalți să se servească. Cu toții apucară câte-un bagaj, cu excepția Tarei, care rămase stană de piatră.

–Hai, o îndemnă Nadine.

Tara făcu semn spre biroul de închiriat mașini. Hotărî să închirieze una rapidă, lucioasă și roșie, ca să se asorteze cu bikinii ei.

–Nu-i nevoie, spuse Nadine. Tata a luat microbuzul. Poți să stai în spate cu Tiara. Sunt sigură că dorești să-ți petreci cât mai mult timp cu nepoțica ta.

Înaintând anevoie cu trei valize ticsite cu decorațiuni spre microbuzul familiei, Tara realiză că trebuia să-și fi împachetat mai mult decât bikinii. Căldură. Trebuia să-și fi adus și niște căldură.

Tara avea capul în piuneze. Tatăl ei conducea cu o mână pe hartă și cu cealaltă pe ața dentară. Din când în când, microbuzul o lua ușor pe contrasens, moment în care el trăgea brusc la dreapta, trimițând-o pe Tara cu capul în portieră. Ceilalți erau prea ocupați să cânte *Jingle Bells* ca să fie îngrijorați. Când terminară cu colindele, Nadine citi cu glas tare lista de activități din Maui. Aparent, fiecare seară oferea câte-un festival sau o petrecere, iar Nadine vorbea de parcă avea de gând să participe la toate. Tara cugetă puțin. Familia ei venise în Maui. Praful se alesese de vacanța ei. Nu era firesc să fie puțin – măcar un strop – supărată? Scoase capul pe geam, nădăjduind ca aerul hawaiian s-o liniștească.

–Iar tu, Tara, ce preferi? întrebă Nadine deasupra scăunelului în care era prinsă Tiara. Mergem cu Moșul la scufundări sau la parasailing?

–Greu de zis. Nu știam că Moșul e atât de atletic, răspunse ea, fără să-și ascundă sarcasmul.

Cearta bătea la ușă. Mai bine mai devreme decât mai târziu.

–Știu. Dacă nu ne întindem prea mult cu scufundatul, cred că putem prinde și o tură de parasailing.

–Glumeam, spuse Tara. Nu mă trage inima spre scufundări și parapante.

Sporovăiala din mașină încetă. George încetini și îi aruncă o privire supărată în oglinda retrovizoare. Ața dentară îi atârna din gură. Până și Phil, care nu scosese o vorbuliță până în acel moment, chicoti nervos. Stătea în spatele microbuzului, cu cămașa roz desfăcută până la brâu. Tara privi cu coada ochiului la pieptul său dezgolit și cu greu se abținu să-l întrebe de ce poartă pulover. Putea să-i dea niște ceară de epilat drept cadou.

–De acord cu tine, rosti Phil și izbucni în râs, dar amuți sub privirile furioase ale lui Nadine.

–Moș Clăciun cu pete dalbe, cântă Tiara.

–Ia te uită, exclamă Tara, așezând o mână pe căpșorul fetiței. Ai un suporter înfocat chiar aici. Ați putea să faceți împreună tot ce ți-ai propus.

O sărută grațios pe păr, și mireasma șamponului de copii îi invadă nările.

Nadine aruncă lista.

–Sper că ești conștientă că pentru tine am venit aici.

–Apreciez gestul, scrâșni Tara printre dinți. Asta nu înseamnă că trebuie să stăm tot timpul împreună, nu?

–Nu-mi vine să cred! Ți-ai și pus în gând să scapi de noi.

–Nimeni nu vrea să scape de nimeni, spuse tatăl lor.

–Cine are poftă de niște fursecuri? întrebă mama lor.

–De unde era să știu că veniți? Nu v-ați gândit că poate am deja niște planuri? întrebă Tara

–Păi de ce n-ai zis așa? rosti Nadine. Mai e loc pe listă, să se simtă toată lumea bine. La ce te gândeai?

–Hai să vorbim mai târziu despre asta, spuse Tara.

De cum ajungea la bungalow, avea de gând să-și ia bikinii pe ea și să meargă la plajă și să înoate. Nici două-trei

băuturi tropicale n-ar fi stricat. Orice, numai să nu planifice activități de Crăciun.

–Ești incredibilă! explodă Nadine.

–Poftim?

–Știam că vei reacționa astfel. Ți-am zis, Phil, nu? Ți-am zis c-o să fie încăpățânată.

Amândouă își întoarseră privirile spre Phil, care-și trase șapca pe ochi.

–Sunt în vacanță, explică Tara. Am venit să mă relaxez. N-am de gând să străbat insula de-a lungul și de-a latul în căutarea Moșului.

–Moș Clăciun, Moș Clăciun, Moș Clăciun, recită Tiara.

–Și nu-i relaxant să te dai cu parapanta sau să faci scufundări?

–Ți-a trecut prin cap că sunt aici în calitate de femeie singură? rosti Tara, încercând să nu ridice tonul.

Din nefericire, toată lumea trăgea cu urechea la discuția lor.

–Credeam că te-ai lăsat de întâlniri.

–Poftim?

–Spuneai că nu te mai interesează relațiile.

–Ce legătură au întâlnirile cu viața mea sexuală?

Nadine acoperi iute urechile Tiarei.

–Tara!

–Hei, fetelor, rosti Nancy. Fursecurile astea par cam vechi, dar eu tot zic să încercați unul.

–Cine-a zis ceva de relații? spuse Tara, refuzând fursecul întins. Poate sunt în căutarea unei aventuri.

–Aventuli, aventuli, aventuli, exclamă Tiara.

–Tu? O aventură? pufni Nadine. Aș vrea s-o văd și pe-asta.

–Adică?

–Ești mult prea pretențioasă. Până o să găsești bărbatul ideal, o să îmbătrânim cu toții.

Undeva în fața lor văzură o camionetă uzată, parcată pe marginea drumului. Un bărbat în bermude schimba o roată sub privirile labradorului care stătea cocoțat în remorcă și dădea din coadă. Tara desluși mesajul lipit pe spatele camionetei.

„N-am tricou, n-am pantofi, dar sunt la dispoziția ta."

Vorbele lui Nadine o înfuriaseră teribil. Tara îl urmări pe bărbat la lucru. Chiar în acea clipă, necunoscutul se ridică și se întinse cât era de lung. Era înalt, bronzat și bine clădit, cu o claie de păr castaniu. Bărbatul îl scărmănă puțin pe câine. Până și Nancy rămase cu privirile fixate asupra lui, uitând să muște din fursecul pe care-l ținea între dinți. Tipul arăta ca un vagabond. Un vagabond chipeș și bronzat, care-și ducea traiul pe plajă.

–Trage pe dreapta, porunci Tara.

–Pentru ce? întrebă tatăl ei.

–Fă ce ți-am spus. E o urgență.

Tatăl ei trase de volan de parcă fusese lovit de o criză de epilepsie. Roțile scrâșniră puternic și microbuzul se opri chiar în fața camionetei.

–Ce-ai de gând să faci? dori să știe Nadine.

Tara sări din microbuz.

–Tocmai mi-am coborât standardele, răspunse Tara.

După care se îndreptă spre chipeșul străin.

capitolul 6

Bărbatul stătea rezemat de camionetă' și o urmărea pe Tara cum se apropie. Apoi îi zâmbi. Tara îi întoarse zâmbetul şi pe dată se simţi ca o școlăriță amețită de fiorul plăcerii. Cu fiecare pas pe care-l făcea, tipul arăta tot mai bine. „Spune-mi că nu ești însurat", gândi ea. Sau vreun criminal în serie. Cineva o prinse de încheietură. De cea betegită. Tara urlă de durere. Nadine o strângea de încheietura rănită, iar mama ei de cealaltă.

–Dă-mi drumul, îi spuse lui Nadine. E cea cu probleme.

–Ce ți-a venit? şuieră Nadine.

Tara aruncă o privire furișă spre chipeșul tip singur. Acesta zâmbea cu gura până la urechi. Mica lor telenovelă îl amuza copios.

–Ajut un om aflat la ananghie, spuse ea.

Mama ei se apleca puțin într-o parte. Dacă n-o înșelau simțurile, Tara ar fi putut să jure că maică-sa cerceta trupul individului. Tara își plimbă privirile pe brațele lui musculoase, apoi pe abdomenul lui perfect. N-avusese vreodată parte de bărbați cu asemenea abdomen. De obicei zicea mersi dacă punea mâna pe niște fese mai acătării. Jumătate din indivizii cu care umblase își tăinuiau cu pricepere abdomenul sub câteva straturi de grăsime. Tipul își încrucișă brațele la piept și rânji. Câinele scoase un lătrat.

–Ar putea să fie o cursă, o avertiză maică-sa, fără a-și lua ochii de la trupul bărbatului.

–Ce cursă?

–Pana de la roată poate să fie un pretext ca să ademenească fete neștiutoare.

Nadine își puse mâinile-n șolduri.

–Exact. Exact.

–Ted Bundy obișnuia să agațe fete exact la fel, continuă maică-sa. Și era un bărbat foarte arătos.

Toate trei își întoarseră din nou privirile spre el. Bărbatul înclină scurt din cap și rânji. „Pentru unul ca el mi-aș coborî, fără doar și poate, standardele", gândi Tara. „Ba s-ar putea să tai de pe listă și «Nu vreau să am de-a face cu criminali în serie»". Din câte vedea, individul dăduse jos roata cu probleme, dar nu se grăbea s-o pună pe cea nouă. Tara scoase telefonul mobil și se apropie de el.

–Bună, ai vrea să chem pe cineva să te-ajute? Sau vrei să te ducem până undeva?

–Tara! șuieră Nadine. Copilul meu e în mașina aia.

–Nu, mersi, spuse bărbatul, apoi își întinse brațele pe capota mașinii, dând de înțeles că nu se grăbește nicăieri. Am întârziat la lucru.

Fluieră scurt și labradorul sări din spatele mașinii cu un Frisbee în gură.

–Un motiv în plus să accepți ajutorul nostru.

–Nu și aici pe insulă. Aici, poți liniștit să întârzii două ore dacă spui c-ai avut pană. E-o adevărată aventură să mergi la serviciu.

„Aventură, gândi Tara. A zis aventură. Asta e un semn."

–Mă bate gândul să beau o bere și să iau un hamburger.

Străinul o cercetă pe Nadine și-i făcu cu ochiul mamei lor.

–Oricum, nu m-aș urca în mașină cu voi. Așa își ademenea Theresa Bundy victimele.

Mama lor mușcă momeala.

–Cine-i Theresa Bundy?

–Sora lui Ted Bundy. Se apropie de ele și rosti cu glas scăzut: Se spune că ea a fost capul răutăților, geniul din umbră. Și nici n-arăta rău. Întocmai ca dumneavoastră, doamnelor. Mereu pe drum, în căutare de bărbați la ananghie.

Groaza se citea pe chipul mamei lor.

–Glumește, mamă, o liniști Tara.

–Mamă? făcu străinul cu prefăcută mirare. Nu-mi vine a crede. Sunteți mult prea tânără să le fiți mamă.

Nancy Lane clătină din cap și râse.

–Ei bine, Domnule la Ananghie, noi am încercat, spuse Tara.

Străinul îi făcu cu ochiul, fluieră către câine și se îndreptă spre plajă. Aruncă o privire înapoi, de parcă ar fi știut că Tara îi sorbea posteriorul din priviri. Tara își întoarse iute capul, apoi se uită din nou, mai mult pentru a-și demonstra că nu fundul lui o interesa. Dar la urma urmei, nu trebuia să se simtă jenată de reacția ei, mai ales că el avea, într-adevăr, o bijuterie de fund.

Din nefericire, Nadine îi surprinse privirile.

–De necrezut, spuse ea în drum spre microbuz. Mironosița de pe Coasta de Est s-a preschimbat în târfa de pe Coasta de Vest.

Nancy le străfulgeră imediat cu privirile. Obrajii ei se făcură roșii ca para focului.

–Nu tu, mamă, spuse Nadine. Tara. Tara-i târfa.

–Ai grijă cum vorbești, îi răspunse Tara. Nepoțica mea e în mașină.

Într-un târziu, sosiră la bungalow-uri, după ce străbătură câteva serpentine de-a lungul țărmului. Tara simți o undă de remușcare când intră în bungalow-ul ei galben. Era mult prea spațios pentru o singură persoană. În curtea interioară erau șezlonguri, iar în mijlocul gazonului presărat cu flori se înălța un palmier uriaș.

–E minunat, își spuse părerea Nadine. Și are un singur etaj, deci nu va fi greu să agățăm luminițele, nu-i așa, Phil?

Phil se uita lung la palmier, de parcă ar fi vrut să se spânzure. Nadine țâșni din microbuz și începu să scoată bagajele, apoi se repezi la ușă.

–Aruncă-mi cheia, îi spuse ea Tarei.

–Nu am cheia. Trebuia să ne întâmpine un domn.

Se uitară cu toții în stânga și-n dreapta, deși locul era pustiu. Nadine încercă ușa, fără nici un rezultat.

–Poate a lăsat-o prin preajmă, spuse Nadine. Phil, vezi tu în spate, mamă, caută sub ghivece...

–Termină, o întrerupse Tara. Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

Douăzeci de minute mai târziu, zăceau cu toții grămadă la umbra palmierului.

–Mai sună-l o dată, insistă Nadine.

–Am încercat de patru ori deja, spuse Tara. Sună ocupat. Nici măcar căsuță vocală n-are. Mergeți voi să mâncați ceva sau ieșiți puțin pe plajă. Eu vă aștepta aici.

–Hai să mergem cu toții, propuse Nadine. Îi lăsăm omului un bilețel să te sune.

–Vreau să rămână cineva să-l întâmpine. Oricum, abia ce-am descărcat bagajele, vreți să le băgați la loc?

Al doilea argument avu succes. Peste câteva minute, Tara stătea la umbra palmierului și le făcea cu mâna. Zâmbi. Era în sfârșit singură, chiar dacă nu putea să intre în bungalow. Se întinse pe iarba moale și parfumată, în așteptarea trimisului.

Se trezi brusc. O ardeau brațele. Erau roșii. În pofida insistențelor mamei sale, uitase să-și dea cu loțiune de plajă. Se uită la telefonul mobil. Individul întârziase o oră. Îl sună din nou.

–Alo, mă auzi? răspunse un glas de bărbat.

–În sfârșit. Mă numesc...

–Ha! Te-am păcălit. Sunt dus. Nu cu pluta, dar ce contează? Știi ce să faci după ce auzi bipul!

Tara închise. Ce neserios! Acum era furioasă de-a binelea. Mai încercă o dată, dar robotul o înștiință că, din nefericire, căsuța vocală a abonatului era plină. Ia să-i sune pe cei de la agenție și să le zică vreo două! Ar fi trebuit s-o țină-n puf. Așa ceva era de neînchipuit. În mod

normal, acum trebuia să fie deja pe plajă. Și ar fi fost, dacă n-ar fi păzit bagajele lui Nadine. O nucă de cocos aruncată în geam și gata problema! Căută în jur după o nucă de cocos, când auzi uruitul unei mașini.

Blana lui aurie era mult prea deasă pentru soarele hawaiian. Venea pe alee dând din coadă, cu limba de-un cot afară și, după cum gâfâia, se vede că-i priise pauza de două ore. Ce era al lui era al lui. Fusese teribil de inspirat să-l trimită pe câine înainte. Tara se ghemui și primi solia în brațele ei. Acesta o linse pe obraz. Imediat auzi și glasul stăpânului său.

–Îmi pare rău c-am întârziat, dar am făcut pană și..., începu el, dar amuți când dădu cu ochii de Tara.

Și lui părea să-i fi priit pauza. Era chiar mai bronzat și mai relaxat. Tara zări o sclipire în ochii lui albaștri.

–Vai, sărmanul de tine, spuse Tara, prefăcându-se din cale-afară de îngrijorată. Pană? Și n-a oprit nimeni să te-ajute?

Bărbatul privi complice spre câinele său și dădu ochii peste cap.

–Doar niște newyorkezi țicniți care m-au luat drept criminal în serie.

–Eu eram singura newyorkeză țicnită de-acolo și, întâmplător, singura care nu credea că ești un criminal în serie.

–Da, te-ai obișnuit, probabil, cu asemenea indivizi, trăind în New York.

Scoase un mănunchi de chei din buzunar și le zornăi.

–Cum se face că știi de unde vin?

–Păi m-am gândit că ori ești newyorkeza aia țicnită care ne-a fentat cu o vacanță gratuită după ce-a fost, chipurile, „mușcată de un ren“, ori ai greșit insula.

–Chiar am fost mușcată de un ren, și n-am fentat pe nimeni. Nici măcar n-am pretins să mi se ofere o excursie gratuită. Compania voastră mi-a oferit-o.

–Voiam doar să-ți amintesc faptul că renul de dar nu se caută la dinți.

Bărbatul se întoarse și merse la ușă.

–Tu ai pretins că ți s-a dezumflat roata și ne-ai făcut să așteptăm două ore. Ești un neserios.

El îi deschise ușa și o pofti să intre.

–Măcar câinele tău e manierat, spuse Tara, strângând pentru a paisprezecea oară lăbuța câinelui.

–De n-ai mirosi a pastramă de vită, ar fugi glonț pe plajă.

Tara fu cât pe ce să-i zică ceva, când își aminti că avea o bucată de pastramă în buzunar. O primise la aeroportul JFK, drept cadou promoțional. De unde naiba știa individul? Bărbatul îi citi nedumerirea pe chip și răspunse, râzând.

–Îți iese din buzunar.

–Ah. Păi dacă vrea, i-o dau.

–Nu, mersi. Noi nu mâncăm așa ceva.

–Nici eu, spuse Tara. Lucrez ca bucătar.

Ce-i venise să spună una ca asta? Tipul nu trebuia să știe nimic despre ea. N-avea decât să creadă că e genul de femeie care are obiceiul de a umbla cu pastramă în buzunar.

–Și n-am pretins că am pană, doar am profitat de ea.

–M-am ars toată așteptându-te.

Individul își aruncă ochii pe brațele ei arse de soare, apoi o cercetă din cap până-n tălpi. Tara simți un fior de dorință și se mânie pe el.

–Intri? întrebă el. Că dacă vrei ceva și mai luxos, mi-e teamă să te dezamăgesc, dar nu avem reni turbați prin partea locului.

–Pardon?

–Nu mi-s împotrivă, se apără el, cu mâinile ridicate, iar Tara bănui că folosise acel „mi-s" doar de efect. Îmi plac tipele care caută să se distreze pe gratis. Ziceam doar că noi doi suntem la fel.

–Nu suntem deloc la fel, spuse Tara, trecând valvârtej pe lângă el.

Cum de ajunsese povestea cu renul la urechile lui? Oare cine mai știa? Aveau impresia că le toarnă tuturor gogoși?

–Renul ăla chiar m-a...

Dar amuți când văzu interiorul casei. Era superb. Draperiile albe se ondulau în adierea vântului, invitând-o parcă să intre. Parchetul de stejar strălucea de curățenie. Pernele de pe mobila de răchită fuseseră aerisite recent. Pe perete erau înșirate poze cu litoralul, iar pe măsuța de cafea o aștepta un buchet de trandafiri. Era perfect. Abia aștepta să-și ia bikinii pe ea. Se întoarse spre administratorul, care nu mai putea de grija lor.

–Mulțumesc. Bănuiesc că vreți să ieșiți la o plimbare.

–Nu ne grăbim.

–Ei bine, eu mă grăbesc. Am așteptat o oră după tine. Sunt arsă de soare și obosită. Dă-mi cheile și nu te mai rețin.

Tara putea să-și pună pofta-n cui. Nici prin gând nu i-ar fi trecut să aibă o aventură cu un individ care o ținuse două ore-n soare, în timp ce el făcea pe chiulangiul. O fi arătat bine, dar era un copil. Prefera o aventură cu un bărbat în toată firea. Nadine n-avea decât s-o ia peste picior. Tara era fericită să știe că are niște așteptări, chiar și de la o aventură.

Voia să se bucure de acele clipe liniștite înainte ca familia s-o aducă cu picioarele pe pământ. Voia să-și ia perechea aia de bikini odată și să țopăie prin casă. Trăia, era binedispusă și n-avea mult timp la dispoziție. Dar individul nu dădea semne c-ar vrea să plece. Tropăia de colo-colo, verificând întrerupătoarele și robinetele, îndrugând ceva despre gunoi și reciclare. Tara ieși să-și ia valiza, dar, spre surpriza ei, individul adusese deja înăuntru toate bagajele și le așezase ordonat lângă perete.

–Cu plăcere, spuse el.

– Tocmai voiam să spun mulțumesc.

– Nu mă-ndoiesc.

Era rândul Tarei să se uite complice la câine și să-și dea ochii peste cap. Labradorul veni numaidecât la ea și se frecă de piciorul ei.

Tarei i se păru că-l aude spunând „câine norocos“, dar când înălță privirile, tipul era deja cu spatele la ea și încerca să pătrundă în cămară.

– Vreau să văd bucătăria.

N-avea de gând să gătească în vacanță, dar bucătăria făcea parte din viața ei. Când văzu cât de micuță era, aproape că plânse de fericire. Dacă ar fi fost o bucătărie în toată regula, ispita ar fi fost prea mare.

– Nu-i mare lucru de capul ei.

– E perfectă, îl asigură Tara.

Se sprijini de tejghea și oftă.

– Așa ar trebui să fie toate. Mici, obișnuite, perfecte.

Un zâmbet înflori pe chipul bărbatului, semn că o replică fără perdea îi stătea pe vârful limbii, probabil despre sânii ei, dar Tara nu era curioasă să afle. Întinse palma deschisă, în așteptarea cheilor, dar în loc să i le ofere, bărbatul îi strânse mâna. Atingerea degetelor lui îi dădu fiori, dar ea își trase iute mâna.

– Încă n-am verificat totul, explică el.

Tara luă un prosop de hârtie de pe suport. Era imprimat cu ananași.

– Fă o listă și verific eu, spuse ea, mergând glonț spre valiza ei.

Bărbatul o urmă îndeaproape.

– Se zice că femeile sunt ascultătoare mai bune. Ce vrăjeală!

Tara înșfăcă valiza, apoi cheile, și intră în primul dormitor să se schimbe. Auzi ușa de la intrare trântindu-se și vuietul camionetei lui. Ce bine! N-avea de gând să-i țină companie acestui Peter Pan cu pretenții de playboy. Din partea ei, să-și găsească altă domnișoară pe care

s-o vrăjească. Plaja era lungă, cu siguranță avea să găsească un alt individ cu care să aibă o aventură, chiar dacă acesta arăta nemaipomenit și avea un câine drăguț. Nu-i trebuia acum decât perechea de bikini. Se dezbrăcă de blugi, tricou, sutien și chiloți. Palmierul de lângă fereastra dormitorului oferea suficientă umbră pentru intimitate. Atunci observă căciulița de Moș Crăciun pe pat. Ce Dumnezeu? O puse pe cap, râzând. Apoi deschise radioul de pe noptieră și dădu pe toate posturile, până găsi colindul *Se apropie Crăciunul.* Dădu volumul mai tare. Nu era chip să se-nțeleagă cu Nadine decât dacă o bătea la propriul ei joc. Avea să fie inundată de spiritul Crăciunului.

Unde erau bikinii? Răscoli de două ori bagajul de mână, dar fără nici un rezultat. Scotoci buzunarele laterale și simți un fior de panică urcându-i pe brațe. N-avea cum să fie în buzunarele laterale. Era primul lucru pe care-l împachetase, deci trebuia să fie la fundul geamantanului. Sau îi împachetase la urmă? Trebuia să se calmeze și să golească bagajul. Sigur era pe-acolo, pe undeva.

Dar nu era. Să fi fost în geanta de plajă? Acolo trebuie să fie, își spuse Tara și se duse țintă în sufragerie. Întreaga familie era acolo, strânsă pe canapea, iar administratorul, deloc grijuliu, le înșira instrucțiunile de care ea nici nu voise s-audă. Nadine le nota sârguincioasă. Pentru câteva clipe, Tara uită că nu purta decât bandajul de pe încheietură și căciulița de Moș Crăciun, dar strigătul lui Nadine o aduse cu picioarele pe pământ. Strigătul ei și blana labradorului care se freca de pulpa ei dezgolită. În culmea groazei, privirile Tarei se intersectară cu cele ale administratorului. Tipul arăta aproape la fel de năucit pe cât se simțea. Tara se răsuci și o luă la goană spre camera ei, sperând că nimeni nu se uită la fundul ei.

Luă o rochiță de vară și intră pentru a doua oară în sufragerie, cu capul sus. Bărbatul se întreținea cu familia ei, în special cu Nadine. Ce naiba căuta acolo? Vacanța ei de vis se ducea pe apa sâmbetei.

–Tara, spuse Nadine, cu un zâmbet larg, vreau să ți-l prezint pe Darren Skies.

–Pe bune? Skies? Mă uit la cerul albastru?

–Pe bune? Lane? replică Darren, plimbându-și privirile pe trupul ei. La fel ca în *Iată, vine Moș Crăciun?*[1]

Tara nu răspunse. Făcuse intenționat remarca aia fără perdea? Suna al naibii de porcos. Începea să-i placă tipul. Doar că și Nadine părea să-l placă, motiv pentru care îl ura.

–Cântă Moș Clăciun, cântă Moș Clăciun! făcu Tiara și începu să țopăie încântată.

Nadine o luă în brațe, o răsuci și începu să cânte *Iată, vine Moș Crăciun.*

Imediat i se alătură și Darren, care-i aruncă Tarei o privire cu subînțeles când ajunse la versul despre strădu-ța Moșului. Da, făcuse o glumă porcoasă, dar numai ea o pricepuse. Ceilalți cântau neabătuți colinde cu acest pervers. Tara își încrucișă brațele, clătină din cap și îi urmări în silă. Nu sesiză apropierea lui Darren decât atunci când acesta îi șopti la ureche.

–Erai mult mai amuzantă cu căciulița lui Moș Crăciun.

---

[1] Skies – cer, Lane – alee, străduță. *Right down Santa Claus Lane* – vers și titlu alternativ al colindului american *Here Comes Santa Claus* (*Iată, vine Moș Crăciun*). (n.tr.)

capitolul 7

–Hai să facem o baie, sugeră Nadine după ce terminară cu colindele. Darren, ai vrea să ne însoțești?

Darren se uită grăbit la încheietura mâinii, de parcă ar fi purtat ceas. Firește, nu purta.

–Am o întâlnire în jumătate de oră. Deci mi-ar face mare plăcere.

–De necrezut, bombăni Tara.

–Hai și tu, Tara.

–Nu pot, mi-am uitat costumul de baie acasă. Mă duc să-mi cumpăr unul nou.

Ar fi făcut și pe dracu' în patru numai să pună mâna pe o pereche de bikini roșii. Măcar o poftă să-și satisfacă și ea în vacanța asta.

–Am eu unul în plus, îi spuse maică-sa. Mereu iau două cu mine.

–Nu te deranja, mamă. Mă duc să-mi cumpăr unul...

O mânuță plăpândă o prinse de-un deget. Era Tiara, care o privea cu niște ochi mari și umezi.

–Baie! gânguri ea. Fă baie cu mine!

–Sigur, scumpete, doar să...

Dar nu reuși să găsească o scuză potrivită.

–Bine, dragă, mergem să facem o baie.

Nisipul strălucea puternic în bătaia soarelui, dând impresia unui covor de nea. Valurile oceanului se revărsau în limbi spumoase pe țărm, umplând-o pe Tara de bucurie. Așa da. Doamne, ce bine se simțea aici! Toate grijile ei se risipiră. O luă pe Tiara de mână și străbătură împreună plaja, în căutarea unui loc drăguț. Răscolind astfel nisipul

fierbinte, Tara uită complet de înfățișarea ei, până când un trecător zâmbi și îi spuse:

–Ce nepoțică drăguță aveți!

Tara tresări și își acordă un răgaz pentru o scurtă inspecție. Purta un costum de baie oribil, croit după moda anilor șaizeci. Era înțesat cu-atâtea floricele, încât Tara se temea să nu atragă albinele. Costumul îi aplatiza pieptul și îi scotea fundul în evidență. Pentru ca dezastrul să fie complet, maică-sa o blagoslovise cu o pălărie uriașă de paie și niște cremă de zinc pe nas, înainte ca Tara să se poată feri. Prin comparație, Darren părea decupat de pe coperta unei reviste. Stătea între mama ei și Nadine, și cei trei păreau să se amuze copios.

Tara observă că Darren se străduia din răsputeri să nu privească în direcția ei, și când nu se putea abține, abia dacă reușea să-și înăbușe râsul. Tara scrâșni din dinți și-și reaminti că venise cu scopul precis de-a face o baie cu nepoțica ei.

Dar orice dorință de a intra în apă o ținu trei secunde și o părăsi când un val rece trecu peste degețelele ei. Tiara țipă, fugi la prosopul ei și hotărî că nisipul era mult mai interesant. Darren se juca Frisbee cu tatăl ei și cu Phil. Ar fi vrut și ea să joace. De ce aveau bărbații impresia că aruncarea discului de plastic era o activitate pur bărbătească? Dar n-avea de gând să li se-alăture îmbrăcată astfel. Maică-sa purta un costum negru, dintr-o bucată. Nadine și Tiara purtau bikini albaștri. Doar tatăl ei arăta mai oribil, cu șortul lui Sponge Bob[1]. Tara observă că Nadine ținea un caiet de notițe în mână, pe care scria cu litere de-o șchioapă „DE FĂCUT". Tara se întinse pe prosop și se prefăcu că doarme. După o vreme, simți o prezență deasupra ei.

–Trebuie să vedem cum facem cu cina de Crăciun, începu Nadine. Suntem doar cinci adulți, deci va trebui

[1] Personaj de desene animate (n.tr.)

să redistribuim sarcinile. Apoi să vedem de decorațiuni și de invitații...

–Invitații? Am presupus că fiind doar noi, suntem invitați cu toții.

–Mă gândeam că ți-ar face plăcere să avem un invitat, rosti Nadine, și făcu semn spre Darren.

–În cazul lui se numește invadat, nu invitat, spuse Tara.

–Credeam că-ți place de el. Credeam că are stofă de aventură, spuse Nadine, lungindu-se pe prosopul ei.

–M-am răzgândit.

–Știam eu, izbucni Nadine.

Tara nu credea că e posibil să execuți dansul victoriei din șezut, dar fundul micuț al lui Nadine ținu să o contrazică.

–N-am zis că nu voi avea o aventură. Dar nu cu el.

Nadine aruncă o privire furișă spre Darren, care stătea lângă Phil. Phil era palid, uscățiv și păros. Darren era musculos, bronzat și epilat.

–Ce norocoasă sunt, rosti Nadine.

Tara nu știa dacă s-o ia drept glumă sau nu.

–Totuși, pentru o aventură ar merge de minune, spuse Nadine, cu ochii lipiți de trupul lui Darren.

Avea dreptate. Tara ura să-i dea dreptate lui Nadine.

–Sunt sigură că mai găsești încă zece ca el, spuse ea.

–Da, sigur. Ei bine, se pare că va trebui să-ți folosești toată energia sexuală acumulată pentru alcătuirea listelor de sărbători, cum fac eu.

Tara se răsuci și o privi cu atenție pe soră-sa. Nadine își făcea deja de lucru cu lista ei afurisită.

–N-ai vrea să facem o căsuță de plajă din turtă dulce, cu palmieri și toate cele?

–S-a întâmplat ceva între tine și Phil? întrebă Tara.

Nadine nu-și luă ochii din caiet și nici nu se opri din scris, dar un fior îi străbătu degetele.

–Ce te face să întrebi asta? Suntem căsătoriți. Avem un copil minunat și încă unul pe drum. E un paradis.

Chiar atunci, discul de plastic ateriză pe stomacul ei, punând capăt discuțiilor. O clipă mai târziu, un ghem de blană aurie căzu pe ea, împroșcând-o cu nisip. Tara își închise iute ochii.

–Scuze, spuse Darren. Ce faci?

–Ce ți se pare că fac? Explică-i câinelui tău că nu sunt o canapea.

–Nu cu tine vorbeam.

–Planificam cina de Crăciun, răspunse Nadine.

–Lasă baltă asta, rosti Darren. Haideți mai bine la *luau*[1].

Tara uită pe dată de nisipul din ochi și de ghemotocul îmblănit ce zăcea pe trupul ei.

–Da, hai!

Chiar și cu ochii închiși, Tara putea să vadă expresia de pe chipul surorii sale. Diabolică.

–Noi gătim cina împreună, spuse Nadine. E o tradiție de familie.

–Cum vreți, dar la *luau* e extrem de distractiv, spuse Darren și începu să cânte: Porcușori la rotisor, o adiere caldă...

Tara chicoti. Darren ateriză lângă ea și continuă cântecul:

–„Asta-i o vorbă din bătrâni, un *luau* de Crăciun, ca în Hawaii, pe nimic nu-l dau, hai dar să ne tăvălim, pe nisipul cel virgin..."

Tara ar fi sărit în acea clipă pe el și să dea tonul sărbătorii, dar buna-cuviință și un ditamai câinele o împiedicară.

–Ce-ar fi să rupem tradiția măcar anul ăsta?

–O fire rebelă. Splendid, comentă Darren.

–Nici vorbă, se opuse Nadine.

---

[1] Sărbătoare tradițională hawaiiană (n.tr.)

Tara își scoase nisipul din ochi și împinse labradorul la o parte, apoi se uită la Phil, care construia un castel de nisip cu Tiara. Stătea în patru labe și săpa cu fervoare, împroșcând nisip în toate direcțiile. Părea că sapă un tunel de evadare.

– Hai să supunem la vot, propuse Tara.

– Poftim? făcu Nadine.

– Să votăm dacă luăm masa în familie sau mergem la *luau*.

Nadine începu să bată inconștient din picior.

– Bine, hai să supunem la vot.

Mâna lui Darren țâșni în sus.

– Eu votez pentru *luau*.

La fel votară și restul. Ba au fost de acord ca Nadine să voteze pentru două persoane. Phil propuse ca Tiara să bată o dată din picior pentru *da* și de două ori pentru *nu*, dar ceilalți erau de părere că era prea micuță și se împotriviră. Nadine și micuța ei votară pentru o cină tradițională în familie. Părinții lor se prefăcură că judecă pe îndelete problema, apoi votară pentru *luau*, dând impresia că era o alegere la întâmplare. „Bravo, mamă! Bravo, tată!" gândi Tara. Bine jucat. Pe de altă parte, Phil nu-și mai încăpea în piele de fericire. Țopăia și striga „luau, luau, luau". Tara i se alătură pe dată, iar Phil o învăță cum să danseze hula. Nadine izbuti să-și păstreze calmul. Ba chiar îi asigură pe toți că e fericită. Dar Tara știa ce se petrecea în adâncul ei. Avea ochii cât cepele și buzele strâns lipite. Pielea feței era într-atât de tensionată, încât puteai să juri că tocmai trecuse printr-o operație estetică. Tara știa că această mică izbândă avea s-o coste scump. O, noapte de vis! O, timp prea sfânt! Nadine avea să declare în curând Războiul de la Cumpăna dintre Ani.

Dacă ar fi sosit cu cincisprezece minute mai târziu, n-ar mai fi fost acolo. Ar fi găsit-o probabil acasă, fără

oxid de zinc pe nas și fără costumul de baie înflorat. Din nefericire, o găsiră aplecată deasupra prosopului, cu volănașele de pe fund în vânt.

–Sunteți cumva domnișoara mușcată de Rudolph? rosti un glas de femeie.

–Ea e, ea e, se grăbi Nadine să confirme.

Tara se răsuci într-o clipită, la timp pentru poză.

–Sunt reporteră la *Jurnalul de Maui*, rosti adolescenta obraznică, întinzându-i mâna.

Părul brunet îi flutura ușor în vânt. Tara îi strânse mâna fără tragere de inimă.

–Ați stârnit mare vâlvă prin partea locului, spuse tânăra.

–Nu, zău?

Tara își stoarse creierii timp de-un minut, încercând să afle de unde-o știau. Poate vizitase cineva La Fleur și plecase plăcut impresionat de talentul ei culinar. Poate voiau s-o roage să gătească pentru *luau*. Se simțea măgulită. De ce acceptase acest costum de baie ridicol? Ar fi trebuit să fie în bikini, iar nasul ei, fără de oxizi. De asemenea, n-ar fi trebuit să poarte coliba aia în cap.

–Sunteți la fel de faimoasă ca femeia aia care-a dat McDonalds-ul în judecată din pricina cafelei.

–Aha, făcu Tara.

Da. Povestea cu renul. Darren chicoti. Tara îi aruncă o privire furioasă. De ce nu-și vedea odată de treabă? Tânăra continua să-i facă poze.

–De ce nu-mi faci poze mai încolo? Uite, vino la bungalow-ul meu și-ți răspund acolo la toate întrebările.

–Dar n-am venit să vă punem întrebări. Oamenii erau pur și simplu curioși să afle cum arătați.

–Bine, dar eu n-arăt așa de obicei.

–Nu contest, se băgă Darren. S-o fi văzut-o în pielea goală!

–Ce-ai spus?

–Îmi cer scuze. Avea o căciuliță de Moș Crăciun pe cap.

Fata făcu încă o poză.

–Scrie ce vrei acolo. Nu-i vina mea c-am fost mușcată de un ren și că drept compensație mi s-a oferit o excursie gratuită. Am acceptat doar cu gândul la familia mea, spuse Tara, făcând semn spre părinții ei rotofei, spre cumnatul ei uscățiv și păros și spre surioara ei obsedată de liste. Până la urmă, Crăciunul înseamnă familie.

–Și când te gândești că habar n-avea c-o să venim și noi, se băgă Nadine.

–Poftim? rosti tânăra.

–Firește că știam...

–A fost ideea mea. I-am făcut o surpriză.

–Las' că-i mai bine așa, se vârî și maică-sa în discuție, fără să ghicească intențiile diabolice ale lui Nadine. Ar fi stat sărăcuța singură în ditamai casa.

Brusc, tânăra se puse pe scris.

–Parcă voiai să-mi faci doar poze, spuse Tara.

O luă pe Tiara în brațe și rosti:

–Ia fă-i o poză îngerașului ăsta mic.

–E fiica dumneavoastră?

–Ferească sfântul, făcu Nadine. Tara nu vrea s-audă de copii.

–N-am spus niciodată așa ceva.

–Ei da, ca să ai copii trebuie întâi să-ți găsești un bărbat, continuă Nadine. Și cum de iubitori de animale și de chelioși nu poate fi vorba...

–Nu-ți plac animalele? întrebă Darren.

–Firește că-mi plac. Îmi place la nebunie câinele tău. Hai, cățeluș. Cuțu, cuțu, hai la mine.

Labradorul rămase nemișcat, la piciorul stăpânului său. Darren chicoti în felul lui atrăgător, care-o enerva la culme pe Tara, tocmai pentru că nu-i putea rezista.

–Femeie singură și fără copii câștigă o vacanță gratuită și încearcă să fugă de Crăciun! strigă Nadine, descriind

un dreptunghi uriaș cu mâinile. Tânăra își vârî creionul între dinți și-și înălță privirile, de parcă titlul sugerat de Nadine era purtat de un avion.

Darren se apropie de ea.

–Uite ce zic eu. Hai să uităm de citate și de poze. Treci mai târziu pe la bungalow ca să intri și tu în spiritul familial.

Tânăra privi pe furiș la șortul tatălui ei.

–Cititorii noștri vor să afle adevărul.

Până în urmă cu un minut, erau interesați doar de fotografia ei. Tarei îi venea s-o strângă de gât.

–E Crăciunul, spuse Darren. Nimeni nu vrea adevărul.

–Prea târziu. Am obținut ce-am vrut.

Între timp, Nadine împachetase accesoriile de plajă și se pregătea de plecare.

–Haide să mergem, spuse ea. Acum, că nu mai trebuie să organizăm cina de Crăciun, putem să ne consacrăm tot timpul căsuței de turtă dulce.

–Dacă mă ajuți cu asta, o să te las să dai o raită prin sătucul meu de Crăciun, spuse Darren. O să fie fantastic.

Apoi, fără s-o scape pe Tara din priviri, îi șopti ceva reporteriței. Tânăra rămase cu gura căscată.

–Pe bune? o întrebă ea pe Tara.

Tara îi aruncă o privire încruntată lui Darren, care se mulțumi să zâmbească leneș. Nu-i păsa ce gogoși îi turna, atâta vreme cât costumul ei de baie ridicol nu va apărea în *Jurnalul de Maui*.

–Mai întrebi? făcu Tara complice.

–Atunci, ne vedem la bungalow, îi spuse tânăra.

Fata se ținu de cuvânt și se prezentă la bungalow-ul lor câteva ore mai târziu, pentru o nouă ședință foto. Tara purta acum o rochie de vară și scăpase de oxidul de pe nas. Înainte să plece, reporterița promise să publice doar fotografiile reușite. Pe urmă se așezară în curtea interioară și Darren le povesti cum o determinase pe jurnalistă

să renunțe la fotografiile alea oribile. La început, Nadine fu mai mult decât încântată.

–Ai un sătuc de Crăciun? chițăi ea. Pe bune? Chiar ai?

Phil dădea semne de neliniște. Nu era gelos pe trupul lui, dar dacă se dovedea a fi la fel de obsedat de Crăciun ca și Nadine, atunci era grav. Până și pe Tara o treceau fiorii geloziei, când vedea cu cât nesaț îi sorbea Nadine fiecare cuvințel.

–Polul Insular îi spune, explică Darren. Se bucură de un imens succes, în fiecare an. Se poate spune că s-a creat și un mic cult în jurul lui.

Lui Nadine îi mai pieri din zâmbet.

–Polul Insular? repetă ea.

–Mă fac luntre și punte să iasă bine, continuă Darren. Lumini, expoziții, personaje, totul. Ar trebui să vezi factura la curent.

–Tiara ar fi teribil de încântată să vadă sătucul, spuse Nadine, bătând din palme.

–Mda, din păcate, nu poate să vină.

–Cum?

–E interzis minorilor.

Phil se mai liniști puțin. Nadine, dimpotrivă.

–Poftim?

–E destinat exclusiv adulților.

Expresia ultragiată de pe chipul lui Nadine nu reuși să clintească surâsul lui Darren. Pentru a nu știu câta oară, Tara mulțumi Cerului că numai ea știa ce efect avea surâsul lui asupra ei.

–Un sătuc de Crăciun porno? întrebă Nadine.

–N-aș merge așa departe. Pentru adulți – ar fi mai corect spus.

–Un sătuc de Crăciun pentru adulți?

Nadine scuipă fiecare cuvânt, de parcă înghițise ceva toxic. Își încrucișă brațele și îi aruncă lui Darren o privire de-ai fi zis că vrea să-l înghită.

– Tu, draga mea, spuse Darren, prinzând-o de mijloc pe Tara, vei fi invitata noastră specială.

– Dezvoltă, spuse Tara.

– Victima renului turbat. Nu-ți face griji. Chiar te-am ruga să porți acei bikini roșii.

– Nici să mă-mpuști!

capitolul 8

Nadine desena schema căsuței de turtă dulce, părinții ei ieșiseră la o plimbare, Phil vorbea la telefon și Tiara trăgea un pui de somn. Tara se gândea să caute un bar tiki[1]. Darren era lângă camionetă.

–Te aștept și mâine la plajă, îi strigă el peste umăr. Să vezi concursul de Moși Crăciun din nisip.

–Concursul de Moși Crăciun din nisip? întrebă Nadine. Ce-i ăla?

Ochii ei erau două caleidoscopuri în care se oglindeau vârtejuri de culori.

–E ca un concurs de castele de nisip, doar că are o tematică de sărbători.

Tara îl avertiză pe Darren din priviri. Acesta rânji și continuă neabătut:

–Ce păcat că nu puteți să participați, îi spuse el lui Nadine. E un eveniment care te introduce, practic, în spiritul sărbătorilor.

–Cred că ne putem face timp, spuse Nadine.

–Nu, insistă Tara.

Darren se lăsă pe capota mașinii și îi zâmbi.

–N-avem nici o șansă să câștigăm. La concursul ăsta participă și arhitecți locali.

–Nu-i important să câștigi, atâta vreme cât te simți bine, spuse Nadine.

–Crede-mă, vă veți simți minunat. Dar putem să-l condimentăm cu un mic rămășag.

–Nu, spuse Tara. Nici vorbă.

–Da, spuse Nadine. Cu cel mai mare drag.

---

[1] Bar cu specific exotic, în care se servesc cocktailuri elaborate, de inspirație polineziană (n.tr.)

–Crezi că Moșul e de acord cu pariurile? întrebă Tara.

–Relaxează-te, spuse Nadine.

–Minunat! Voi două contra mea. Găsim niște puști de prin zonă să ne arbitreze.

–S-a făcut, încuviință Nadine.

–Nu, se împotrivi Tara.

O prinse pe Nadine de umeri și o privi în ochi.

–Mergem la scufundări cu Moșul, ai uitat?

Nadine șovăi. „Să te văd acum, Darren", își zise Tara. „N-ai cum să mă întreci când vine vorba de Nadine."

–Și la parapantă, adăugă.

Nadine se întoarse, spășită.

–Îmi pare rău, Darren. Avem alte planuri.

Game, set, meci.

–Ce păcat! Dacă ați fi câștigat, mă gândeam ca anul acesta să fac un sătuc de Crăciun pentru copii.

Rahat cu clopoței! Tara nu trebuia s-o privească pe Nadine pentru a-i ghici răspunsul. Unii oameni se lăsau ispitiți de plăceri carnale. Alții jubilau doar când auzeau cuvintele „sătuc de Crăciun pentru copii". O văzu pe Nadine cu coada ochiului, sărind și țopăind de bucurie.

–Da! S-a făcut!

–Dacă eu câștig, Polul Insular rămâne pentru adulți, iar Tara se învoiește să fie invitatul meu special la expoziția de reni.

–De acord! rosti Nadine și întinse mâna pentru a face pariul.

Dar câinele i-o luă înainte stăpânului și sări iute să-i dea lăbuța. Darren râse cu poftă.

–Deci am bătut palma, spuse el, dând din cap către câinele său.

–Nu, spuse Tara. Nici gând.

Nadine se răsuci furioasă și îndreptă un deget acuzator spre ea.

–Îmi ești datoare.

–Cum așa?

–Mi-ai furat cina de Crăciun.

Tara clătină din cap.

–Te rog, o imploră Nadine. Hai, că putem să câştigăm. Ştii doar că mă pricep la orice e legat de Crăciun.

Tara lăsă capul în pământ.

–S-a făcut! rosti Nadine pentru a treia oară.

Nadine o bătu pe spate, apoi o strânse cu-atâta forţă, că Tara se temu să nu-i iasă ochii din cap.

–Antrenamentele încep la şase dimineaţa. Fiecare cu găleata lui.

N-o prea lăsa inima să se scoale cu noaptea-n cap, dar se învioră de îndată ce zări răsăritul. Stăteau amândouă pe plaja pustie şi contemplau ascensiunea bilei de foc deasupra orizontului. Dar nu pentru multă vreme, căci Nadine se apucă să împrejmuiască o porţiune de plajă cu sfoară, de parcă delimita un loc al crimei. Apoi scoase schiţa din geantă şi o desfăşură.

–Când ai avut timp s-o desenezi? întrebă Tara. Ai stat trează toată noaptea?

–Las' c-o să-mi mulţumeşti tu mai târziu. E un sătuc de Crăciun pentru copii.

Tara aruncă o privire asupra schiţei şi se văită:

–Dar nu putem să facem toate clădirile alea din nisip.

–O, oameni cu credinţă puţină, de ce vă înspăimântaţi? Mişcă-ţi fundul şi pune-te pe săpat.

Tara vârî lopata în nisip, cu toate că era în zadar. Important era că Nadine se distra de minune. Era însă convinsă că o să-i treacă puseul de altruism îndată ce va fi expusă la expoziţia de reni. Oricum nu conta, pentru că n-avea de gând să-i facă pe plac lui Darren, indiferent de rezultatul pariului. Individul încerca să profite de pe urma ei. Cât tupeu! De ce erau cei chipeşi atât de enervanţi? Nici măcar nu încerca să-şi ascundă natura grosolană. Ţi-o arunca în faţă şi, dacă nu-ţi convenea, n-aveai decât să faci paşi. Nu-i păsa ce credeau alţii despre el şi tocmai asta

îl făcea atât de atrăgător. Nepăsarea și trupul lui splendid, ochii, buzele, părul... Tara își dorea să fie asemenea lui. Toți acei ani în care fusese ținută sub papuc de Alain și de Y&S, în care fusese atentă să nu-i calce pe bătături, în care avusese grijă să-i complimenteze, chiar și când ideile ei culinare erau mai bune. Când luase vreodată atitudine? De câte ori nu crease rețete extraordinare acasă? Dar n-avusese curajul să le încerce la restaurant. Darren ar fi pus piciorul în prag. S-ar fi revoltat. Nu-i vorbă, ar fi fost concediat dar, la urma urmei, și ea pățise același lucru, fără măcar să încerce rețetele în restaurant.

–Sunt geloasă, spuse Nadine. E atât de minunat!

Tara își ridică privirea, uimită. Nadine părea să facă un om de zăpadă din nisip, dar era greu de zis. Tara reușise să sape o groapă micuță, iar Nadine făcuse un bulgăre de nisip.

–Despre cine vorbești?

Nadine o lovi cu lopățica de plastic.

–Ei și tu! Cât noroc pe capul tău!

–Ăla vrea să fie un om de zăpadă?

–Ce altceva?

–Păi sunt doi bulgări de nisip. N-ar trebui să fie trei?

–Ce priviri electrizante vă aruncați!

Tara turnă apă în gaură și își vârî două degete în baltă.

–Ia uite, mlaștina lui Moș Crăciun.

–Doamne, ce frumos e la început! Tensiune sexuală. Îți bate inima ca naiba. O singură privire spune totul: „Dacă am rămâne singuri, hainele noastre s-ar dizolva de la căldura pe care-o emanăm".

–Spune-mi, Nadine, e totul în regulă între tine și Phil?

Nadine o împunse cu lopățica.

–O să te culci cu el, ne-am înțeles? O să te culci cu bărbatul ăsta. Dacă nu... o să regreți tot restul vieții.

Tara se holbă la bulgărele micuț pe care îl făcuse Nadine.

–Ăsta vrea să fie un om de zăpadă?
–Ce naiba ai? E un afurisit de spiriduş.

După două ore de trudă, erau istovite. Micul lor sat de Crăciun avea nevoie urgentă de un stilist.
–Parcă zicea că arbitrii vor fi nişte băieţi din partea locului, nu? întrebă Nadine.
Tara încuviinţă.
–Schimbare de plan, spuse Nadine, azvârlind lopăţica în pământ.

Merseră la magazin. Tara îşi cumpără un bikini roşu. Nadine, unul verde. Încălţară pantofi cu toc asortaţi, se împodobită cu vâsc şi flirtară cu arbitrii. Totul mergea ca pe roate. Cei trei localnici le căzură imediat în plasă. Construcţia lui Darren era ascunsă la umbra unui cort, dar se părea că nici lui nu-i stătea mintea la clădiri de nisip. Din când în când, îşi iţea capul şi arunca o privire spre satul lor sărăcăcios, apoi se uita suspicios la arbitrii care le sorbeau literalmente din priviri. O studia şi el pe Tara, după care se făcea nevăzut în spatele cortului, vizibil nemulţumit. Câinele făcea ture între cele două şantiere şi ameninţa să distrugă spiriduşii cu coada lui.
–M-am tot gândit la restaurant, spuse Tara. Trebuia să-mi încerc mai mult norocul.
Hornul de pe casa Moşului cedă şi se prăbuşi. Unul dintre arbitri le făcu o poză. Nadine şi Tara zâmbiră languros spre aparat.
–O să câştigăm fără probleme, rosti Nadine, încercând din răsputeri să-şi ascundă bucuria.
–Să ştii!
Părinţii lor se jucau la malul apei cu Tiara. Phil era şi el acolo, cu telefonul lipit de ureche.
–Cu cine vorbeşte la ora asta? întrebă Nadine.
Tara era la fel de curioasă să afle.

–O discuție nevinovată, fără doar și poate, își dădu Tara cu părerea. Doar vorbește în fața mamei și-a tatei.

–Firește că e nevinovată. De ce n-ar...

Lui Nadine îi căzu fisa.

–Doar nu te gândești la o aventură? rosti ea, de parcă nu i-ar fi trecut niciodată așa ceva prin minte. Crezi că are o aventură?

Arbitrii se opriră din râs și se uitară la Tara. Darren își iți capul din spatele pânzei. Până și coada câinelui încremeni.

–N-am spus așa ceva. Pe cuvânt!

–Dar ai insinuat. Nu mă înșală. Soțul meu nu mă înșală.

–N-am zis asta.

–Atunci spune-o. Spune: „Phil e un soț fidel".

–Phil e un soț fidel.

–Mulțumesc.

–Dar nici nu se poartă prea frumos cu tine.

–Am terminat! strigă Darren, ieșind din cort.

Își mângâie câinele pe creștet, se scutură de nisip și îi făcu Tarei cu ochiul.

–O să port o discuție cu el, hotărî Nadine. O să-i spun ce-ai observat.

–Ce? Nu! Nici să nu te gândești.

Nadine flutură lopățica în direcția ei.

–Ba exact asta o să fac, spuse Nadine, ridicându-se în picioare.

–Ce, acum? Vrei să vorbiți acum?

–Acum, cât are telefonul la ureche.

–Dar urmează să primim notele, spuse Tara.

Se întoarse spre arbitri și zâmbi.

–Poftiți, vă rog.

–Al nostru e de tot rahatul, spuse Nadine.

–Scoate-ți sânii la înaintare, îi șopti Tara.

Nadine făcu întocmai, deși gândul îi stătea în altă parte.

–Arată nemaipomenit, spuse unul dintre ei.

–Să ştii, spuse altul. Se pare că avem un câştigător.

–Fără doar şi poate, întări al treilea.

Nadine chicoti ruşinată, sub privirile hulpave ale arbitrului.

–Dacă aş fi soțul tău, aş arunca telefonul ăla în ocean, frumoaso, spuse el, însoțindu-şi vorbele cu un gest sugestiv. Fix în ocean!

Nadine râse, dar chipul ei se făcu roşu ca sfecla. Darren bătu din palme.

–Ia uite-aici puțin, frumoaso, spuse el, dezvăluind rodul muncii sale.

Privirile lor se ridicară, coborâră şi se ridicară la loc. Darren sculptase o femeie goală. Afrodita lui purta doar o căciuliță de Moş Crăciun. Doi dintre arbitri se holbară la nudul de nisip, apoi la Tara şi din nou la nud. Aparatele foto. Arbitrii strigară entuziasmați şi îl felicitară pe Darren.

–Nu pare în spiritul sărbătorilor, spuse Nadine.

–Aşa-i, încuviință unul dintre arbitri. Moş Crăciun a fost cam neascultător.

Arbitrii ridicară mâna lui Darren, în semn de victorie. Nadine lovi cu piciorul vârful de nisip al Polului Nord.

Darren o luă în brațe. Amândoi erau transpirați şi plini de nisip. Tara se îmbujoră, la început de dorință, apoi de ruşine.

–Vin să te iau mâine, îi spuse Darren. Repetițiile încep la primele ore în zori.

–Repetițiile? strigă Tara în urma lui. Ce repetiții?

Dar Darren şi câinele lui se făcură nevăzuți.

capitolul 9

Pe măsură ce se apropiau de casa lui Darren, zăreau tot mai multe indicatoare ce invitau lumea să viziteze Polul Insular pentru adulți. Casa lui Darren era ultima de pe străduță.

–Când voi deschide sătucul, aici vor fi cozi kilometrice, spuse Darren, cu ochii pe fereastră.

Radia de mândrie.

–Nu se-ntâmplă ca oamenii să-și aducă și copiii, în ciuda avertismentelor? întrebă Tara.

–Mai demult, da. Însă acum mașinile nu mai au acces în sat, trebuie să parcheze în câmp.

Darren arătă către o întindere stearpă de pământ din spatele casei.

–Avem și un paznic la intrare. Nu-i prea frumos să întorci o familie din drum, dar dacă n-avem încotro... Oricum, le dăm bomboane și saleuri înainte să plece.

–Groaznic, făcu Tara.

–Ba deloc. Să vezi ce instalații de lumini pun vecinii. Eu am dat tonul, rosti el și-i făcu cu ochiul.

–E minunat să pui bazele unei tradiții, spuse Tara.

Darren nu sesiză ironia din glasul ei.

–Așa-i. Dar eu i-am convins pe vecinii mei să nu afișeze materiale pornografice.

–Ca să vezi, făcu Tara. Chiar în seara de Crăciun?

–E perfect. Nimeni nu pleacă dezamăgit. Familiile cu copii au ocazia să exploreze întreaga stradă, să vadă ce fac amatorii ăia.

Tara râse.

–Doamne, ce superb sună!

–Ce?

–Râsul tău. E fermecător.

–Râsul meu? Îți place cum râd?

Când Darren râdea, Tara voia să-i smulgă hainele de pe el și să se lipească de abdomenul lui. Dar nu împărtăși acest gând cu el.

–Mulțumesc, zise ea, în schimb.

–N-ai de ce să-mi mulțumești. Dar nu te opri din râs, rosti el, privind-o lung și insistent.

Tara se uită în altă parte și râse. Închise ochii și se minună de fiorii care-i străbăteau trupul. Nu-și închipuise că spatele ei era asemenea unui instrument muzical, și că o privire din partea acestui bărbat îi putea declanșa o simfonie pe șira spinării. Era de datoria fiecăruia să îngroape măcar un secret, și acesta avea să fie al ei. Nimeni nu merita să-i fie hrănit orgoliul în așa hal.

Casa lui Darren era împodobită cu atâtea luminițe de Crăciun, încât era imposibil să-ți dai seama cum arăta în realitate. Tara presupuse că se asemăna cu bungalow-ul lor. În curte se înălța un palmier uriaș, și el împodobit cu luminițe. Spectacolul de lumini trebuie să fi fost nemaipomenit. Lângă palmier zări un om de zăpadă gonflabil.

–Trei bulgări, spuse Tara, cu gândul la creația diformă a lui Nadine. Așa și trebuie.

Până acum, nu descoperise nici o urmă de material pentru adulți. Se apropie de Frosty și zări ceva în mâinile sale înmănușate.

–Aia-i o țigară de marijuana?

În cealaltă mână, Frosty ținea o doză de Budweiser. Tara izbucni în râs, dar clătină din cap.

–De-a dreptul caraghios!

–Dar te-a făcut să râzi. Fermecător!

–Râd de un bărbat care a dat în mintea copiilor.

Darren ridică din umeri, dar nu renunță la eternul său rânjet.

–Ia uită-te jos.

Tara privi în jos. La picioarele omului de zăpadă era o grămadă de prezervative folosite și doze de bere. De capul lui atârna un sutien.

–Nadine și-ar ieși din minți dacă ar vedea sacrilegiul ăsta. Nu-ți spun ce mult aș dori să fac puțină curățenie.

Darren se apropie din spate, o strânse în brațe și o sărută pe gât. Tara se întoarse cu fața la el și Darren o sărută pe buze. Ea uită cu totul de omul de zăpadă ciudat.

–Ăsta a fost pentru Frosty, rosti Darren când se dezlipi de buzele ei. Îi place să privească.

Tara îl împinse ușor.

–Greșești, spuse Tara, uitându-se la Frosty. Greșești, greșești, greșești.

–Atunci înseamnă că nu vrei să știi cum e restul, zise Darren, luând-o de mână. Dar eu oricum o să-ți arăt.

Curtea din spatele casei lui Darren era un sătuc de Crăciun în toată puterea cuvântului. O singură privire îi fu de-ajuns Tarei să-și închipuie ce facturi astronomice plătea Darren pentru energia electrică. Era Frosty la puterea a zecea. Majoritatea decorațiunilor presupuneau ca acolo să existe oameni în carne și oase, așa că Darren îi făcu o scurtă introducere.

–Acolo vor sta prostituatele în poala Moșului. Spiridușii citesc *Penthouse* și fumează Marlboro cu filtru.

Apoi arătă către un trenuleț.

–Iar acesta va merge încontinuu.

Darren porni trenul. Când locomotiva șuieră, un Moș Crăciun miniatural ieși din ultimul vagon, se aplecă și le arătă dosul.

–De unde-ai făcut rost de jucăriile astea? întrebă Tara.

–Am prieteni jos-puși, spuse Darren. Hai să-ți arăt expoziția.

Tara îl urmă în spatele curții, unde se afla un petic de verdeață împrejmuit de un gard de lemn. Un ren electric cât toate zilele stătea în mijlocul țarcului. Darren apăsă pe un buton de pe gâtul lui. Renul se retrase puțin. Ochii

lui scânteiară ca două văpăi. Din nas îi ieșea fum. Apoi deschise gura, dezvelind nişte colți uriași. Darren își vârî încheietura în gura lui și urlă ca din gură de șarpe. Tara privea scena, consternată.

–Atâta trebuie să faci, spuse Darren. Să reproduci atacul renului. Publicului o să-i placă.

Sări peste gard și desfășură un banner care era atârnat de el.

CÂND RENII ATACĂ

–Nici vorbă!

Darren zâmbea. Scoase din buzunar un ziar mototolit și i-l întinse.

–*Jurnalul de Maui*. E proaspăt, e cald.

Ochii Tarei căzură pe imaginea de pe prima pagină.

–Târfa aia mică. Doar a promis.

Poza o înfățișa pe plajă, cu mâinile în șolduri, în costumul ei oribil de baie. Nici nu era nevoie să întrebe dacă o făcea să arate mai grasă, pentru că știa deja răspunsul. Pălăria de paie și oxidul de zinc contribuiau din plin la dezastru. Părea exact genul de femeie care-ar da în judecată McDonalds-ul pentru că-i serviseră o cafea fierbinte, sau genul de femeie care-ar spune că a fost mușcată de-un ren doar pentru a câștiga o excursie gratuită. Alături era poza lui Darren, care stătea lângă renul său mecanic, cu gura până la urechi, ca de obicei. Arăta superb.

–Citește, spuse Darren, arătându-i spre primul paragraf.

„Sătucul local de Crăciun se bucură de prezența doamnei mușcate de ren. Polul Insular rezervat adulților. Donații pentru orfelinatul insular."

Sub șapou apărea o poză cu un grup de copii. Tara presupuse că aceștia erau orfanii despre care era vorba în articol.

–E o prostie. Nici măcar n-au voie să viziteze satul.

–Așa-i, spuse Darren. Dar pe lângă donații, vreau să-i scot la o plimbare cu barca. Am una cu fundul transparent.

–Ai o barcă de tipul ăla?

–Ăsta-i al doilea serviciu al meu.

Tara nu răspunse.

–Sunt ghid pe o ambarcațiune cu fundul transparent.

–Nici nu mă mir, spuse Tara.

–Ar trebui să vii odată.

Tara nu răspunse. Era în continuare furioasă din pricina fotografiei din ziar.

–A promis, se văită ea.

Darren arătă spre nasul Tarei pudrat cu oxid de zinc.

–Poate a făcut o trimitere la Rudolph. Nu poți s-o acuzi. E în spiritul sărbătorilor.

Tara făcu privirea roată prin satul decăzut și clătină din cap.

–Ho, ho, ho, exclamă ea.

Darren îi arătă standul pe care stătea scris: „Când Moșul nu-i acasă, Doamna dansează pe masă".

–Asta-i replica ei.

Tara își petrecu restul zilei montând instalații de lumini într-un loc care n-avea nimic în comun cu Crăciunul. Dar după ce alți voluntari își făcură apariția și colindele porcoase răsunau prin tot sătucul, Tara se mai binedispuse. După ore în șir de muncă, simți mâna lui Darren pe spate. O simfonie de senzații îi străbătu trupul și ea se întoarse spre el, sperând s-o întâmpine cu vâsc.

–Tocmai am comandat niște pizza pentru băieți. Hai înăuntru să servim un păhărel, ce zici? O scurtă pauză.

Tara nu refuză. Era tare curioasă să-i vadă casa.

Spre mirarea ei, în casa lui Darren dominau curățenia și ordinea. Avea o bibliotecă uriașă. Pe unul dintre rafturi zări un glob de marmură, iar pe altul, un telescop. Tara se închipui stând pe plajă cu el, privind la bolta înstelată.

Uite Carul Mare. Uite Carul Mic. Ce stea e aia? Nu știu, de-acum înainte va fi steaua noastră. Vă sărutați și iar vă sărutați, dați peste telescop, cădeți pe o bancă, faceți dragoste luminați de steaua voastră – cum să nu te îndrăgostești de un bărbat care are un telescop? Mobila lui era masculină, dar elegantă. O canapea tapițată cu velur, o măsuță solidă de cafea, un șezlong de piele. Ar fi mers și niște pernuțe pe ele, se gândi Tara. Își imagină cum ar fi fost să-și amestece lucrurile cu ale lui. Aveau gusturi similare și era sigură că lucrurile ei și lucrurile lui puse laolaltă se vor potrivi de minune. Pe unii îi preocupau prietenii noilor iubiți. Pe Tara o preocupau mereu lucrurile noilor iubiți. Dacă nu îl aveai la inimă pe unul dintre prietenii lui, puteai mereu să te retragi politicos: „Îmi pare rău că nu pot juca bere-pong cu tine și cu Buck, dar mă doare încheietura".

Era mult mai neplăcut să te deranjeze lucrurile cuiva. Te trezeai la un moment dat că stai pe un fotoliu pătat cu bere, zgâindu-te la un poster cu *Aliens versus Predators*, în timp ce orologiul lui îți măcina încet creierii. Și dacă era să dea crezare legilor lui Murphy, fotoliul, extratereștrii și ceasurile cu cuc aveau o durată de viață de zece ori mai mare decât a ta. Dar nici prin cap să nu-ți treacă să le înlocuiești sau să le distrugi. Treburile astea nu se iartă. Ajungi la un moment dat să te certi din cele mai ridicole pricini: „Mi-ai distrus ceasul cu un baros! Asta n-o să ți-o iert niciodată, indiferent ce-am spus mai devreme!" Din fericire, n-ar fi avut astfel de probleme dacă s-ar fi mutat cu Darren. Ea încă nu descoperise un obiect pe care să fi vrut să-l zdrobească.

Totuși, o pornire ciudată o împingea să-i atingă lucrurile, să le mângâie, de parcă ar fi putut să extragă esența vieții lui prin vârful degetelor. Un miros proaspăt de levănțică te însoțea pretutindeni în casa lui. Cu un iz de nucă de cocos. Nuca de cocos era omniprezentă. Darren avea un televizor cu ecran plat, dar nu părea

să aibă o consolă de jocuri video atârnată de el. Era inversul Polului Insular. Era locul ideal pentru o relație. Mă rog, o aventură. Darren nu era bun de o relație, cu toate că avea un telescop. În bucătăria lui mică se înghesuiau frigiderul, cuptorul și chiuveta.

–Nu prea poți să gătești în bucătăria asta, spuse Darren, cu o undă de tristețe în glas.

–Te înșeli, spuse Tara. Pot să-ți pregătesc o masă îmbelșugată oriunde.

–Chiar așa?

–Da. Să vezi ce bunătăți am fript pe plită, spuse ea, dar se opri când el izbucni brusc în râs.

–Îmi cer scuze, rosti Darren, făcând semn spre fereastra din spate. Când te ocupi de Polul Insular, toate cuvintele prind conotații deocheate.

Tara nu-l mai asculta. Rămăsese cu gândul la cuvintele „când te ocupi de Polul Insular". Încercă din răsputeri să nu-și coboare privirile spre prohabul lui.

–Voiam să zic că se poate găti aici.

–Păcat că am comandat deja pizza.

Darren scoase o sticlă de șampanie din frigider.

–Dar uite ce am aici...

–Lasă-i pe ei să înfulece pizza și du-mă la cel mai apropiat magazin.

Schimbară o privire cu subînțeles și zâmbiră. Doamne, cât îi plăcea să flirteze! Darren luă cheile de la mașină și le azvârli în sus.

–Hai să mergem!

Tara hotărî să prepare tilapia cu mandarine, usturoi și coriandru. În plus, avea de gând să facă și un sos pentru creveți și fasole verde condimentată. Cina nu era completă fără cartofi copți și pâine cu unt. Darren îi întinse un pahar de șampanie și își văzu de treaba lui, căci Tara nu-l dorea în preajma bucătăriei, nu înainte de a pune un CD cu colinde cântate de Bing Crosby. Tara era în al nouălea

cer. Nu mai gătise de câteva zile și se simțea bine. Încerca să nu se gândească la faptul că-și pierduse slujba. Din când în când, Darren venea s-o privească la lucru. Îi umplea paharul cu șampanie și se oferea s-o ajute. Adulmeca aerul înțesat de mirosuri și șoptea „Dumnezeule!". Apoi arunca o privire afară, la voluntarii săi care se îndopau cu pizza și beau bere.

–Sărmanii neghiobi, rosti el, clătinând din cap. De-ar ști ei ce facem noi aici...

O undă de căldură străbătu trupul Tarei; se abținu cu greu să întrebe: „Și ce anume facem aici?" Preferă să se bucure de acele clipe minunate. Îi plăcea să fie privită și admirată în timp ce gătea, căci era activitatea ei preferată. Când o șuviță i se desprinse din coc, Darren apăru imediat lângă ea și i-o trecu grațios după ureche, apoi o sărută cu delicatețe pe gât.

–Hei, spuse el după ce se îndepărtă puțin. Văd că nu porți bandajul.

–S-a vindecat, îl lămuri Tara.

Darren îi ridică ușor încheietura și o sărută. Tara se înfioră din creștet până în tălpi.

–Nu, spuse el. De-abia acum s-a vindecat.

Darren puse două suporturi roșii de răchită pe masă și farfurii de porțelan cu margini aurite. Era rândul Tarei să admire. Câinele lui îl urma oriunde mergea. Era atât de scump!

–Nici măcar nu știu cum îl cheamă, spuse ea.

Câinele se apropie de Tara și-și înfipse botul între picioarele ei. Ea râse și îl împinse cu delicatețe.

–Deci nu s-a supărat pe mine. Totuși vreau să aflu cum îl cheamă.

–Cuțu.

–Glumești.

–Nu glumesc.

–Ai foarte multă imaginație.

–Simplu. Ca viața mea.

Tara privi din nou în jurul ei. Afară, târfele și Moș Crăciun; înăuntru, Bing Crosby și Tolstoi. Ar fi băgat mâna în foc că nu era atât de simplu precum pretindea. Urmă o cină de vis. Darren o întrebă despre La Fleur. Tara îl bombardă cu povești despre Y&S și Alain, fără a spune o vorbă despre momentul concedierii. Nici măcar lui Nadine nu-i povestise totul. Prefera să nu-și aducă aminte. Nu dorea ca șocul realității să-i năruiască vacanța. Un cor de urale se auzi de-afară. Tara aruncă un ochi pe geam. Nu vedea exact ce se întâmplă, dar se părea că Moșul primise în dar un dans erotic. Darren chicoti, sub privirile nemulțumite ale Tarei.

–Ce-i? făcu el pe nevinovatul.

–Lămurește-mă și pe mine puțin. De ce ești atât de înverșunat împotriva Crăciunului?

Darren lăsă furculița din mână, luă o înghițitură de vin și o privi în adâncul ochilor.

–Chiar vrei să afli?

–Da.

–Vino cu mine!

Se ridicară de la masă și merseră la fereastra ce dădea spre curtea din spate. Tara încercă să ignore apropierea dintre trupurile lor. Darren făcu semn spre femeia din mijlocul curții.

–Sheila. Patruzeci și cinci de ani. Patru copii. Soțul ei era un contabil fustangiu cu amante pe tot globul. I-a lăsat de izbeliște chiar de Crăciun. Înainte să construiesc satul, nici nu voia să audă de sărbători. Acum, copiii ei se bucură de Crăciun, iar ea se mai înviorează puțin în compania noastră.

Arătă spre un bărbat.

–El e John. Logodnica l-a părăsit în fața altarului. Allen. Cumpără cadouri la toată lumea, până rămâne cu portofelul gol, temându-se că-i va dezamăgi. Anul trecut a făcut infarct. Știai că în ziua de Crăciun mor cei mai mulți oameni?

–Nu se poate!

Darren ridică mâna dreaptă, de parcă era în fața juraților.

–Jur pe ce am mai sfânt. Mai mulți oameni mor de Crăciun decât în oricare altă zi a anului.

–Sfinte Dumnezeule!

–Nu-ți face griji, aici nu moare nimeni. Știi de ce? Pentru că nimeni nu disperă aici. Sincer acum, ce s-a întâmplat cu Crăciunul? Parcă era o sărbătoare liniștită, în sânul familiei. Statele Unite ale Publicității, asta-i problema. Încă dinainte de Halloween, rafturile sunt invadate de „spiritul Crăciunului".

–Mie-mi spui?

–Încerc doar să-i fac pe oameni fericiți.

Tara îl urmări pe individul în costum de spiriduș, care se plimba țanțoș cu un baston uriaș de zahăr între picioare.

–Care-i treaba cu cel de colo?

–Ăla-i doar țicnit, spuse Darren.

Tara râse cu poftă. Se întoarseră unul spre celălalt, bucuroși că împărtășeau același simț al umorului. În curând se opriră din râs și se priviră în ochi.

–Care-i povestea ta? întrebă Tara.

–E timpul să te conduc acasă. A fost o zi lungă.

–Ai dreptate. Să nu crezi însă că n-am observat cum ai schimbat subiectul.

Tara se îndreptă spre chiuvetă, să spele vasele, dar Darren o prinse iute și îi luă farfuria din mână.

–Nici să nu te gândești. Hai la mașină!

Cuțu lătră și dădu din coadă.

–Așa mai zic și eu, glumi Darren.

Tara îl lovi ușor cu pumnul în umăr, apoi se luară de mână.

–Aș putea să rămân dacă vrei.

–Nu în seara asta.

Tara încercă să-și mascheze dezamăgirea. Avusese impresia că o plăcea. Ea era dispusă. Era în vacanță.

Nu stătea în firea bărbaților să refuze o partidă de sex. Mai ales bărbații ca Darren. Dar iată că nu se arăta interesat de compania ei. Tara se îndreptă rapid spre ușă și o deschise. El o închise la loc. Ea rămase cu spatele la el.

–Te-am supărat cu ceva? rosti el cu blândețe.

–Nu. Înțeleg, nu mă placi pe cât credeam.

Darren o prinse de umeri și o răsuci spre el.

–Te plac mai mult decât îți închipui. Crede-mă!

–Și-atunci?

–Am o curte ticsită de spiriduși lascivi și Moși Crăciun indecenți. Nu așa mi-am închipuit să fie prima dată.

–Deci... ți-ai închipuit?

–Mai întrebi? Tu?

„Mai întrebi? Habar n-ai cât mi-ar plăcea să ne amestecăm... lucrurile." Dar nu-și făcu știute gândurile.

Tara surâse.

–Cât de curând, spuse el. Îți promit.

Se aplecă și o sărută pe obraz.

–Nu uita că sunt în vacanță. Timpul meu e destul de limitat.

Darren încuviință, dar Tara sesiză bruma de neliniște care-i traversă chipul. Și cu toate că se ferea să recunoască, ar fi dorit ca Darren să-i spună ceva. Ceva care să-i încălzească sufletul. Fanteziile se revărsau în mintea ei și, în chip curios, în filmul aventurii ei apăreau o casă numai a lor și copii, ceea ce era cam prea mult. Trebuia să-și stăpânească emoțiile. Darren era doar o pasiune trecătoare. Nimic mai mult. Niciodată nu va fi mai mult de-atât.

capitolul 10

Tara n-ar fi luat-o pe Nadine la deschiderea Polului Insular, dar Nadine insistă să vină și ea. Părinții ieșiră la o plimbare de seară, iar Phil rămase cu Tiara să facă prăjituri de Crăciun.

–Știai că de Crăciun mor mai mulți oameni decât în orice altă zi? întrebă Tara în timp ce Nadine conducea. E foarte important să scapi de stres în această perioadă a anului.

Nadine nu mușcă momeala. Își pusese în cap să transforme sătucul pornografic într-un loc destinat copiilor, și n-avea cum s-o abată de la planul ei. Coada începea cu kilometri buni înainte de intrarea în sat, întocmai cum îi avertizase Darren. Nadine bătu nervoasă în volan.

–Va trebui s-o iei la picior, spuse ea.

–Poftim?

–O să dureze o veșnicie până parchez, rosti Nadine, deblocând portiera din dreapta.

–Bun, mai spune-mi o dată care e planul.

Nadine i-l expuse cu minuțiozitate. Tara trebuia să uite de episodul cu renul și să le vorbească oamenilor despre magia Crăciunului, despre acele duioase creaturi care erau renii.

–Totul e în mâinile tale, Tara, nu uita asta.

Nadine se aplecă, deschise ușa și îi dădu un brânci ca între surori.

–Renii sunt niște creaturi blânde, le spunea Tara trecătorilor.

Purta încă echipamentul de jogging, pentru că nu dorea să-și etaleze bikinii.

–Dasher și Dancer de pildă, sau Prancer și Vizen...

Vorbea cu siguranță în glas, dar oamenii care stăteau s-o asculte se plictiseau iute și plecau. Păreau puțin scârbiți. Când renul mecanic urma să-și deschidă gura, Nadine voia ca Tara să clatine din cap.

–Era un singur ren zăpăcit. Nu putem să-i băgăm pe toți în aceeași oală. Alfred/Blitzen era o divă, dacă putem spune așa ceva despre un mascul. Oricum, avea personalitate. Era un Mel Gibson al renilor. Sincer, majoritatea sunt harnici și cuminți.

Darren apăru de nicăieri.

–Ce naiba ți-a venit?

–Mă comport matur, spuse Tara. Împart mesaje pacifiste.

–Îi plictisești pe toți de moarte.

–Îi învăț ce înseamnă, de fapt, Crăciunul.

–Nu-i mai bine să-i faci să râdă?

–Darren...

–Încearcă măcar. O singură dată și-atât. Dacă nu-ți place, poți să... transmiți ce mesaje vrei.

Darren își încrucișă brațele la piept și așteptă.

Bine, hai să-i facă hatârul. Cât de rău putea să fie? Tara își dezbrăcă hainele de jogging și rămase în perechea de bikini roșii. Simțea privirea lui Darren răscolindu-i trupul, dar nu avu curajul să se uite la el. Își puse căciulița de Moș Crăciun și se încălță cu pantofii roșii cu toc. Să încerce o dată, până nu apărea Nadine. Când renul își dezvălui colții, Nadine îi băgă mâna în gură și țipă scurt. Darren o încurajă prin semne. Doi vârstnici se opriră în fața staulului și râseră.

–Ajutor, ajutor, mă înfulecă! țipă ea.

Oamenii râseră și mai cu poftă.

–Newyorkezi superficiali! Câtă vreme n-aveți brățări din colți de ren pe încheieturi, nu vă pasă.

Tot mai mulți oameni se opreau s-o urmărească.

–Vă dau în judecată! Vă dau în judecată! țipă ea.

Publicul râdea cu lacrimi. Tara înjură și urlă de durere.

–Ren obraznic! Ren nesimțit!

Publicul creștea de la o clipă la alta. Râsul oamenilor era de-a dreptul molipsitor.

–Vreau să merg în Hawaii! se văită ea.

Hohotul de râs se înălță până la cer.

–Tara!

Nadine apăru în fața ei, cu mâinile în șolduri și văpăi în ochi.

Tara își scoase mâna din gura renului pentru o clipă, apoi o vârî la loc și urlă.

–Ar trebui să-ți fie rușine.

–Du-te-n sania mea! răspunse Tara, spre amuzamentul mulțimii.

Tara îi făcu semn surorii sale să se-apropie și îi șopti la ureche:

–Publicul mă place. Chiar mă place.

–Nu, spuse Darren, care-o urmărea din spatele bradului împodobit cu vibratoare. Publicul te iubește.

În următoarea seară, Tara își luă și mai în serios rolul, de parcă ar fi jucat pe Broadway, și strânse un public și mai numeros. După ce lumea se împrăștie, Darren și Tara rămaseră în mijlocul sătucului, gustând din vin și rememorând cele mai haioase clipe. Râseră cu lacrimi. Darren lăsase luminițele aprinse, ca să se bucure de strălucirea lor. În noaptea următoare, Darren o conduse acasă puțin înainte de ivirea zorilor. Tara visa la timpul petrecut cu el, pe care îl prețuia mult mai mult decât momentul său artistic. Când rămâneau doar ei doi, fără prostituate lipite de poala Moșului, chiar simțea izul Crăciunului.

Prima seară fuseseră cât se poate de cuminți. În a doua seară, se atinseră cu vârful degetelor, într-o pauză de râs. În curând, se țineau de mână. Apoi el o mângâie pe gât și își petrecu degetul pe obrazul ei. În cele din urmă, degetele lui poposiră pe spatele ei. Când însă dori să-l sărute, Darren se retrase. Gestul lui avu darul să-i aprindă și mai tare

dorința, ceea ce, dată fiind reacția ei din clipa în care-l văzuse, părea aproape imposibil. Prețuia un bărbat care se putea controla, dar nu mai avea mult timp.

–Iar mergi la Polul Insular? întrebă Nadine. Tocmai ne pregăteam să mergem cu toții la scufundări cu Moșul și apoi la palatul Hyatt, să vedem corul colindătorilor.

–N-aș vrea să ratez așa ceva, dar tu m-ai înscris voluntară. Nu pot să-i las acum de izbeliște.

–Te-am înscris pentru o singură seară.

–Dar nu stau toată ziua cu voi?

–Dimineața ești istovită, iar în timpul zilei ești morocănoasă. Oricum, nu-ți doreai să fim aici.

–Nu vorbi așa, spuse Tara. Mă bucur că ați venit și voi.

–Nici măcar nu ne-ai invitat. Ce spun, nici n-ai vrut să-ți petreci Crăciunul cu noi. Ai venit aici ca să fii singură și să ți-o tragi!

Tara se uită cu coada ochiului la părinții ei, care-o învățau pe Tiara să pună frișcă pe prăjiturelele de Crăciun. Se simți năpădită de un sentiment puternic de vină. În primul rând, pentru că avea dreptate. Își dorea să fie singură. Nu dorea să facă scufundări cu Moșul sau să pregătească prăjiturele. Nu voia să asculte colinde cântate de niște bătrânei. Avusese parte de un an înfiorător. Își pierduse slujba și doi prieteni – pe portar și pe barman. N-avea un bărbat la care să se-ntoarcă, dacă nu-i punea la socoteală pe iubitorii de veverițe din Thompson Square Park și voia pur și simplu să se distreze înainte să dea piept cu mohorâtul New York.

–Mai dă-i și tu pace, interveni Phil. Nu toți sărbătoresc la fel.

Nadine îi aruncă o privire care ar fi înghețat și un ceaun de apă clocotită.

–Atunci du-te cu ea. Polul Insular ți se potrivește de minune, oricum.

Tara dădu să zică ceva.

–Cu mare plăcere, spuse Phil, îndreptându-se spre mașină.

–Nadine...

–Du-te, i-o tăie Nadine. Hai, du-te!

Phil se distra de minune, poate mai mult decât era cuviincios. Tara îi auzea hohotele din celălalt capăt al curții. Se aplecă peste gardul țarcului, încercând să-l zărească în mulțime, dar călcă din greșeală pe un bec. În acea clipă, toate luminițele de pe ren se stinseră. Darren își făcu imediat apariția, spre surprinderea Tarei, care nici măcar nu realizase că el era prin preajmă.

–Am niște becuri de rezervă în dulapul din sufragerie. M-aș duce să le iau, dar vreau să te văd fugind de la locul faptei.

–Ha, ha, făcu Tara. Oricum aveam nevoie de o pauză.

După ce se îndepărtă câțiva pași, Tara scutură din fese, stârnindu-i râsul acela gutural, de care era îndrăgostită. Nu se grăbi prea tare. Se descălță și își masă tălpile. Urmări de la fereastră cârdurile de oameni care se perindau prin sătuc. Îi păreau mult mai relaxați decât hoardele care invadau magazinele universale sau decât familiile care se aliniau să-l vadă pe Moș Crăciun. Poate că Darren avea dreptate. Poate că era într-adevăr un refugiu potrivit, unde puteai să uiți de toate grijile sărbătorilor. Nu în perioada asta a anului aveau loc cele mai multe sinucideri?

Sătucul era o alternativă mult mai bună, un loc hazliu, un *Saturday Night Live* al Crăciunului. Cuprinsă de vraja momentului, își turnă niște lichior de ouă în pahar și se îndreptă cu pași leneși spre dulap.

Becurile erau la vedere, pe raftul de sus, dar când trase de ele, toate obiectele de pe raft se prăvăliră peste ea. Puse becurile deoparte și așeză la loc celelalte lucruri: o jachetă împăturită, un Frisbee, o jucărie pentru câini, o carte și un cadou de Crăciun. Cadoul era împachetat în folie aurie

și fundă roșie. Cutia nu era prea mare și avea numele lui Darren scris pe o hârtiuță. Dacă nu-l scotea în curând, avea să uite de el. Cum Darren n-avea brad de Crăciun, Tara puse cadoul sub o plantă mare în ghiveci și zâmbi în sinea ei. Îi plăcea să se joace de-a Moș Crăciun.

–Doamne, ce m-am mai distrat, se destăinui Phil.

Oamenii se întoarseră pe la casele lor, și Tara se pregătea pentru o nouă seară în doi, alături de Darren, dar soarta nu-i surâdea. După cum se clătina prin curte, era clar că Phil băuse prea mult lichior. Tara băuse doar un păhărel, deci era firesc ca ea să conducă.

–Las' că-l duc eu până acasă și mă întorc, se oferi Darren.

O trase pe Tara cu o singură mână, în timp ce în cealaltă ținea ceva. Probabil, vâsc. Tara se întinse și-l sărută. Darren se depărtă cu un pas și râse.

–Ce găsești amuzant? întrebă Tara.

Darren flutură bastonul de zahăr pe care-l ținea în mână.

–Te-am păcălit.

–Nu m-ai păcălit. Am știut de la bun început, spuse Tara și îl sărută din nou.

–Mă duc să-mi iau cheile și îl duc acasă. Tu și Cuțu puteți să vă odihniți în sufragerie, să vă uitați la televizor sau ceva de genul ăsta.

–În regulă.

Îl urmară pe Darren în casă, iar Tara se trânti pe canapea, își lăsă capul pe spate și își depărătă ușor picioarele. Darren rămase cu privirea ațintită la ea.

–Strânge-ți picioarele sau nu mă mai scoți din casă.

Tara izbucni în râs, apoi și le apropie cu încetineală voită. Sosise și mult-așteptata seară. Darren zornăi cheile și se îndreptă spre ieșire, dar încremeni după câțiva pași. Ceva din felul în care se oprise o făcu pe Tara să se ridice brusc pe canapea. Toată tensiunea sexuală din încăpere

se risipise ca prin farmec. Darren privea țintă la cadoul de sub plantă.

–Unde l-ai găsit? rosti Darren, dar vorbele veneau parcă din gura unui străin.

–În dulap. Când am venit să iau becurile.

Darren se răsuci și o fixă cu privirea. Tara se ridică în picioare.

–Credeam că ai uitat de el.

–Credeai greșit.

–Îmi pare rău.

Ar fi vrut să se apere, să strige la el, să-i spună că nu greșise cu nimic, dar expresia de pe chipul său îi zădărnici orice intenție. Să-l fi primit de la vreo fostă iubită? De la soția lui, poate? Nu știa mai nimic despre acest om. Asta era partea rea când era vorba de o aventură. Ce idee groaznică avusese! Cuțu scânci și se așeză la piciorul stăpânului său. Tara își aruncă brațele în aer, nervoasă.

–Vrei să plec?

Se aștepta să zică nu și să-și reia momentul romantic.

–Cred că așa ar fi mai bine.

Tara și Nadine stăteau pe șezlonguri în curte, fiecare adâncită în propria tristețe.

–Râdea când s-a întors acasă, spuse Nadine. Nu-mi aduc aminte să-l mai fi auzit râzând în halul ăsta.

Nadine sorbea dintr-un cocktail de căpșuni fără alcool. Tara își turnase lichior de ouă. Nadine se plângea că nu poate bea alcool, așa că îmbunătăți combinația strecurând un baston de zahăr în micul ei amestec. După spusele ei, era delicios. Poate că de asta aveai nevoie uneori... de elementul-surpriză. Părinții lor se furișară din casă, ținându-se de mână.

–Noapte bună, fetelor, spuse tatăl lor. Nu ne așteptați.

Chicotiră ca doi adolescenți și se sărutară.

–Ce sinistru, comentă Nadine.

–Nu-i corect, se plânse Tara.

–Ce naiba are Phil? se văită Nadine. De ce mă urăște?

Tara așeză o mână împăciuitoare pe umărul surorii sale.

–Nu te urăște. Doar că...

–Ce?

–Nu știu, recunoscu Tara. Nu știu ce au ăștia doi. Dacă ar exista Moș Crăciun, i-aș pune câteva întrebări. I-aș spune așa: Moșule, ce dracu' e în mintea bărbaților?

–Amin, spuse Nadine, aruncând o privire spre paharul pe jumătate gol al surorii sale. Dar văd că bei, nu te joci.

–Beau pentru doi în seara asta.

–Nu vrei tu să vorbești cu Phil? întrebă Nadine.

–Ce să-i zic?

–Nu știu... fii și tu discretă. Află dacă mă înșală sau dacă are de gând să mă părăsească.

–Cred că ar trebui să vorbești tu cu el.

–Nu pot. E Crăciunul! Dacă-mi dă papucii acum, o să-mi răpească bucuria Crăciunului pentru totdeauna.

„Și-atunci ai putea frecventa și tu Polul Insular“, gândi Tara.

–Nu-i același lucru dacă afli de la mine?

–Mă aștept să-mi ascunzi adevărul până după trecerea sărbătorilor.

–Înțeleg.

–Hai să facem niște popcorn. Vreau să-l înșirăm în ghirlande.

–Da, să trăiți.

–Ești cumva ironică?

–Nu.

–Pentru că e vina ta că suntem aici, spuse Nadine.

–Poftim?

Nadine se ridică și-și desfăcu brațele.

–Privește și tu în jur. E tropical. Strălucitor. Cald. Nici un fulg de nea. Părinții noștri se giugiulesc ca niște liceeni bezmetici. Am renunțat până și la pregătirea cinei de Crăciun. Iar ăla e un palmier! rosti Nadine, îndreptând un deget acuzator spre copacul nepăsător.

Tara se ridică la rândul ei.

–Încearcă așa, rosti ea, pe un ton plin de voioșie. E tropical. Strălucitor. Cald. Nici un fulg de nea. Se opri. Recunosc, partea cu părinții e puțin cam ciudată. Dar faptul că nu trebuie să pregătim cina... e un miracol de Crăciun. Iar acela e un palmier!

–Nu aduce deloc a Crăciun.

–Nu erai obligată să vii.

–Și ce, voiai să ne petrecem Crăciunul fără tine?

–Spune-mi, Nadine, nu ți-a trecut cumva prin tărtăcuță că n-aveam de gând să sărbătoresc anul acesta?

Nadine își duse mâinile la urechi.

–Nu spune una ca asta!

–De ce? Ți-e teamă să nu mă audă Moșul?

–Nu râde de mine.

–Nu toată lumea iubește Crăciunul.

–Atunci scutește-mă! Nu totul se învârte în jurul tău.

–Vreau doar să mă destind. Măcar anul ăsta. Am venit aici ca să mă destind. Nu ca să confecționez ghirlande de popcorn până-mi fac bătături în palme.

–Asta s-a întâmplat doar o dată, și doar pentru că nu le făceai cum trebuie.

–Nu există o tehnică de a face ghirlande de popcorn.

–Atunci cum de te-ai ales cu bătăturile alea?

–Cred că ar trebui să te relaxezi.

–Cred că ar trebui să intri în spiritul sărbătorilor.

–Bine.

–Nu ai ocazia să sărbătorești Crăciunul la infinit.

–Știu asta.

–Nu zău?

–Nadine!

–Câte scrisori de Crăciun ai trimis anul ăsta?

–N-ai auzit de mișcarea verde? Gata cu abuzul de hârtie!

–Și vrei să-mi spui că nu mai trimiți scrisori pentru că ai îmbrățișat valorile ecologiste?

–Crezi ce vrei.

–Ești o newyorkeză pursânge.

–Ce vrei să spui cu asta?

–Vreau să spun că te crezi mai cu moț. Îmi pare rău, dar trebuia să ți-o spună cineva.

–De ce, pentru că nu trimit scrisori de Crăciun? Manhattanul e inima Crăciunului. Centrul Rockefeller, Crăciunițele, patinajul pe gheață, vitrinele de la Saks, castane prăjite la tot pasul!

–Și uite unde ești tu!

Tara privi cu vinovăție paradisul tropical, care în ochii lui Nadine era complet opus Crăciunului, și se scufundă în șezlong.

Nadine părea tristă și descurajată, aidoma unei mame care-și pierduse copiii.

–Am fost concediată!

–Ce? făcu Nadine, îndulcindu-și glasul. Cum așa?

–Y&S au pierdut restaurantul din Vegas. Alain și-a păstrat funcția de bucătar-șef. I-am spus că se poartă mai rău decât un copil răsfățat și că sosurile lui sunt de tot rahatul. Așa că m-a dat afară.

–Vai de capul meu, îmi pare așa de rău, rosti Nadine și izbucni în râs.

–Ce-i așa amuzant?

–I-ai spus în față că-i un copil răsfățat?

Tara râse și ea.

–Da, dar comentariul despre sosuri l-a durut cel mai tare.

–A trântit vreo oală?

–Mai întrebi? A făcut ca toți dracii.

Râseră amândouă.

–Dar să știi că nu mi-a părut rău. Să vezi ce față a făcut.

Nadine o luă de mână pe sora ei.

–De ce nu mi-ai spus?

–N-am vrut să-ți stric Crăciunul.

Rămaseră tăcute pentru câteva clipe, apoi izbucniră din nou în râs. Nadine își șterse lacrimile de pe obraji. Tara îi strânse mâna.

–Hai să facem niște popcorn.

–Popcornul nu se face. Popcornul explodează, răspunse Nadine, sărind din scaun și îndreptându-se spre bucătărie.

Tara hotărî să nu-l întrebe nimic pe Darren a doua zi, dacă acesta se comporta normal. Cunoștea prea bine toanele bărbaților. Ultima ei cucerire se bosumfla când cineva îi atingea cadourile și refuza să întrețină o legătură amoroasă de scurtă durată. Punct. N-avea de gând să-l bată la cap cu tot soiul de nelămuriri. De ce să-și bage nasul unde nu-i fierbea oala, mai ales că nici nu o interesa? Prea mult! Era curioasă, totuși, să afle cine-i trimisese cadoul, de ce nu-l deschisese până acum sau ce conținea. Curiozitate firească, însă inutilă. Dar în seara următoare, Darren îi preschimbă curiozitatea într-o dorință disperată de a afla mai multe, ignorând-o complet la Polul Insular. Trecu pe lângă ea fără să-i dea nici o atenție, și Tara realiză că își petrecea vacanța cu mâna în gura unui ren mecanic, țipând ca din gură de șarpe, pentru niște râsete și în speranța unei aventuri. A, și pentru orfani. Cum putea să uite de orfani?

–Ieșim la un picnic în familie, o anunță Tara.

–Plănuiești o ieșire cu familia? făcu Nadine surprinsă. Vreau s-o văd și pe-asta.

–Mergem să ne plimbăm într-o ambarcațiune cu fundul transparent.

–Nu sună rău deloc, spuse Phil.

–Are o tematică de Crăciun? întrebă Nadine.

–Să sperăm că nu, zise Phil.

Nadine îi aruncă o privire tăioasă. Phil îi susținu privirea. Tara fu surprinsă. De obicei, Phil își pleca ochii.

Nadine își mângâie abdomenul. Tara se întrebă dacă totul era în regulă cu bebelușul, dar alungă iute gândul, pentru că nu voia să cobească.

–Bacațiune, spuse Tiara. Balcă!

Tara o luă în brațe și făcu piruete prin sufragerie.

–Da, barcă.

–Balca Moșului.

–Semeni leit cu mama ta. Și tot vorbind de mame, unde-i mama noastră?

Amândouă se uitară la ușa părinților lor, încă închisă la nouă dimineața.

–La ce oră s-au întors? întrebă Tara.

Nadine ridică din umeri. Auziră o bufnitură în curtea interioară. Se repeziră într-acolo și îi văzură pe părinții lor, care se țineau încă de mână, încercând să îndrepte scaunul pe care-l dărâmaseră.

–Au stat treji toată noaptea? făcu Nadine uluită.

–Mi se pare mie sau sunt abțiguiți? întrebă Tara.

–Bravo lor, spuse Phil.

Cei doi îndrăgostiți observară că erau urmăriți și încremeniră.

–Nu-și dau seama că încă îi putem vedea? întrebă Tara.

–Ia luați-vă o cameră, îi luă Nadine la rost.

–Luați-vă o camelă, repetă și Tiara.

Tara nu le spuse că Darren lucra pe ambarcațiunea cu fund de sticlă. De asemenea, nu-l anunță pe Darren că urmau să vină. Și de ce-ar fi făcut-o? N-o invitase chiar el în urmă cu câteva zile? Era o zi perfectă pentru o ieșire în larg. În aer plutea veșnicul iz de pește, combinat cu cremă de plajă, ananas și, firește, nucă de cocos.

–Cuțu, strigă Tara.

Cuțu stătea lângă cârma bărcii, întâmpinând turiștii.

–Da, așa îl cheamă, rosti Darren, pentru urechile neavizaților, apoi îi aruncă Tarei o privire îngâmfată.

Măcar o băgase în seamă.

–Foarte inteligent. Un nume pe care nici un copil de doi ani n-ar putea să-l uite.

–Urcați în barcă sau ai venit aici doar să-mi strici cheful? rosti el, părând ușor afectat.

–Urcăm îndată, spuse Nadine, luând-o înainte.

Era o barcă obișnuită și ca formă, și ca mărime, dacă nu puneai la socoteală geamul de doi metri de pe fundul ei. Pasagerii formară un cerc în jurul lui și se holbară, deși barca încă era trasă la mal. Darren râse.

–Toți fac așa, spuse el.

Era ghidul perfect. Chipeș, relaxat și bun de gură. Pe măsură ce înaintau în larg, le prezenta minunățiile subacvatice pe care le-ar putea întâlni și, într-adevăr, un curcubeu strălucitor de creaturi marine dădea târcoale bărcii. Pasagerii își manifestau zgomotos încântarea și arătau întruna cu degetul. Preferații Tarei erau peștii-neon, de un albastru sau galben strălucitor, vibrant. Îi plăceau și țestoasele uriașe, care vâsleau elegant prin apă. Pliurile de pe cap și carapacea puternică aduceau aminte de vremuri preistorice. Nadine și Tiara erau impresionate de frumusețea pisicilor de mare. Cuțu era singurul care nu părea impresionat de nimic. Stătea covrig într-un colț și încerca să prindă o furnică ce se suia pe-o scândură.

Când se îndepărtară suficient de țărm, Darren opri motorul bărcii și rămase la timonă, cu privirile pierdute în larg. Tara se apropie de el, dar Darren se prefăcu a n-o vedea. Tara se răsuci pe călcâie, dar dintr-odată simți brațele lui vânjoase înfășurându-se în jurul ei. Coapsele lor se atinseră, iar mâinile lui calde și sigure îi mângâiară spatele. Tara își dori ca timpul să se oprească în acea clipă.

–Așteaptă, șopti el. O să apară imediat.

O clipă, Tara crezu că el glumește.

–Cine o să apară?

Darren îi atinse buzele cu un deget. Tara își înăbuși impulsul de a-l săruta. Sau de a-l linge. N-ar fi fost prea cuviincios să facă așa ceva. Brusc, degetul se dezlipi de buzele ei și arătă în larg. La început, ea zări doar câteva movilițe cenușii săgetând luciul apei.

–Delfini! strigă ea. Delfini!

Se lăsă în genunchi și se aplecă peste margine. Darren îngenunche lângă ea. Delfinii se apropiaseră la doar câțiva metri și îi urmăreau cu interes. Tara numără patru. Restul pasagerilor auziseră strigătul și se îngrămădiră în spatele ei. Delfinii dădeau un adevărat spectacol, săreau în aer și apoi se scufundau în apă.

–Doamne! Extraordinar! spuse Tara.

–Întinde mâna, spuse Darren și îi strecură un peștișor în palmă.

Tara întinse mâna peste margine. Cât ai zice pește, delfinul apăru în fața ei, gânguri și îi luă peștișorul dintre degete. Instinctiv, Tara se aplecă și îl sărută pe bot. Tiara țipă.

–L-ai sărutat, făcu Nadine. Poftim aventură!

Surorile râseră cu subînțeles, cum numai două surori știu să râdă.

–Aventură? întrebă Darren.

Îl rănise oare? Abia ce reînnodaseră legătura. Tara se întoarse spre el, iar el o sărută.

–Ce-a fost asta? întrebă ea.

–Păi ce, numai delfinii să se simtă bine?

Tara izbucni în râs și Darren o sărută din nou.

–Îmi pare rău pentru seara trecută, spuse el încet.

–Și mie, rosti ea.

El avea o privire pierdută.

–Era un cadou de la o fostă iubită? întrebă ea, fără să se gândească.

Spre marea ei surpriză, el o prinse de mijloc și o trase mai aproape.

–Prin definiție, aventurile sunt distractive. Fără discuții serioase.

–Deci te tentează ideea?

–Aventură vrei? o întrebă Darren. Lasă că-ți arăt eu aventură!

capitolul 11

A doua zi, Tara anunţă că ea şi Darren urmau să plece într-o excursie romantică. Nadine nu era deloc încântată.

–Drumul spre Hana! rosti ea. Vreau să merg pe Drumul spre Hana.

Tara se simţi puţin vinovată. Din câte auzise, Drumul spre Hana oferea nişte peisaje de neuitat şi câteva cascade superbe. Dar astăzi îşi propusese să exploreze peşteri, ochiuri de apă şi, dacă cerul ţinea cu ea, trupul lui.

–Ştii măcar cu ce se mănâncă Drumul ăsta?

Trebuiau să conducă ore în şir pe un drum ce şerpuia spre înălţimile munţilor. Şase sute de curbe şi cincizeci şi patru de poduri. Tara de-abia aştepta.

–Am chef de o aventură, spuse Nadine.

–Serpentinele probabil că ţi-ar face greaţă, răspunse Tara.

–Cum aşa?

–Pentru că eşti însărcinată.

–Ah, făcu Nadine. Aşa e.

–În plus, cred că tu şi Phil ar trebui să vă luaţi după mama şi tata şi să petreceţi o zi împreună. Rugaţi-i să stea ei cu Tiara.

–Ai dreptate, poate facem şi noi o plimbare pe Drumul spre Hana.

–Mergeţi oriunde vreţi, dar dacă ne vedeţi prefaceţi-vă că nu ne cunoaşteţi.

–Ai de gând să porţi ceva în afară de acel costum de baie, tot drumul?

–Nu.

Darren era un șofer bun. Nu de aceea era Tara nervoasă stând lângă el în mașină. Parfumul lui îi umplea nările de fericire. După câteva minute în care o înnebuni, cedă și îl întrebă ce e.

–Ah, nu-i al meu, spuse Darren scărpinându-l pe Cuțu după urechi. E Cuțu.

Cuțu, care stătea între ei în camionetă, se întoarse spre ea și o privi cu drag. Saliva puțin. Tara se aplecă și îl mirosi. Într-adevăr, Cuțu mirosea a parfum.

–Mi-a vărsat sticla azi-dimineață. Cred că e îndrăgostit.

Tara râse, iar câinele lătră. Tara se relaxă și se uită la câmpiile verzi din fața ei. Florile de câmp străluceau așa de puternic în razele soarelui, încât părea că toată pajiștea arde. Oceanul de sub ei era mărginit de bolovani imenși. Era cu adevărat un paradis. Drumul din fața lor abia începea să se întortocheze și să urce.

–E destul de abrupt, o avertiză Darren, dar înainte de a merge mai departe, hai să-ți arăt un loc.

Trase pe dreapta și parcă.

–Trebuie să mergem pe jos de-aici, ești de acord?

–O, da, spuse Tara. Îmi convine de minune.

Intrară într-o pădurice. Umbra era ca un balsam pentru pielea fierbinte a Tarei. În văzduh plutea iz de cedru și de ocean. Papagalii zburau în văzduh, conversând prin cântecele lor codificate. Îi aminteau de ziua în care ea și Nadine se pozaseră cu papagalii. Le stăteau pe cap, pe umeri și pe brațe. Adora Hawaii. Nu-și putea imagina să-i lase pe papagalii din Central Park să facă asta.

Nu peste mult timp, cărarea îi aduse la un ochi de apă peste care se revărsa o cascadă imensă. Forța și mărimea cascadei îi dădură Tarei amețeli. Nu era nici un alt suflet de om prin preajmă. Cuțu trecu pe lângă ei, nepăsător la frumusețea peisajului, și sări direct în apă. Tara își dădu jos prosopul și șlapii și îl urmă. Curând intră și Darren. Apa era caldă și îi mângâia pielea. Tara ieși de sub apă și dădu nas în nas cu patrupedul.

–Ești drăguț, dar nu pe tine doream să te văd.

Brusc simți brațe cuprinzând-o din spate. Gura lui Darren îi atinse ușor urechea.

–Și pe cine sperai să vezi?

Tara îi răspunse cu un sărut. Curând, sărutările lor trecură de la moi și liniștite, la grăbite și pasionale. Mâinile ude dezmierdau trupul celuilalt. Timpul încremeni pentru mintea lor și Tara înțelese de ce Hawaii era supranumit tărâmul uitat de timp. Cascada era ca o perdea, ferindu-i de orice oaspete nepoftit. Un papagal multicolor țipă un salut de pe o creangă de deasupra lor, apoi își luă zborul. Cuțu se plictisi de înot și ieși la mal, unde se așeză respectuos cu spatele la ei. Sărutând-o în continuare, Darren o împinse pe Tara înspre cascadă. Până să-și dea ea seama ce se întâmplă, apa se revărsa deja peste ei. Darren încercă să o sărute, dar Tara se duse la fund. El o împinse în spatele cascadei.

–Voiai să mă îneci? glumi ea.

–Doar ca să-ți pot face respirație gură la gură, râse Darren.

Se aplecă să exerseze. Se sărutară multă vreme, după care Darren se retrase, îi mângâie părul și îi șterse apa din ochi. O sărută pe pleoape, pe obraji, pe gât.

–E superb, spuse Tara.

–Tu ești superbă, rosti Darren încet.

O sărută din nou, și de data asta cu mai multă pasiune, cu o fervoare ce ținea pasul cu ritmul cascadei.

Darren o ridică pe Tara pe o piatră mare și plată din spatele ei, și, cu toate că nu prea era loc, o întinse și se urcă deasupra ei. Mâinile începură să o exploreze mângâind-o. Chiar când pasiunea lor ajunse în punctul în care Tara nu-și mai dorea să se oprească, Darren se retrase.

–Nu am adus prezervative.

–Așa, vorbește-mi romantic.

Darren râse.

–Te doresc foarte mult, spuse el, doar că am crezut că prima dată pentru noi va fi într-un pat cu trandafiri şi cu micul dejun servit la pat. Acum, că suntem aici, și văd cât ești de frumoasă, cât de superb e totul...

–Șșt, făcu Tara, sărutându-l din nou. Pot să mai aştept dacă trebuie...

Apoi își privi încheietura, de parcă-și verifica ceasul, şi sări din nou pe el.

–Acum ești gata? întrebă ea.

Simțea un gust sărat și ușor iute pe gâtul lui.

Darren gemu.

–De multă vreme. Dar nu acum. Și deja m-am înfierbântat, așa că e vremea să punem în aplicare planul pentru avarie.

–Ce plan de avarie?

Darren alunecă de pe piatră și o prinse de glezne.

–Să nu îndrăznești, spuse ea.

El râse și o trase în apă. Ea se scufundă şi ieși scuipând apă. El o stropi cu apă. Ea făcu la fel. Cuțu lătră de pe mal, apoi intră și el în horă. Se jucară așa pentru multă vreme. Tara era veselă ca un copil. După o vreme ieşiră, se înfășurară în prosoape și merseră înapoi la camionetă. Tara realiză atunci că nu se mai distrase niciodată atât de bine în viața ei.

Se opriră la un mic stand de legume să cumpere căpșune, mango și kiwi. Apoi Darren cumpără celebra pâine cu banane locală. Era o gură de rai moale și dulce. Tara își spuse că ar fi copilăros să-i vâre o căpșună între buze, dar cedă impulsului. Degetele îi mângâiară buzele, și când se aplecă să o sărute simți gust de zahăr pe buzele lui.

–Ce e așa amuzant? întrebă el când o văzu râzând.

–Sunt veselă și cu capul în nori, spuse ea.

Ca o adolescentă îndrăgostită, gândi ea. Își continuară drumul, ascultând colinde de Crăciun la radio. Cuțu

stătea obosit între ei. New Yorkul părea atât de departe, la fel ca restaurantul, stresul și iubiții ei din Manhattan. Era o vacanță superbă. În curând însă, va fi doar o amintire. Va fi din nou în apartamentul ei, evitând întrebările lui Nadine despre ultima ei întâlnire prin *Sufletul pereche*, căutându-și de lucru. Poate că ea și Darren urmau să schimbe e-mailuri, poate că aveau să-și mai telefoneze din când în când, dar cât de mult putea să dureze asta? Nu și-l putea imagina venind la Manhattan. Era genul de om care avea nevoie de mult spațiu și puțin stres. Orașul ei nu-i oferea nici una, nici alta. Iar ea, oricât se plângea de Manhattan, nu-și imagina să renunțe la el, nici chiar pentru un paradis.

–La ce te gândești? întrebă Darren.

Tara își mușcă buza, încercând să nu plângă. Trecuse atât de multă vreme de când nu o mai întrebase nimeni la ce se gândește! „La ce-ți stă mintea?" al lui Alain nu se puntea la socoteală.

–Mă gândeam cât de diferită e viața mea în Manhattan.

–Nici nu-mi pot închipui.

–Ai fost vreodată acolo?

–Când eram mic, cu mama.

Mâinile i se încordară pe volan, iar vocea i se îngroșă.

–V-a plăcut?

–Da.

Tonul lui o ruga să renunțe la subiect. Discuțiile despre mame încălcau, desigur, regulile aventurilor. Totuși, el îi cunoscuse deja familia ciudată, dar nu în calitate de iubit...

Nu era iubitul ei. Era o aventură insulară. Trebuia să țină minte asta. Dacă ar fi fost iubitul ei, n-ar fi reușit să evite discuția. Dar dacă nu voia să vorbească despre ceva din trecut, nu era nevoie. Hotărî să nu-i mai pună întrebări indiscrete.

O mașină venea din direcția opusă. Curba strânsă nu permitea decât trecerea uneia. Darren trase ușor spre dreapta, cealaltă mașină făcu la fel, și trecură una pe lângă cealaltă la mustață.

–Sunt impresionată, spuse ea.

Nu și-l putea imagina pe tatăl ei manevrând microbuzul cu atâta grație. Gândul că el ar încerca să folosească ața dentară și să ia acele curbe în același timp o făcu să râdă.

–Părinții mei se simt tare bine în vacanța asta.

–Asta e bine.

–Și rău, gemu Tara. Sunt prea amorezați pentru binele nostru.

Darren râse și o luă de mână.

–Aerul e de vină, spuse el zâmbind.

–De ce nu ai o iubită? se trezi ea întrebând.

Nu știa de ce încălca toate regulile unei aventuri, dar nu avea oare dreptul să știe? Poate că el chiar avea una, și era plecată de Crăciun.

–Dar tu de ce nu ai un iubit?

–Pentru că locuiesc în New York.

–Poate că ar fi cazul să te muți, spuse el, încă ținând-o de mână.

Glumea, nu? Deși nu-i spusese să se mute aici, ci doar să se mute. Poate vorbea despre New Jersey. Poate că era cazul să se mute în New Jersey.

–Poate, spuse ea, încercând să pară dezinteresată. Pot merge oriunde, atâta timp cât oamenilor de-acolo le place să mănânce.

El râse din nou. Hohotele lui o umpleau de veselie. Adora râsul lui. Adora să-l facă să râdă.

–Încep să-mi amorțească picioarele, spuse ea.

Darren fluieră și Cuțu se ridică imediat.

–Scuze, spuse Darren uitându-se la picioarele ei, dar nu-l poți învinui.

Se întinseră lângă mormântul lui Charles Lindberg ca să ia prânzul pregătit de Tara. Darren gemea și suspina de plăcere. Tara se ruga să înceteze, căci gemetele lui o excitau teribil. Schimbă subiectul; începu să discute despre viața aventuroasă a lui Lindberg și despre tragedia ce-i puse capăt vieții. Lecția era – Tara realiză – să-ți trăiești viața la maximum. În ciuda dificultăților, chiar și când soarta ți-e potrivnică. După prânz, Tara era sătulă și somnoroasă. Se întinseră pe iarbă. În New York ar fi fost obosită după o zi de alergat prin oraș, dar asta era un alt fel de oboseală. Înotul și soarele creau o oboseală aparte, plăcută și fericită. Tara adormi pe pieptul lui Darren. Când se trezi după câteva ore, văzu că îi pusese o pălărie pe cap și o cămașă pe corp, ca să nu se ardă. Foarte drăguț din partea unui amant de vacanță, vru ea să spună, dar se temu să nu-i ia vorbele în serios.

–Asta da, viață, spuse ea. Când ai liniște-n suflet, totul pare atât de simplu.

–Totul este atât de simplu, răspunse Darren.

–Nu și în lumea mea.

–E alegerea ta, spuse el.

O împinse cu blândețe și se ridică în picioare, apoi își înfășură mâinile în jurul lui Cuțu.

–De asta sunt doar eu și Cuțu. Eu, Cuțu, camioneta mea și ce-mi găsesc de lucru. O dată pe an, Polul Insular. Asta e viața mea. Pace, scumpa mea, pace.

Ceva din vocea lui declanșă o alarmă în Tara. I se părea că se retrăgea. Nici măcar nu făcuseră dragoste încă, și el se îndepărta. De ce făceau bărbații asta? De ce îți gemeau în urechi și își luau zborul în clipa următoare? Și ce voia ea, de fapt? Era o aventură, doar o aventură. Avea prezervative prin toată casa, dar nu se gândise să le ia cu el. Se vedea că nu fusese niciodată cercetaș. Senzația ei de bine se risipi instantaneu.

–Și vrei să-ți trăiești tot restul vieții așa? întrebă ea.

O undă de neliniște îi străbătu chipul. Era în gardă.

–E ceva în neregulă cu viața mea? întrebă el.

–Nu-s eu în măsură să judec, dar nu putem să renunțăm la toate responsabilitățile. Adică, uneori aş vrea și eu să renunț. Să mă mut aici, să deschid un mic restaurant pe insulă, să le vând mâncare bună turiştilor grăbiți.

De ce spusese asta? Era răutăcioasă, putea simți energia negativă curgând prin ea. Se comporta copilăreşte, ca Nadine. În fond, agățase un anonim. De ce încerca acum să-l convertească? Doar n-avea să vină acasă cu ea. Că doar această aventură n-avea să-nsemne nimic.

–De ce nu faci asta?

–Ce să fac?

–Să te muți aici, să deschizi un restaurant, să gătești pentru turiști.

–Tu glumești!

–Nici vorbă, spuse el și o sărută pe nas. Am gustat mâncare gătită de tine. Cred că ar avea succes.

Nu-i venea să creadă. Se comporta mai matur decât ea. Ei îi sărise țandăra din nimic, iar el reușise să treacă peste ieșirea ei.

Tara se ridică.

–Sper că știi că încalci regulile aventurii.

El rămase jos.

–Poftim?

–Nu vorbești despre viitor și mutat împreună când ai o aventură cu cineva.

–Nu vorbeam despre viitorul nostru, vorbeam despre viitorul tău.

–Care, întâmplător, implică să mă mut aici?

–Ai putea să te muți pe orice altă insulă, spuse Darren.

Calmul lui o scotea pe Tara din minți.

–Deci nu te interesează ce fac?

–De ce m-ar interesa?

De astă dată avu un ton răutăcios. O săgetă cu privirile, provocând-o parcă să nu clipească. Ei nu-i ardea de certuri, ci de trupul lui. Doamne, ce frumos era! Și nu era ușor de manipulat. Oare îl judecase greșit? Chiar când ea se hotărî că era vina ei în totalitate și trebuia să-și ceară scuze, el se ridică brusc.

–Trebuia să-mi dau seama din prima clipă că ești o femeie complicată. Auzi la ea, criminali în serie...

–Nu-i vina mea, erau mama și soră-mea...

–Același sânge nesăbuit curge prin venele voastre.

Darren luă coșul de picnic și începu să arunce resturile de mâncare în el.

–A, da? Măcar eu nu țin cadouri împachetate timp de ani întregi, spuse Tara.

Aceea fusese ultima picătură. El se întoarse, turbat de furie. Ea își feri privirile. Apoi, fără nici un alt cuvânt, Darren se îndreptă spre camionetă. Reîntoarcerea în civilizație fu lungă, întortocheată, tăcută și deloc civilizată. Nici măcar Cuțu nu mai stătea la ea în brațe. Darren o lăsă la bungalow.

–Ne vedem la Pol...

–Las-o baltă. Te înlocuiesc.

Nu-i venea să creadă ce mult o dureau cuvintele lui. Voia să spună ceva ca să dea timpul înapoi. Voia să-și ceară scuze. Voia să fugă până la magazin și să ia prezervative. Era vina ei? Nu știa oare că o zi întreagă petrecută în soare, fără sex, putea scoate o femeie din minți? Trebuia să fie distractiv. Avusese cea mai frumoasă după-amiază din viața ei. Nu se putea încheia așa. Nu se putea. Și totul din cauza unui afurisit de cadou?

–Bine, spuse Tara.

Vocea ei părea goală și tristă.

–Bine, spuse Darren.

–Eu tot vin la petrecerea de *luau*. Refuz să fac douăsprezece feluri de cartofi piure doar ca să o satisfac pe Nadine.

–Masa îți aparține.

–Deci aventura e gata. Ne-am aventurat destul.

–Pentru prima oară, suntem de aceeași părere.

Un val fin de praf roșu hawaiian se ridică în urma lui. Doar Cuțu se uită lung după ea.

capitolul 12

Tara alunecă prin apa călduță. Lângă ea, Nadine gesticula nebunește înspre Tiara la fiecare pește. Tara crezu că Tiara e prea mică pentru scufundări, dar din câte vedea, era ca... peștele în apă. Pe Tara o amuza această vorbă din bătrâni. Se simțea minunat. Nu avea nevoie de Darren. Scufundări cu Moș Crăciun, uraaa! Din păcate, pe Tiara n-o interesau peștii ce treceau pe lângă chipul ei micuț. Omul gras în costum de scafandru roșu era singurul care-i capta atenția. Tara se întrebă dacă ideea unui Moș cu doisprezece scafandri o bulversa în vreun fel. Era ciudat că toate astea, vacanța, viața de aici, scurta ei romanță începuseră din cauza unui ren.

Darren o înlocuise la Polul Insular. Era mai bine așa, pentru că nu trebuia să ia parte la o activitate anti-Crăciun. Așa distractivă cum era. Chiar dacă avea dreptate în privința Crăciunului și a stresului pe care sărbătorile îl picurau în sufletul oamenilor. Dar la petrecere tot participa. Oare va veni și Darren? Avea cu cine să-și petreacă ziua de Crăciun? Își va deschide cadoul primit de la acea persoană misterioasă? Nu că ei i-ar fi păsat.

Cel puțin, părinții ei se simțeau bine. Îmbrăcați în costumele de scafandru, păreau să n-aibă ochi decât unul pentru altul. Care era secretul lor? Phil, pe de altă parte, înota de parcă era în lanțuri. Nadine avea dreptate. Nu părea deloc vesel. Nadine îi făcu semn Tarei că voia să meargă înapoi la mal. Era o idee bună, căci petrecuse prea puțin timp bronzându-se. Se răsuci și se lovi de alt înotător. Încercă să-și revină. Celălalt ieși cu ea la suprafață. Îi luă multă vreme să scape de ochelari și să-și înlăture apa din ochi.

–Ești bine? întrebă o voce bărbătească.

–Scuze! spuse Tara, deschizând ochii într-un târziu.

În fața ei stătea Darren. Nu părea surprins să o vadă, ba părea puțin îngrijorat.

–Mă urmărești? întrebă Tara.

–Poftim?

–Mă urmărești prin apă!

–Te urmăresc prin apă?

–De unde știai că voi fi aici?

–Nu știu, poate ți-am pus un microcip.

–Ai venit să-ți ceri scuze?

„Te rog, zi-mi că ai venit să-ți ceri scuze“, gândi ea. Nu voia să se încheie aventura. Și chiar nădăjduia să se întoarcă la Polul Insular. Cum să nu-i placă? Toate serile erau pline de râsete. Și de Darren. Toate serile erau pline de Darren.

–Nu, nu am venit să-mi cer scuze.

Brusc, un alt înotător apăru lângă Darren. Tara era șocată de mărimea sânilor ei. De fapt, era surprinsă că femeia putea să înoate. Sânii ăia ar fi ținut-o fără probleme la suprafață. Apoi femeia își dădu jos ochelarii și Tara văzu, spre marea ei dezamăgire, că era de o frumusețe ce-ți tăia respirația.

–Ce-ai pățit? îl întrebă ea pe Darren.

Apoi îi zâmbi larg Tarei. Tara ar fi vrut să-i smulgă jugulara.

–Un mic ambuteiaj, o lămuri Darren.

Femeia continuă să zâmbească în timp ce Tara și Darren schimbau priviri otrăvite.

–Nu ne faci cunoștință?

–Nu, spuse Darren.

Apoi își puse mâinile pe umerii ei și o împinse mai departe.

–Ai văzut cu ce creatură umblă? întrebă Tara.

–E ceva necurat la mijloc, spuse Nadine.

–Mersi.

–Cine Dumnezeu ar face un sătuc de Crăciun în care copiii să nu aibă acces?

–Și cine ar sta cu o târfă în loc să stea cu mine?

–A pățit el ceva, că nu pare foarte normal.

–Mersi.

–Vorbeam despre sătuc.

Erau cu toții la bungalow, epuizați, sătui și arși de soare. Părinții lor își mai veniră în fire și nu se mai sorbeau din priviri. Tara și Nadine stăteau pe verandă și contemplau apusul.

–Pun pariu că are legătură cu acel cadou de Crăciun pe care l-ai găsit, spuse Nadine.

Folosise acel ton al ei. Acela pe care-l avea când organiza zile de naștere, botezuri și cine de Crăciun pentru douăsprezece mii de persoane. Tara ridică din umeri.

–Nu contează. S-a terminat.

–Cred că are un suflet bun. Are nevoie doar de un înger păzitor care să-l ghideze.

–Nadine!

–Trebuie să aflăm ce e în acel pachet.

–Trebuie să uităm de toată afacerea asta. Nu, vom uita chiar acum. Am uitat deja.

Nadine și Tara stăteau la pândă în curtea lui Darren. Se lăsase întunericul, beculețele de Crăciun scăpărau și un zgomot vesel venea dinspre petrecăreți.

–Pare a fi o petrecere în toată regula, spuse Nadine.

–Ți-am zis, așa e în fiecare seară.

–Păgâni, spuse Nadine aruncând o privire după colț.

–Nu-i așa rău, am să-ți arăt.

–Când ne furișăm în casă? Înainte sau după?

–Ți-am zis că nu facem una ca asta. Ne uităm prin sătuc, apoi mergem acasă. N-am de gând să mă ating de cadoul ăla.

Ultima oară când vizitase Polul Insular, Nadine rezistase doar câteva minute. De data asta, avu parte de un tur complet. Îl văzură pe Moș Crăciun jucându-se cu femei în bikini, spiriduși construind jucărioare cu teme sexuale și colindători cântând colinde cu dublu înțeles. Tara spera ca expoziția cu reni, denumită „Atacul", să fie închisă. Dar Darren nu glumise. Fusese înlocuită! Și de cine? De târfa-scafandru. Tara o apucă pe Nadine de braț.

–E domnișoara cu sâni mari, îi șopti la ureche.

Nadine văzu cum blonda cu bustul mare își băgă încheietura în gura renului și urlă. Nadine râse sincer.

–Trebuia ca tu să fii aceea? Doamne, e hilar.

–Nu e deloc hilar, spuse Tara.

Râse și ea puțin, apoi se chinui să se abțină, apoi râse din nou. Curând, ea și Nadine râdeau ca niște școlărițe.

–Unde-i bărbatul ăla? spuse Nadine. Vreau să-i zic vreo două.

–Scuze, o întrebă Tara pe înlocuitoarea ei. Știi cumva unde e Darren?

Femeia își scoase mâna din gura renului.

–E plecat pe undeva, spuse ea.

Își băgă mâna înapoi în gura renului și începu să urle.

–E profesionistă, observă Nadine.

–Cealaltă încheietură, îi spuse Tara târfei.

Se aflau în sufrageria lui Darren.

–Nu e bine ce facem, protestă Tara.

–Uite, sunt o femeie însărcinată. Nimeni nu mi-ar găsi vreo vină că am intrat să folosesc toaleta.

–Atunci du-te s-o folosești.

–Și dacă se întâmplă să deschid accidental ușa de la dulap în locul celei de la baie...

Nadine se duse țintă la dulap și deschise ușa cu putere. Cadoul era chiar acolo unde Tara îl găsise prima oară. Nadine se așeză pe podea și începu să-și scoată diverse obiecte din poșetă, ca un spărgător pregătit să deschidă

un seif. Scoase o foarfecă, bandă adezivă și o pereche de mănuși negre.

–Nu exagerezi? întrebă Tara în timp ce Nadine își punea mănușile.

–În zilele noastre, se pot lua amprente de pe orice.

–Nu cumva ai amprentele în baza de date a FBI-ului? întrebă Tara.

–Pentru ce? Că-mi afișez prea mult în public spiritul Crăciunului? Taci din gură și stai de șase. Vine cineva?

–Doar câțiva spiriduși, răspunse Tara.

Nadine îi aruncă o privire otrăvită.

–Fă-o odată, adăugă Tara.

–Bine. S-a declanșat operațiunea „Desfă cadoul".

Nadine se întinse și luă cadoul, apoi îl așeză cu grijă pe podea. Îl întoarse de pe o parte pe cealaltă, examinându-l cu luare-aminte. Apoi scoase din geantă o lupă uriașă și apropie cadoul de ochiul ei ciclopic.

–Hai odată, detectiv Susie[1]. Grăbește-te!

Nadine scoase un cuțit de desfăcut scrisori. Fără pic de efort, făcu o incizie în cutie. Tara îngenunche lângă ea și aruncă o privire la ce se ascundea în interior.

–O mănușă de baseball? întrebă ea în vreme ce Nadine o ridica.

–Nici măcar nu mi-ar intra pe mână, rosti Nadine. E o mănușă de copil.

O bucată de hârtie căzu din mănușă și pluti încet spre pământ.

–Ridic-o, șuieră Nadine.

Era o scrisoare.

–Citește-o, continuă ea, ca un lătrat scurt.

–Operațiunea „Citește-o!"

Tara trase de timp cât putu, să-și agaseze sora, apoi declanșă operațiunea „Citește-o!"

---

[1] *Susie the Sleuth*, film american din 1916 (n.tr.)

Dragul meu Darren,

Ești totul pentru mine. Aș vrea să fiu acolo și să te țin în brațe pe vecie, dar deoarece nu pot, fie ca mănușa aceasta să te înfășoare în dragostea și căldura mea oricând o porți. Și nici să nu te gândești să renunți la baseball, fiindcă vei avea multe rèușite anul acesta. Închid ochii și mă gândesc la câte vei „prinde" cu mănușa asta și la tot ce vei realiza în viață. Ești băiatul meu curajos și puternic. Știu că vei fi trist, dar trebuie să te ții tare. Fă-o de dragul meu. Fii fericit de dragul meu. Trăiește-ți viața cât mai bine de dragul meu. Crăciun fericit, scumpule. Știu că îți va fi greu să petreci primul Crăciun fără mine. Să ai curaj. Îți doresc toată fericirea și îți promit că îți voi fi alături pentru totdeauna. Fie să „prinzi" întreaga lume în mâinile tale. Crăciun fericit acum și întotdeauna. Toată dragostea mea,

Mama ta (de-a pururi)

Pe obrajii Tarei șiroiau lacrimi. Și Nadine plângea, cu mici suspine după fiecare propoziție. O citiră din nou.

–Nu a citit-o niciodată, murmură Nadine. Nici măcar n-a deschis cadoul.

–Nici noi n-ar fi trebuit s-o facem. Nu-mi vine să cred c-am făcut asta.

–Îți bați joc de mine? izbucni Nadine. Am fost călăuzite să-l deschidem.

–Călăuzite?

–De către mama lui, se răsti Nadine în șoaptă, arătând spre tavan. A vrut să o găsim ca să-l facem pe găgăuță să o citească și să nu mai pervertească Crăciunul!

Nadine aproape că strălucea, cu o luminiță febrilă sclipindu-i în ochii înecați în lacrimi.

–A crescut și fără tată?

–Nu știu.

–Ea nu l-a menționat în scrisoare. Pun pariu că așa e. E orfan.

–Ca Pip, rosti Tara.

–Ce?

–Nimic. Grăbește-te și împachetează-o la loc.

–Trebuie să facem ceva.

–O vom face. Doar împacheteaz-o.

O ușă se trânti în spatele lor. Parcă fusese o împușcătură. Tara și Nadine își răsuciră capetele. În prag apăruse parașuta. Sânii ei enormi luceau, reflectând parcă luminile de Crăciun.

–Fiecare din ei e cât sacul lui Moș Crăciun, îi șopti Tara lui Nadine.

–Ce faceți aici? întrebă femeia.

–Căutam baia. Sunt însărcinată, răspunse Nadine.

–Aha, făcu blonda. E mai în jos, pe coridor, arătă ea cu degetul.

–Mulțumesc, spuse Nadine.

–Te superi dacă merg eu mai întâi? continuă blonda. Sunt pe tură.

–Te rog, o pofti Nadine.

–Mersi, mersi, mersi.

Păși unduios pe lângă ele și se îndepărtă pe coridor. Tara încerca să nu se holbeze la fundul ei desăvârșit.

–Se ridică la anvergura stereotipului, observă Nadine, clătinând cu tristețe din cap.

–Taci și împachetează, porunci Tara.

Tara și Nadine, care nu-și imaginau cum ar fi fost să rămână orfane la o vârstă atât de fragedă, se duseră glonț acasă și-și acoperiră părinții cu atâta dragoste, încât sărmanii abia se desprinseră din brațele lor, încuindu-se în cameră. La sugestia Tarei, Nadine și Phil s-au dus să se plimbe pe plajă. Nu se ținură de mână la plecare, dar Tara încercă să nu-și bată capul cu asta. Se simțea vinovată că-i permisese lui Nadine să deschidă cadoul lui Darren, dar

simțea că acum îl cunoștea mai bine. De-asta era bravada lui cu scăparea de stres și dorința de a-i face pe oameni să râdă. Nu-i plăcea Crăciunul din pricina unei răni din copilărie. Nu că l-ar fi învinovățit pentru asta. Nu-și imagina cum ar fi fost să piardă pe cineva drag, darămite pe propria mamă, și tocmai în asemenea perioadă a anului. Poate Nadine avea dreptate. Poate fuseseră călăuzite să-l ajute. Dar cum? Ce puteau să facă în asemenea privință? Se hotărî să-i trimită un mesaj.

Îmi pare rău. Am auzit că ești plecat. E totul în regulă?

Palmele îi erau transpirate când apăsă pe butonul „Trimite mesajul". Oare va răspunde? Unde era? Îi era dor până și de Cuțu. Era aproape Ajunul. Totul se derula atât de repede. Auzi o bufnitură în perete și sări ca arsă de pe canapea. Îngrozită, se uită la ușa încuiată, dincotro venise zgomotul. Din spatele peretelui, veni inconfundabilul sunet de scârțâit al unei saltele, urmat de tăblia patului izbindu-se de perete. Tara fugi în curtea interioară, să scape. Cine ar fi crezut că părinții ei vor fi singurii care aveau să profite de atmosfera exotică a insulei?

Se afla din nou la Polul Insular. Nu îndrăznea să-i spună lui Nadine că ratase toată distracția. Dintr-o parte a casei auzea râsete. Se uită îndelung la telefon. Nici un răspuns de la Darren. Nu-i venea să creadă cât de mult îi ducea dorul. Înlocuitoarea ei blondă își părăsise postul și se îndrepta spre casă.

–Salut, o abordă Tara.

–A, salut, spuse blonda. Luam o pauză. Slujba asta e atât de obositoare!

Tara râse până când văzu că femeia era serioasă.

–Pot să stau eu cât mai ai din tură, se oferi Tara.

–Pe bune?

–Rolul își trage obârșia de la mine.

–Poftim?

–Nu contează. Nu mă deranjează să-ți țin locul.

–Batem palma, soro. Am o întâlnire cu un tip.

Tara simți cum o bilă de plumb îi căzu în stomac.

–A, făcu ea. Cu Darren?

–Darren? Blonda hohoti strident. Am încercat cu el, dar e o cauză pierdută!

–De ce?

–Pentru că nu-i tipul de bărbat care vrea să se distreze. E tipul care vrea relații stabile.

Tara simți că iradiază de bucurie.

Chiar atunci primi un mesaj.

Nu e nevoie să-ți ceri scuze. Ne vedem la luau?

Era un semn. Și de astă dată nu mai avea să mai strice totul.

capitolul 13

Nadine propusese o expediție la vulcanul Haleakala, în partea estică din Maui. Tara ardea de nerăbdare să-i spună lui Nadine ce auzise despre Darren, însă făcea un efort conștient de a se gândi și la binele altcuiva în afară de al ei. De asemenea, voia să afle cum decursese plimbarea cu Phil pe plajă și își jură să nu mai vorbească despre propriile ei probleme până nu avea să afle. Vulcanul se găsea în parcul național Haleakala. Era o călătorie frumoasă, de la ocean până la nori, unde îi așteptau drumețiile și priveliștile uluitoare ale vulcanului. Din nou, Tara observă că Phil și Nadine nu se țineau de mână, nici nu se uitau drăgăstos unul în ochii altuia, cum făceau părinții lor. Și Tiara era capricioasă, iar Tara resimțea povara tot mai grea de a fi veselă. Știa că adevăratul motiv din spatele stării ei voioase era gândul că Darren nu era interesat de aventuri de o noapte și că fusese dispus să aibă o relație cu ea, ceea ce înseamnă că o plăcea cu-adevărat. Schimbarea lui bruscă de atitudine față de ea era încă o dovadă. Nu că ar fi știut care era soluția pentru situația lor. Ea încă trăia în New York, iar el aici. Ajunseră în parc, coborâră din mașină și se îndreptară spre crater.

„Joe împotriva Vulcanului"[1], se gândi Tara în timp ce urcau pe pante. Mai întâi, părinții lor se rătăciră. Obișnuiți cu asta și prea obosiți de la atâta urcuș ca să le mai pese, nimeni nu se duse să-i caute. Apoi, începu cearta. Tara o urmărea pe Tiara, care încerca să prindă un gândac, când Nadine și Phil începură să se ciorovăiască. S-a zis

---

[1] *Joe Versus the Volcano*, comedie din 1990 cu Tom Hanks și Meg Ryan (n.red.)

cu împăcarea. Nici nu se dumiri bine, că Phil o ridică pe Tiara în brațe, îndepărtându-se.

–Descurcă-te tu cu soră-ta, îi spuse el Tarei. Eu, unul, renunț la Crăciunul ăsta.

–Nu poți să renunți la Crăciun! țipă Nadine. Nimeni nu renunță la Crăciun!

–Ba uite că eu pot, rosti Phil.

–Cum rămâne cu fiica ta? Ea își dorește să petreacă de Crăciun!

–Are doi ani, Nadine. Vrea să fugă după un gândac în jurul unui vulcan.

Tara îi dădu dreptate, dar se gândi că era mai înțelept să-și țină gura. Phil se îndepărtă cu Tiara.

–Nu sunt gravidă! strigă Nadine.

Phil încremeni. Se întoarse încet spre ea.

–Ai fost vreodată?

Nadine clătină din cap.

–Mă gândeam eu, spuse el

–Știai?

–Bănuiam.

–De ce n-ai spus nimic?

–De ce m-ai mințit?

–Pentru că încercam să salvez căsnicia.

–Cu un copil imaginar?

–Am fost o proastă, știu. Dar ai fost atât de distant în ultimul timp, atât de rece! M-am gândit că dacă-ți spun că sunt însărcinată, ai să rămâi.

–Ce vrei să spui? Unde credeai că plec?

–Poate să trăiești cu iubita ta?

–Cu cine?

–Hai, Phil. Recunoaște. Ai o aventură?

–Vorbești serios? Chiar crezi asta?

–Nu știu ce să mai cred. Din câte știu eu, poate ți-o tragi cu un spiriduș în mall!

Phil își ridică brațele în aer, clătinând din cap.

–Nu mi-o trag cu un spiriduș în mall. Și cu nimeni altcineva.

–Atunci ce este? De ce te porți atât de ciudat?

–E din cauza ta, bine?

–Ce-ai cu mine?

–M-am săturat de evenimentele nesfârșite, de decorațiuni, de planificarea cinelor, de trimisul felicitărilor de Crăciun, de agățatul luminițelor și de cumpăratul cadourilor, de prăjiturile de Crăciun și de popcornul de Crăciun, de repetițiile pentru piese și de pozele de Crăciun, m-am săturat să ascult Bing Crosby până-mi vine să vomit, iar lista continuă și continuă.

–Dar... e Crăciunul!

–Știu. Știu că e Crăciunul. Dar e deja prea mult și adevărul este că am ajuns să-l urăsc. Și, o dată pe an, cam de la Halloween până la Revelion, te urăsc și pe tine!

Nadine icni îngrozită.

–Îmi pare rău, dragă, continuă Phil, dar Tara are dreptate. Ești un Hitler al sărbătorilor.

Tara încremeni. Se ruga să erupă vulcanul, să o înfășoare în lavă clocotindă și să o împrăștie ca pe un *burrito* uitat în cuptorul cu microunde. Dar totul rămase nemișcat și tăcut. Nu la fel de nemișcat și de tăcut precum Nadine. Phil își dădu și el seama, fiindcă se oprise din vorbit.

–Îmi pare rău, dragă, rosti el într-un târziu. Doar... doar că voiam să avem și noi o dată o sărbătoare tihnită.

Însă Nadine nu-i dădea ascultare. Începu să se îndepărteze. Se îndrepta direct spre gura vulcanului.

Tara își urmă sora, sperând să o îndepărteze de marginea râpei. Dacă era cineva care avea să facă un salt mortal, aceea va fi ea. Când o ajunse din urmă pe Nadine, observă că plângea.

–Tu... m-ai făcut Hitler al sărbătorilor?

–O dată, spuse Tara. Doar o singură dată. Îmi pare rău.

–Când?

–Nu contează.

–Când?

–Ah. În anul când toate felicitările de Crăciun trebuiau să fie cu Moșul cu un copil în poală și cadourile trebuiau neapărat înfășurate în hârtie verde cu fundă roșie, altfel ai spus că nu aveau să fie deschise... când am fost obligați să purtăm bluze cu tematică de Crăciun la masă sau... sau nu vom mânca.

Nadine încuviință solemn. Apoi se prăbuși la pământ.

–Sunt o persoană groaznică! se tângui Nadine.

–Nu ești o persoană groaznică, rosti Tara, împresurându-și sora cu brațele. De fapt, m-am bucurat că am avut ocazia să port bluza aceea.

Nadine o opri cu o privire.

–I-am spus că sunt gravidă.

–Oamenii fac lucruri nebunești când sunt sub presiune. Știm cu toții că ai avut cele mai bune intenții, o asigură Tara, mângâind-o pe spate.

–De-aia ai venit aici de Crăciun. Ai vrut să fugi de mine, scânci Nadine.

–Nu. Am fost egoistă. Tu ești cea care a renunțat la toate planurile și tradițiile, ca să petreci Crăciunul cu mine. Asta nu e un lucru pe care l-ar face o persoană groaznică, nu-i așa?

–Ei bine, mi-am învățat lecția. Urăsc Crăciunul. Crăciunul e aiurea!

Un grup de turiști japonezi se opri să facă poze. Nadine le arătă degetul mijlociu. Tara îi ascunse imediat mâna în ale ei, apoi îi salută cu un zâmbet pe cât de mare, pe-atât de fals.

–Trebuie să-ți păstrezi bucuria orice s-ar întâmpla, spuse Tara. Ai tot dreptul să te bucuri de Crăciun. Trebuie să-l păstrezi viu pentru noi toți, așa cum mama lui Darren a încercat să-l țină viu pentru el.

–Dar n-a mers. Nu a deschis cadoul niciodată! A devenit un pervers al Crăciunului. Viața e aiurea. Crăciunul e aiurea!

–Bine, bine, spuse Tara, punându-și brațul împrejurul surorii sale și conducând-o spre casă. Hai să bem ceva. Dar numai chestii fără alcool pentru tine.

–Pot măcar să mai beau cât pentru doi? întrebă Nadine, printre sughițuri.

–Sigur că da, spuse Tara. Sigur că da.

–Nu am vrut să-i distrug ideea de spirit al Crăciunului. Acum e înăuntru cu Tiara și-i spune că nu există Moș Crăciun, rosti Phil, care se plimba ca leul în cușcă prin curtea interioară.

–Tiara va uita totul despre asta, îl liniști Tara. Am o idee.

–O iubesc. Doar că uneori e atât de...

–Știu, știu.

–Dar o Nadine care a declarat război Crăciunului e de o mie de ori mai înspăimântătoare.

–Cine și-ar fi închipuit?

Nadine era în plin proces de a da jos orice ornament de Crăciun din apartament. Nu dădea voie nimănui să asculte colinde la radio, despuiase totul de luminițe și ghirlande de popcorn; chiar amenința să găsească toate cadourile și să le desfacă. Se gândea chiar să nu se mai ducă la *luau* și să comande pizza de Crăciun. Însă la un moment dat, spuse:

–În seara asta mă duc la Polul Insular și-am să mă prăpădesc de râs!

În acea clipă, Tara își dădu seama ce avea de făcut.

Din fericire, cu Darren plecat de acolo, fu destul de ușor să-i convingă pe ceilalți voluntari. Le spuse că sănătatea mintală a unei femei era în joc.

–Doar o dată. Doar de data asta. E Ajunul... vă rog.

Până la urmă își dădură acordul. Era nevoie să închidă Polul Insular pentru câteva ore, cât timp aveau să facă modificările. Între timp, trimiseră voluntari să anunțe

că în seara asta spectacolul va fi pentru toate vârstele și că toți copiii de pe insulă erau bine-veniți. În această seară, va fi „Polul Sud" fără sticle de whisky sau sutiene de dantelă roșie. Una dintre voluntare spusese că odrasla ei cânta într-un cor, care fu imediat angajat pentru acea seară. Spre surprinderea Tarei, toți „actorii" nu ezitară să se implice. Până și Moșii, care se distrau cel mai bine dintre toți, se implicară în pregătiri.

Odată ce puseseră totul la punct, iar luminile se aprinseră, copiii începură să cânte și toți spiridușii își țineau mâinile afară din pantaloni, nici măcar Tara nu-și putu reține o lacrimă. Luminile luceau, copiii țineau lumânări și cântau precum îngerii, iar pe Tara o încercă o senzație de bucurie.

O legaseră pe Nadine la ochi și îi făcuseră loc printre oameni. Vestea se răspândise ca focul și coada de la intrare era de patru ori mai lungă decât fusese vreodată. De astă dată, râsetele din sat erau însoțite de un sentiment de uluire. „Și-asta era eliberare de stres", se gândi Tara. Își dorea ca Darren să fi fost acolo, să vadă totul cu ochii lui. Oare s-ar fi înfuriat? Nadine și Phil se țineau de mână, bucurându-se de încântarea Tiarei. Scânteia revenise în ochii lui Nadine. Lucrurile aveau să se întoarcă pe făgașul normal.

–Mulțumesc, îi spuse Phil Tarei.

Se aplecă să o sărute pe Nadine.

–Mulțumesc, șopti și Nadine.

–Cu plăcere. *Mele kalikimaka*, rosti Tara.

–Acum, pentru surpriza ta, spuse Phil și se întoarse spre Nadine. Spune-i planul tău, Nadine.

–Iar planuri? bombăni Tara.

Apoi își aminti că încercau să o facă pe Nadine să se simtă mai bine.

–Da. Un alt plan, spuse ea cu entuziasm forțat.

Nadine începu să râdă.

–Cred că îți va plăcea planul ăsta.

O ascultă pe Nadine explicându-i ideea. Când sfârşi, ochii Tarei erau plini de lacrimi.

–Îţi place? întrebă Nadine.

–Nu doar că-mi place. Dar îmi place la nebunie.

–Vorbeşti serios?

Tara îşi dădu cuvântul de onoare că da: Nadine îşi înfăşură braţele în jurul surorii sale.

–Am face bine să ne grăbim. Darren e pe cale să se-ntoarcă, spuse Phil

Darren şi Cuţu se opriră în pragul satului. Tara se îndrepta în fugă spre ei şi, înainte ca el să apuce să spună o vorbă, se aruncă în braţele lui Darren şi îl sărută. Darren îi răspunse fără ezitare la sărut şi îşi despărţiră buzele abia când Cuţu începu să latre. Tara îl luă de mână şi porniră să se plimbe printre vizitatori, desfătându-se în strălucire, cântec şi râsete. În sfârşit, ajunseseră la Moş Crăciun.

–Nu mă aşez la el în poală, rosti Darren către Tara, care aştepta.

–Are ceva pentru tine, spuse Tara.

Darren se uită la Moş, care pentru prima oară într-un deceniu nu mai pufăia din trabuc. În schimb, avea în mâini o cutie de mărime medie, înfăşurată în hârtie aurie şi prinsă cu o fundă roşie. Darren o privea ca în transă.

–Haide. Poţi s-o faci, îl îndemnă Tara.

Darren luă cutia şi se întoarse spre ea.

–Nu ştiu dacă...

Tara se apropie şi îşi aşeză mâna peste a lui.

–A venit timpul.

Darren încuviinţă şi se îndepărtă puţin de mulţime. Tara se întoarse cu spatele cât timp el deschidea cadoul.

–O mănuşă, îl auzi ea spunând. E o mănuşă.

Tara se întoarse spre el. Ochii lui erau plini de lacrimi; ţinea mănuşa strâns la inimă.

–Mai e şi o scrisoare, rosti Tara cu blândeţe.

I-o întinse.

–Nu pot, murmură Darren. Mi-o citești tu?

Încet, încet, Tara citi scrisoarea. Darren își puse mănușa. Abia dacă îi intrau vârfurile degetelor în ea. O trase pe Tara în brațe.

–Îți mulțumesc.

Cuțu începu să se gudure pe lângă Tara.

–Cred că sărmanul Cuțu e gelos.

–Vrei să spui Nick. Am să-i spun Nick, rosti Darren.

–De la Sfântul Nicolae?

–Nu. Tu ești sfânta. El e doar Nick.

–Crede-mă, nu sunt o sfântă.

–Nu-i nimic. Și păcătoșii sunt bine-veniți aici, îi șopti Darren la ureche.

Când toată lumea plecă și luminile de Crăciun se stinseră, Tara și Darren rămaseră sub frunzele unui înalt palmier din curte, ținându-se în brațe.

–Acum, că am curățat satul, am oare voie să profit de tine? întrebă el.

Buzele îi fremătau pe gâtul ei, mâinile îi lunecară pe șolduri. Câteva clipe mai târziu, Frosty era din nou acoperit cu un sutien de dantelă roșie. Darren scoase niște prezervative din buzunar.

–Să nu-mi spui că ai cumpărat prezervative roșii.

–Unde ți-e spiritul de Crăciun? rosti Darren.

Femeia dădu să râdă, doar pentru ca buzele să-i fie acoperite de sărutările lui. Apoi, în sfârșit, cu Frosty veghind asupra lor, se lăsară unul în voia celuilalt.

Masa gemea de-atâtea mâncăruri. Cununi de flori verzi și roșii atârnau de gâturile tuturor. Șampania și muzica se revărsau din abundență. Părinții lor dansau hula. Nadine și Phil se sărutau, deși nu aveau o ramură de vâsc deasupra capetelor. Nadine era mai relaxată decât o văzuse Tara vreodată. Parcă se aflau cu toții sub o vrajă. Mai târziu, pe plajă, cu soarele la apus, Darren o trase aproape de el.

–Stai aici, îi șopti el.

Cuțu se așeză ascultător lângă el. Darren izbucni în râs.

–Nu vorbeam cu tine, Nicky băiete!

epilog

Un an mai târziu

Dragi prieteni și draga mea familie,

Aș vrea să vă pot scrie fiecăruia în parte. Ce n-aș da să am atâta timp! Anul acesta petrecem Crăciunul în Maui, cu sora mea Tara. Suntem fericiți să vă anunțăm că draga noastră Tiara a luat locul doi la concursul de Miss Hula, secțiunea copii. Eu și Phil ne vom reînnoi jurămintele în fața altarului, la sărbătoarea luau *de Crăciun.*

Acum, câteva vești îmbucurătoare. După cum ați citit în scrisoarea mea din toamnă, Tara și Darren își împart timpul între Marele Măr și Marea Nucă de Cocos, cum îi place Tarei să numească insula Maui. Însă draga mea soră și-a ales fructul preferat, căci pe doi ianuarie Tara își va deschide propriul restaurant în Maui. Și, cu toate că știm că va avea un succes fără margini cu creativele ei compoziții culinare, încă sperăm că anul acesta Moșul ne va aduce o logodnă...

Tara lăsă scrisoarea jos și începu să râdă.

–Nu s-a schimbat cu totul. Dar nici n-aș vrea să o facă.

Darren avea un zâmbet ghiduș pe față.

–Ce-i? De ce zâmbești?

Darren nu-i răspunse. În schimb, îi întinse un cadou de Crăciun. Era de dimensiunile unei mici cărți. Era împachetat în hârtie aurie și legat cu o fundă roșie. Tara îl deschise.

–*Marile speranțe!* Dumnezeule... e o ediție princeps?

Cartea părea veche și uzată.

–Nu tocmai. Continuă, te rog.

Tara deschise cartea. Fusese golită de pagini. În mijloc găsi o cutie mică, de catifea. Cu ochii plini de lacrimi, Tara ridică privirea spre Darren.

–Știi doar că asta e împotriva aventurii noastre, rosti Tara.

–A trecut un an. Poți, te rog, să nu-i mai spui aventură?

–Fie, am s-o avansez în grad.

–Minunat, spuse Darren. Acum, deschide-o!

Încet, Tara deschise cutia și rămase cu gura căscată, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

–E un os, spuse ea.

–Atunci, dă-i-l lui Nick.

Tara își dădu ochii peste cap, dar luă osul și se aplecă să i-l dea lui Nick. Zgarda lui strălucea. Un inel cu diamant atârna de plăcuța cu numele lui.

–Ești un ciudat, spuse Tara.

Luă inelul și se ridică.

–Să înțeleg că ai spus „da"?

Tara zâmbi, îi dădu lui Darren inelul și întinse cealaltă mână. Bărbatul îi strecură inelul pe deget.

–Asta da, Crăciun memorabil, spuse ea, uitându-se la inel.

–Așteaptă numai, să vezi ce-am plănuit pentru Anul Nou.

Tara se întinse să-l sărute. Darren se trase înapoi.

–Unde-i vâscul? întrebă el.

–Chiar aici, răspunse Tara, arătând spre inima ei.

Iar de astă dată, când se întinse pentru un nou sărut, nimic nu o mai putu opri.

TERRI DuLONG

Un Crăciun magic

Pentru Shawn, cadoul meu de Crăciun din 16 decembrie 1966,
cu toată dragostea.

capitolul 1

–Orli! am strigat în timp ce fugeam prin casă ca un uragan de gradul trei. Mi-ai văzut cumva trusa de tricotat?

Căutând printre pernele aruncate pe canapea și pe sub scaune, m-am întors când am auzit vocea fiicei mele.

–În mașinuța de golf, spuse.

Trusa mea de tricotat era în mașinuța de golf? O, Dumnezeule, așa era... O lăsasem acolo dimineață, ca să nu uit unde este.

I-am zâmbit fiicei mele în vârstă de unsprezece ani.

– Mulțumesc, dragă. Nu vreau să întârzii la întâlnirea cu grupul meu de tricotat, de la Spinning Forward. Carrie trebuie să ajungă dintr-un moment în altul, am spus în timp ce mă grăbeam să-mi iau un pulover, cu Orli pe urmele mele.

– Dar, mamă, se rugă ea. Am vrut să-ți spun că...

– Nu acum, draga mea. Chiar nu am timp.

Când m-am întors în living, Carrie ea acolo, ajunsese deja. Era în clasa a douăsprezecea și aveam încredere s-o las pe fiica mea în grija ei, în rarele ocazii când aveam nevoie s-o supravegheze cineva.

–Salut, Carrie, am salutat-o. Mă întorc pe la nouă. Mai e doar o săptămână până la târgul de Crăciun de la școală, așa că trebuie să terminăm de tricotat șervetele de bucătărie.

–Dar, mamă, spuse Orli, ținându-și în brațe pisica de rasă Maine Coon, de aproape zece kilograme, și venind cu mine până la ușă. Ți-am zis că trebuie să-ți spun ceva.

M-am aplecat să o sărut pe obraz și să o mângâi pe Clovelly după urechi.

– A da, am spus în timp ce mă îndreptam spre ușă, amintindu-mi că Orli mai pomenise asta după cină.

Deși avusesem de gând s-o ascult în timp ce strângeam masa, umpleam mașina de spălat vase și împătuream prosoapele care stătuseră la uscat două zile, Orli avea nevoie de toată atenția mea... pe care nu reușisem să i-o acord de câteva luni.

De când se declanșase criza, fusesem nevoită să lucrez suplimentar la cafeneaua Cook's, iar de curând începusem să fac curat pentru încă doi clienți. Nu era ușor să fii o mamă singură, dar nici nu aș fi schimbat asta pentru nimic în lume. În ciuda obiecțiilor părinților mei și a intervenției lui Grant, tatăl lui Orli, din momentul în care aflasem că eram gravidă, știam pe care cale să merg... iar aceasta nu avea să fie avortul, adopția sau căsătoria. Când testul de sarcină arătase două benzi și un doctor îmi confirmase că eram gravidă, în mai, nu mai avusesem la dispoziție decât câteva săptămâni ca să termin primul an de jurnalism la Colegiul Emerson din Boston – ceea ce și făcusem. După aceea, mă întorsesem acasă, în Cedar Key, Florida, să clădesc o viață pentru mine și pentru fiica mea.

–Scumpo, mă întorc acasă pe la ora nouă. Azi e vineri, deci o să fii și tu trează și o să putem vorbi atunci, bine? Trebuie neapărat să ajung la întâlnirea cu grupul. Știi doar cât e de important să terminăm șervetele de bucătărie, ca să le cumpere copiii.

Fiica mea m-a strâns în brațe și a spus:

–Bine, te iubesc.

–Pa, i-am zis lui Carrie în timp ce coboram în grabă scările și mă îndreptam spre mașinuța de golf parcată pe aleea din fața casei. Și eu te iubesc, i-am spus lui Orli, mulțumind în gând pentru că aveam cea mai bună fiică din lume.

M-am urcat în mașina de golf, am băgat cheia în contact. Apoi m-am uitat la indicatorul bateriei:

– Fir-ar!

Uitasem să încarc bateria. Din fericire, nu era mult de mers până pe Second Street, la magazinul de lână.

Când am ajuns, toată lumea tricota cu spor. Monica şi-a ridicat privirea spre mine.

–Josie, nu credeam că mai vii. Dar mă bucur că ai ajuns.

M-am aşezat lângă Polly, pe canapea.

– Scuze că am întârziat. Am stat la tratative cu o persoană pentru care să fac curat şi am rămas cu toate în urmă.

– Nici o problemă, spuse domnişoara Dora. Vrei un ceai?

– Nu, mulţumesc.

Am scos din geantă şervetul de bucătărie – un model de dantelă viu colorată – la care lucram.

În fiecare an, cu câteva săptămâni înainte de Crăciun, la şcoala din Cedar Key se ţinea un târg unde copiii puteau cumpăra cadouri ieftine pentru familie. Obiectele noi erau ori donate de comunitatea locală, ori erau cumpărate cu bani donaţi. Cadouri mici, dar semnificative, pe care copiii le puteau cumpăra la un preţ minim. Grupul nostru de tricotat dona tot timpul obiecte mici, făcute de mână, iar anul acesta aveam să contribuim cu şervete de bucătărie pentru mame.

– Mai vrei să faci curăţenie pentru încă un client? mă întrebă domnişoara Dora. Îţi mai rămâne timp să te odihneşti?

Am oftat în timp ce mă concentram la buclele pe care trebuia să le fac.

–În perioada de faţă, nu; iar în ultimul timp, mă simt de parcă aş fi pe un drum care nu duce nicăieri. Toate orele suplimentare şi faptul că muncesc din greu pentru alţii nu mă ajută financiar. Pentru prima dată în unsprezece ani, îmi pare rău că am abandonat facultatea.

–Ei bine, știu că nu-i subiectul tău preferat, Josie, dar... știi că dacă ai vorbi cu mama ta, ar fi fericită să te ajute.

–Ai dreptate! am izbucnit. Chiar nu-mi place subiectul, domnișoară Polly.

–Așadar, spuse Polly, dregându-și vocea și continuând să tricoteze în clinchet de andrele. Ați auzit de noua răsturnare de situație de la casa domnului Al?

În acel moment, mi-am adus aminte că Orli spusese ceva de domnul Al mai devreme, când încercase să stea de vorbă cu mine.

–Nu. Ce s-a întâmplat? Îmi părea rău că-mi sărise țandăra pe Polly, dar succesul mamei mele și dezamăgirea ei față de mine nu erau subiecte pe care să vreau să le discut.

Albert Casey avea puțin peste șaptezeci de ani, iar eu îl cunoșteam de când eram mică. Nu fusese căsătorit niciodată, era pescar și nu era o persoană prea sociabilă. Domnul Al – așa era cunoscut de localnici – locuise cu mama lui până când aceasta murise, cu câțiva ani în urmă. După moartea ei, rămăsese în aceeași casă, și nu numai că devenise un pustnic, ci și un excentric. De-a lungul anilor, în fața casei lui se adunaseră: o barcă stricată, bucăți de placaj, plase de pescuit, o mașină de spălat veche – cam tot ce nu ajunsese la groapa de gunoi. Cei mai mulți dintre localnici se obișnuiseră cu el. Domnul Al nu deranja pe nimeni, mai ales că o mare parte dintre gunoaie erau ascunse de un stejar masiv care se afla pe proprietatea lui. Dar din când în când, se găsea câte cineva care să se plângă și să încerce să facă ceva în acea privință. În timp, totul era uitat și nu se schimba nimic.

–Ei bine, se pare că s-a format un grup care l-a pus pe agenda Consiliului Local din ianuarie.

Părea grav. Problema gunoaielor domnului Al nu fusese niciodată abordată în mod oficial până acum.

–Cred că glumești, spuse Dora, de ce nu pot oamenii să-l lase în pace? Nu face rău nimănui. Așa e în Cedar

Key – avem case de milioane de dolari lângă rulote, râse ea. Cred că de-asta spun oamenii ca suntem o insulă de nebuni.

Am râs. Dora avea dreptate. Crescuse aici, ca și mine. Dar domnișoara Dora făcea parte din generația mai în vârstă. Și ea avea șaptezeci și ceva de ani, la fel ca domnul Al, și nu părăsise insula niciodată. Mulți din generațiile mai tinere plecaseră la facultate, întorcându-se numai în vizită sau revenind aici pentru totdeauna când ieșeau la pensie. Firește, și unii din generația mea – eu aveam acum treizeci și un pic de ani – rămăseseră aici după liceu.

Grace își ridică privirea de la andrele.

– Știți, asta e. Dacă cineva nu joacă după cum i se cântă, oamenii țin morțiș să-l bage înapoi în turmă. Nu voi înțelege asta niciodată. Ce s-a întâmplat cu zicala „trăiește și lasă-i și pe alții să trăiască“?

Cu siguranță, mă regăseam și eu în vorbele ei; mi-am adus aminte cât mă presaseră Grant și părinții mei să mă căsătoresc. Da, îl iubeam așa cum iubește cineva pentru prima oară cu adevărat, dar Grant terminase Facultatea de Afaceri de la Harvard la câteva săptămâni după ce eu aflasem că eram gravidă și avea planuri să continue cu un master. Ce-ar fi rezolvat dacă s-ar fi lăsat de școală, ar fi închiriat un apartament și ar fi avut grijă de nevastă și de copil? Nimic. Și, după multe ore de discuții, Grant fusese de acord cu decizia mea, punându-mi câteva condiții: să facă parte din viața lui Orli de la bun început; să o sprijine financiar și emoțional; să stabilim vizite amicale și realiste, în funcție de vârsta copilei. Am fost de acord cu toate, iar unsprezece ani mai târziu, când Grant locuia la nord de Boston, puteam spune că, în ciuda abaterilor de la regulile stabilite, ne descurcam bine.

–Ei bine, de parcă nu ar fi destul că plângerile vor fi examinate de Consiliul Local, spuse Polly, s-a mai găsit și nepotul domnului Al să se implice. Am auzit că și-a închiriat o cameră la Faraway Inn.

–Poftim? am spus, scăpând andrelele în poală.

Îmi aduceam aminte de Ben Sudbury de când venea vara pe insulă, pe când era adolescent. Era cu trei ani mai mare decât mine și nu pierdea nici o ocazie să ne spună – nouă, copiilor de-atunci – cât era de plictisitor pentru el să-și petreacă toată vara pe o insulă de lângă coasta Floridei. Mama lui, doamna Annie, încă se simțea apropiată de familia ei, deși plecase din Cedar Key ca să facă facultatea la New York. După ce se căsătorise cu un doctor, la câțiva ani după absolvire, se stabilise în Manhattan, dar cu toate astea, Annie Sudbury încă se întorcea la rădăcini ori de câte ori avea ocazia, lucru față de care singurul ei copil nu arătase nici un interes când se mutase din casa părinților ca să meargă la facultate.

–Vrei să spui că Domnul Minunat chiar se deranjează să se întoarcă aici să-și viziteze unchiul? Nu a mai venit de la înmormântarea mamei lui, acum zece ani. De ce naiba vine acum?

Da, bine, poate că nici eu nu aveam cea mai bună relație cu mama, dar nu aș fi stat zece ani fără să țin legătura cu ea. Familia e familie, la urma urmei.

Polly își drese glasul înainte să vorbească. Nu ne privea în ochi pe nici una dintre noi.

–Mi-e teamă că vrea să-l ducă pe domnul Al la azilul de bătrâni și să vândă casa, spuse ea blând.

–Poftim? am izbucnit toate, după care am început să vorbim una peste alta.

–Păi, asta e de-a dreptul absurd, spuse Dora. Al e de vârsta mea și un lucru e cert: nu suntem noi oamenii care să fim duși la azilul de bătrâni.

–Domnul Al poate fi considerat puțin ciudat, adăugă Grace, dar a trecut de nenumărate ori pe la magazinul meu de cafea și nu am văzut niciodată la el vreun semn de instabilitate mintală sau de risc cum că n-ar trebui să locuiască singur.

– Ai dreptate, a fost de acord Monica. Adam mi-a spus săptămâna trecută că s-a întâlnit cu domnul Al, care își plimba câinele. Se pare că au avut o discuție plăcută despre ce se mai întâmplă în lume.

Mi-am strâns andrelele, de parcă nedreptatea situației mă lovea pe mine.

– Da. Dacă-l duc pe domnul Al la azil e ca și cum i-ar lua aerul pe care-l respiră. După toți anii pe care i-a petrecut pe mare pescuind, nu are cum să stea într-o cameră de doi pe patru, pe continent.

Am dezbătut subiectul în următoarele două ore, în timp ce tricotam șervetele de bucătărie, dar se făcuse aproape ora nouă și noi tot nu găsiserăm o metodă de a-l ajuta pe domnul Al.

Mergând spre casă prin centrul liniștit al orașului, am oftat adânc. Nu era prima dată când mă simțeam norocoasă că mă născusem și crescusem în Cedar Key, și eram chiar și mai norocoasă că puteam să-mi cresc fiica aici.

M-am oprit pentru câteva momente pe First Street ca să mă uit la miriadele de stele strălucitoare. Nu exista smog pe insulă și era atât de frumos să te uiți în sus și să vezi cerul înstelat!

Când am ajuns acasă, Carrie mi-a spus că Orli nu își mai putuse ține ochii deschiși după opt și un sfert, așa că se culcase, fapt care m-a întristat. Chiar îmi doream să-mi petrec timpul cu fiica mea, lucru pe care nu-l mai făcusem de mult. Mă simțeam groaznic știind că eu eram de vină pentru situația aceasta.

Cum Crăciunul se apropia, dar banii erau mai puțini ca de obicei, muncisem multe ore suplimentare în ultima vreme. Știam că părinții mei sau Grant i-ar fi cumpărat iPodul și celelalte lucruri pe care Orli le avea pe listă anul ăsta, dar voiam ca eu să fiu cea care-i oferea ce-și dorește.

După ce i-am plătit lui Carrie și i-am mulțumit, am început să simt oboseala. Am mers în vârful picioarelor până în camera fiicei mele și am văzut-o dormind liniștită, cu Clovelly făcută colac lângă ea. M-am aplecat și am sărutat-o pe frunte, apoi i-am șoptit:

– Noapte bună, draga mea. Te iubesc.

În timp ce stingeam luminile din casă și mă pregăteam să merg la culcare, am jurat să fac în așa fel încât să-mi petrec mai mult timp în weekend cu copilul meu de unsprezece ani.

capitolul 2

M-a trezit aroma de pâine prăjită și de costiță. Foindu-mă în pat, am observat cu uimire că ceasul digital arăta 8.35. De multă vreme nu mai dormisem după 6.30. Întinzându-mi brațele deasupra capului, am căscat zgomotos. Orli nu avea voie să folosească aragazul dacă nu eram eu trează, dar se descurca de minune cu prăjitorul de pâine, cuptorul cu microunde și cu aparatul de făcut cafea. M-am ridicat din pat și am urmat mireasma de cafea Maxwell House până în bucătărie.

Fiica mea ședea la masă, mâncând pâine prăjită și costiță, citind dintr-o carte sprijinită de bolul cu zahăr. Am zâmbit la gândul că părea atât de matură și chiar atunci mi-am adus aminte că a douăsprezecea ei aniversare avea să fie la trei zile după Crăciun. Dumnezeule! Fusesem atât de ocupată, încât nici nu mă gândisem la asta. M-am îndreptat spre ea și am sărutat-o pe creștet.

–Bună dimineața, scumpo, și mersi că ai făcut cafea. Dar de ce m-ai lăsat să dorm până la ora asta?

–Pentru că știu că ai muncit mult și ești obosită.

I-am zâmbit în vreme ce mă întindeam după cafea. Mi-am turnat o cană de licoare maronie, aromată și tare, întocmai cum îmi plăcea.

–Cum de sunt atât de norocoasă să am cea mai bună fiică din întreaga lume? am întrebat și m-am așezat lângă ea la masă.

–Fiindcă am cea mai bună mamă din lume, îmi răspunse ea de-ndată.

Zâmbetul mi-a devenit mai larg. Aveam acest schimb de replici încă de când Orli începuse să vorbească. Nu era nici un secret, ea era cea mai bună prietenă a mea.

Cu ea aveam o relație pe care nu păream să o pot avea cu propria mea mamă.

– A, a sunat bunica aseară, când erai la mercerie, aduse Orli vorba, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

– Și?

Mama făcea o melodramă din orice și tot timpul i se întâmpla cine știe ce mare catastrofă. Poate și fiindcă era scriitoare de romane de dragoste. Da, chiar așa. De-a lungul timpului, mă obișnuisem cu reacțiile oamenilor, care erau fie fascinați, fie amuzați de ocupația ei. De fapt, avea destul de mult succes în țară, iar numele Shelby Sullivan era bine cunoscut de către cititoare. Începuse să scrie în luna în care mă luase de la spital, iar pe când aveam eu patru ani, încheiase deja un contract cu o editură din New York. Restul era istorie.

– A vrut să-ți amintească să te asiguri că sunt îmbrăcată cum se cuvine când iau prânzul și merg cu ea la cumpărături în Gainesville.

Am clătinat din cap și am luat o înghițitură de cafea înainte să oftez.

– Vai, și eu care mă gândeam să te trimit într-un costum de baie cu bulinuțe, cu cizme peste genunchi și cu o diademă.

– Uneori, mi se pare că bunica crede că ești încă de vârsta mea, chicoti Orli.

– Hm, ori asta, ori nu rezistă tentației de a controla orice situație, ca în romanele ei.

M-am ridicat să-mi umplu cana din nou.

– Bine, destul despre bunica. Te las la ea acasă până la amiază. Spune-mi despre ce voiai să vorbim ieri.

O umbră de îngrijorare s-a așternut pe chipul fiicei mele.

– Ei bine... e vorba de domnul Al. Unii copii de la școală sunt răutăcioși cu el. Când venim de la școală și trecem pe lângă casa lui, aruncă gunoaie la el în curte și țipă „poftim, mai ia ceva pentru groapa de gunoi din

Cedar Key", și asta nu-i în regulă. Ieri a ieșit din casă și a început să urle la ei, a spus că are să cheme poliția dacă nu se astâmpără. Atunci, Danny a țipat la el că nu contează, pentru că în curând domnul Al o să ajungă la azilul de bătrâni și casa lui va fi dărâmată. Mama, e adevărat? Ai auzit ceva despre asta?

Din clipa în care fiica mea se născuse, mi-am promis că o voi crește cât se poate de diferit de cum mă crescuse mama. Eu și Orli ne puteam spune orice, eram tot timpul deschise și sincere.

–Că tot veni vorba, domnișoara Polly a spus ceva despre asta aseară, la magazin.

–Deci e adevărat?

–Nu știu. Tot ce știu e că unii oameni s-au plâns de starea proprietății domnului Al și se pare că nepotul lui vine să vadă dacă-l poate duce la azil. Deși domnul Al e puțin ciudat, e încă întreg la minte și nu văd cum cineva poate fi obligat să-și vândă casa și să se ducă la azil.

–Și ce-o să se întâmple cu Pal? întrebă fiica mea, cu o mină îngrijorată.

Pal era un câine vagabond pe care domnul Al îl adoptase, după ce se trezise cu el în fața ușii, la câteva săptămâni de la moartea mamei sale.

–Hm, nu prea știu, scumpo.

–Ei bine, nu-i corect, rosti Orli. Domnul Al nu deranjează pe nimeni. A trăit acolo toată viața și ar fi atât de pierdut fără câinele lui!

Am încuviințat.

–Atunci, găsesc eu o metodă să oprim chestia asta, spuse Orli cu hotărâre, în vreme ce se ridica de la masă ca să ducă vasele la spălat.

–Orli, uneori se întâmplă lucruri pe care nu le putem controla. S-ar putea să fie cazul și acum.

Se opri în fața mașinii de spălat vase și se întoarse spre mine.

– Întotdeauna mi-ai spus că nu ne putem aștepta ca alții să ne rezolve problemele. Că trebuie să luăm totul în mâinile noastre. Ai spus că nu întotdeauna va fi ușor. Bine. Acum trebuie să găsesc o soluție ca domnul Al să-și poată păstra casa, să nu ajungă la azil.

Dintr-odată mi-am dat limpede seama nu numai că fiica mea mă ascultase de-a lungul a doisprezece ani, ci că mă ascultase poate cu prea mare atenție.

Exact la ora douăsprezece, am oprit în fața casei părinților mei. Casa în care am crescut era situată la capătul de est al insulei. Masiva clădire de cărămidă, cu două etaje, se înălța singuratică pe malul mării. Înconjurată de un gard de fier forjat, cu țepi care se ridicau amenințător, și vreo doi acri de stejari și cedri, casa și proprietatea erau impresionante în orice perioadă a anului, însă în preajma Crăciunului erau de-a dreptul spectaculoase. Funde mari, de catifea roșie, cam la cincisprezece centimetri depărtare una de cealaltă, decorau gardul. În spatele lui, în dreapta, fuseseră așezate statui în mărime naturală ale lui Moș Crăciun, cu sanie și reni, lângă o replică a unui sătuc de iarnă, cu un trenuleț electric ce-i dădea înconjur, pufăind fum pe coș. În stânga, ne întâmpina o reconstituire a nașterii lui Iisus, înconjurat de Maria, Iosif și magi, laolaltă cu o sumedenie de măgari, oi și cămile, toți arătând foarte realist.

Mama începuse tradiția aceasta când eram în clasa întâi, considerând că era felul ei de a spune „Sărbători fericite!“ întregii insule. Nu trecuse mult, că vestea se și răspândise cu iuțeala focului din gură în gură, astfel că familii întregi începuseră să vină de pe continent, să vadă ceea ce, oricât de spectaculos era ziua, devenea magic odată cu lăsarea întunericului risipit de miriadele de luminițe ce sclipeau pe proprietate.

M-am întins spre interfon.

– Da? Vă pot ajuta? răsună vocea domnișoarei Delilah.

–Noi suntem, i-am dat eu de știre menajerei.

–A, foarte bine, domnișoară Josie, rosti ea în vreme ce poarta înaltă de fier începu să se deschidă.

Am cotit cu mașinuța de golf pe cărarea străjuită de tufe de hibiscus de un roșu aprins, de azalee roz și de arbori de scorțișoară, ale căror ramuri, încărcate de flori galbene, parcă ne îndrumau spre parcarea circulară. Scările spre verandă erau flancate de enorme ghivece de ceramică, pline cu flori sângerii de Steaua Crăciunului[1].

Îmi aminteam de anul petrecut la facultate în Boston când, în luna noiembrie, colegii mei din nord mă priviseră cu compătimire. Nu-și puteau imagina cum cineva care provenea din sud, unde în acea perioadă temperatura urca peste douăzeci de grade, ar fi în stare să înțeleagă adevăratul spirit al Crăciunului. Mi-am dat seama că tocmai de aceea locuitorii Floridei luau decorațiunile atât de în serios, ca și cum ar fi încercat să demonstreze că sezonul sărbătorilor nu consta doar în zăpadă, gheață și frig.

–Totul arată minunat din nou, observă Orli pe când coboram amândouă din mașinuța de golf, după care am urcat treptele din fața casei.

Am încuviințat, dându-mi seama că nu mai trecusem pe-aici de când ornamentele fuseseră puse – fără îndoială că aveam să primesc reproșuri în legătură cu asta.

–Fetelor, ce drăguț din partea voastră că ați sosit... în sfârșit!

Nu mă înșelasem.

–Bună, bunico, spuse Orli, în timp ce era îmbrățișată. Știu, și-mi pare rău. Am fost cam ocupată cu școala în ultimul timp. Mi-a fost dor de tine și de bunicul și abia aștept să petrec mai mult timp cu voi când începe vacanța, peste câteva săptămâni.

---

[1] *Poinsettia* – plantă decorativă, cu flori roșii, provenind din America Centrală (n.tr.)

Fiica mea, plină de tact ca-ntotdeauna, căuta să mențină pacea între mine și mama.

– Ar fi frumos. Veniți să vedeți pomul și decorațiunile, ne spuse, conducându-ne din foaier în sufrageria spațioasă, cu vedere spre golf.

– Vai, mamă, e minunat, am spus, trecând pragul și admirând cedrul înalt de trei metri, cu o stea în vârf ce atingea tavanul.

Întotdeauna mă întrebam cum, an după an, mama reușea să găsească un copac atât de superb, un cedru chiar de pe insulă. Ramurile erau în perfectă simetrie, cu ghirlande aurii șerpuind printre ele, cu globuri albe și roșii, ornamente scumpe de sticlă, panglici și funde victoriene. Mama lăsa luminițele aprinse chiar și în timpul zilei, creând o atmosferă plăcută.

– Cred că e tot mai frumos de la an la an, îi spuse Orli, plimbându-se și cercetând diversele ornamente.

Nu aveam cum să nu-i recunosc mamei meritele. Putea foarte bine să angajeze pe cineva să facă toată munca asta, însă nici nu se gândea la așa ceva. De când mă știu, își termina ultimul manuscris pe anul respectiv la mijlocul lui octombrie și de la întâi noiembrie refuza să mai aibă de-a face cu orice lucru legat de cărți, până pe opt ianuarie. Era ocupată tot timpul – împodobea bradul și casa, gătea mâncăruri și făcea prăjituri, făcea cumpărături și împacheta cadouri.

– Tărâmul minunat al iernii, am spus eu, privirea lunecându-mi spre o masă plină de satul din colecția Dickens.

O altă măsuță rotundă de lângă fereastră era acoperită cu o față de masă aurie și pe ea ședea un grup de spărgătoare ornamentale de nuci pe care mama le cumpărase în călătoriile prin Europa. Polița de deasupra șemineului era acoperită cu ramuri verzi de molid, și lumânări roșii erau răsfirate strategic prin cameră. Totul era aranjat cu un gust desăvârșit. Iubeam Crăciunul, fusese dintotdeauna

perioada mea preferată din an, mai ales că atunci o născusem pe Orli.

Toată starea mea de bine se duse pe apa sâmbetei când am auzit-o pe mama spunând:

–Doamne, Josie, nu puteai să te îmbraci puțin mai bine într-o zi de sâmbătă?

M-am uitat în jos la pantalonii mei trei sferturi, la hanoracul pătat și pantofii sport uzați care probabil trebuiau aruncați la gunoi de luni bune. Fără machiaj și cu părul scurt cam murdar, eram antiteza vie a mamei mele, care avea un machiaj impecabil și părul castaniu, lung până la umeri, tuns cu profesionalism. Purta o pereche de pantaloni marca Liz Clairborne și un pulover roșu de cașmir. Trebuia să-i dau Cezarului ce-i al Cezarului și la capitolul acesta. Era una dintre femeile care arătau întotdeauna bine și, cu siguranță, nu părea să se apropie de șaizeci de ani. Dar în loc să-i fac un compliment, m-am lăsat pradă furiei.

–A, păi scuză-mă! Mi s-a spus să mă asigur că fiica mea e îmbrăcată cum se cuvine. Nu mi-am dat seama că trebuie să fiu îmbrăcată în haine de firmă doar ca s-o aduc aici. Pe deasupra, am de lucru în după-amiaza asta.

–Of, Josie, iarăși lucrezi într-o zi ca asta? nu întârzie să vină replica mamei.

–Păi da, pe unii dintre noi i-a afectat criza și acum vine Crăciunul.

Mama aranja un ornament în pom.

–Nu-mi place s-o spun din nou, dar...

–Atunci n-o spune, i-am tăiat-o eu.

–Ai dat la jurnalism la facultate, ca și mine, continuă ea, ignorându-mi replica. Aveai atât de mult potențial. Puteai să te căsătorești cu Grant și să ai o viață atât de diferită, probabil puteai să-ți termini studiile după nașterea lui Orli, să lucrezi ca reporter cu jumătate de normă și...

–Mamă, te rog! Destul. Am mai avut discuția asta de un milion de ori. Totul s-a întâmplat acum doisprezece

ani, las-o moartă. A fost alegerea mea, e viața mea, nu a ta. Și n-am regretat nimic niciodată, nici măcar o clipă.

Am observat cum Orli a ridicat din sprânceană și mi-a zâmbit. Fusese martoră la asemenea conversații de-atâtea ori, încât probabil că le știa pe de rost.

M-am îndreptat spre ea și am strâns-o în brațe.

– Distracție plăcută la prânz și la cumpărături, i-am urat eu.

A încuviințat și m-a sărutat pe obraz.

– Te iubesc, mamă.

– Și eu te iubesc, scumpo.

– O aduci tu acasă după cumpărături? am întrebat-o pe mama.

– Sincer acum, Josie. Nu, am s-o las baltă în Gainesville. Evident că o voi aduce acasă, dar cam în jur de șapte.

– Bine. Pa, am spus și m-am îndreptat spre mașină.

Am strâns tare volanul în timp ce mă îndepărtam. Dumnezeule, femeia asta putea fi atât de enervantă! Nu avea dreptul să-mi controleze mie viața doar pentru că absolvise facultatea, lucrase ca reporter vreme de doi ani la *St. Petersburg Times* – până să-l cunoască pe tata când intervievase un grup de profesori de la Universitatea South Florida –, se căsătorise cu el în cadrul unei imense ceremonii religioase cu aproape toți locuitorii din Cedar Key de față, dăduse naștere unei fiice un an mai târziu și devenise o scriitoare de succes. Drace! Aveam treizeci și unu de ani, o fată minunată, locuiam pe o insulă frumoasă, aveam mulți prieteni și eram fericită. Nu?

capitolul 3

Țârâitul telefonului m-a făcut să tresar din somn. Am aruncat o privire la ceasul de pe noptieră. Șase și jumătate. Doamne, dormisem două ore.

Am ridicat receptorul și am auzit vocea lui Mallory.

–Josie, te-am trezit?

Mallory era cea mai bună prietenă a mea încă dinainte să ne fi născut – cel puțin, aceasta era povestea pe care ne-o spuseseră mamele noastre. Fuseseră bune prietene încă din copilărie și rămăseseră însărcinate cam în același timp. Faptul că născuseră la cinci ore diferență iscase destule glume prin insulă.

–Nu, am spus eu, întinzându-mă și frecându-mă la ochi. Ei bine, de fapt da, dormeam. Dar chiar era cazul să mă trezesc. Nu-mi vine să cred că e șase și jumătate.

–Dragă, la cât muncești tu, mă mir că nu te-ai transformat în Rip Van Winkle[1].

Am zâmbit, ridicându-mă să mă duc în bucătărie, să fac cafea. În haosul care urmase sarcinii mele – renunțarea la facultate, decizia de a nu mă căsători și de a o crește pe Orli de una singură –, Mallory îmi fusese întotdeauna alături. Fără îndoială, era cea mai bună prietenă pe care o femeie ar putea să o aibă, și uneori mă întrebam dacă nu cumva chiar avuseserăm o legătură intrauterină, prin osmoză.

–Orli s-a dus în Gainesville cu mama și eu am avut câteva angajamente în plus în după-amiaza asta. Stăteam pe canapea, citind ziarul, și următorul lucru pe care mi-l amintesc e că m-am trezit când ai sunat tu.

---

[1] Protagonist al unei povestiri omonime de Washington Irving, care – prin magie – cade într-un somn adânc, de douăzeci de ani (n.tr.)

–Aveai nevoie de somn. Hei, ascultă, motivul pentru care te sun... ți-ai luat pom?

Pomul de Crăciun? Nu-mi plăcea să o recunosc, însă doar gândul de a decora unul mă obosea.

–A, nu... nu încă. De ce?

–Pentru că Troy s-a dus să ia unul pentru noi și a venit acasă cu doi. A spus că nu s-a putut hotărî care-i place mai mult. Mă gândesc că poate credea că-i voi decora pe amândoi, dar i-am stârpit eu ideile din cap. Jur, când vine vorba de Crăciun, e mai rău decât un copil.

Am râs. Mallory trăsese lozul cel mare cu Troy, care se mutase pe insulă cu familia, pe când era în liceu. Părinții lui conduceau unul dintre restaurantele din Cedar Key, unde Troy lucra ca bucătar. Din pricina lui Troy și Mallory, fusesem nevoită să-mi reconsider părerile despre dragostea la prima vedere. În luna august, după absolvirea liceului, eu plecasem la facultate în Boston, iar Mallory devenise doamna Troy Wilson. Cinci ani mai târziu, după două avorturi spontane și multă dezamăgire, fiul lor, Carter, venise pe lume.

–Deci, continuă Mallory, având în vedere că încă nu ai pom, ce zici dacă ți-l aduc pe-ăsta acasă?

Am zâmbit, turnând-mi apă în cafetieră. Mallory credea că mă duce de nas, dar ar fi trebuit să știe mai bine. Îmi aminteam săptămâna în care mă plânsesem de prețurile pomilor de Crăciun din față de la Wal-Mart. Tipic pentru insulă. Nu era vorba de un soț care voia doi pomi, ci de o prietenă care voia să ajute o prietenă.

–Hm, păi n-aș vrea să fii nevoită să decorezi doi pomi. Sigur, poți să-l aduci aici, dar nu garantez că voi avea timp să-l decorez.

–O, mersi. Și m-aș bucura să vin să vă ajut să-l împodobiți, când ești liberă.

Sigur, m-am gândit eu, și când ar veni clipa aceea?

–Bine, te anunț, am spus în schimb.

–Grozav, îl pun pe Troy să ți-l aducă mâine-dimineață.

Am închis și mi-am turnat o cană de cafea. Atunci mi-am dat seama că nu pusesem puiul în cuptor, să fie gata până ajungea Orli acasă. La naiba! Se apropia ora șapte și avea să vină cât de curând. Cotrobăiam prin frigider când am auzit ușa de la intrare deschizându-se.

–Mama, am ajuns! strigă Orli.

La naiba, din nou! De ce-a trebuit să intre și mama cu ea?

M-am întors exact când ele pășeau în bucătărie.

–Salut, am spus eu. V-ați distrat?

–Foarte, a răspuns Orli, apropiindu-se să mă sărute pe obraz. Mallul e decorat atât de frumos de Crăciun!

Am observat ochii mamei săgetând prin bucătărie în vreme ce așeza niște plase pe bufet. Poate că eram o dezamăgire când venea vorba de educația mea, dar nu avea ce să-mi reproșeze la capitolul gospodărie. Indiferent cât de ocupată eram cu lucrul în afara casei, întotdeauna păstrasem un loc curat și ordonat pentru mine și Orli.

–Ți-am adus niște cafea specială de sărbători de la Starbucks. M-am gândit că ți-ar plăcea. Cred că una e cu mirodenii, iar cealaltă cu dovleac, sau ceva de genul acesta.

Am deschis plasa, adulmecând încântătoarele arome de scorțișoară și nucșoară.

–Mersi, mamă. Da, chiar îmi plac.

Mama deschise o pungă de la Dillard's și scoase o cutie de pantofi.

–Poftim, spuse, întinzându-mi-o. Și, pentru numele lui Dumnezeu, te rog să arunci imediat chestiile alea pe care le porți în picioare.

Am deschis cutia și am găsit în ea o pereche de pantofi sport de un alb imaculat. Da, aveam nevoie de o pereche nouă, dar, Iisuse, mă simțeam ca o fetiță de zece ani care depinde de mama ei să-i cumpere încălțări.

Când am neglijat să-i scot din cutie, am auzit glasul tăios al mamei.

–Nu sunt mărimea potrivită? Sau nu-i vrei pentru că eu ți i-am cumpărat?

Mușcându-mi buza, am scos un oftat și m-am forțat să zâmbesc. Am scos unul dintre pantofi.

–Nu, sunt numai buni. Mărimea 37. Mersi, mamă, frumos din partea ta.

Îndepărtând scame imaginare de pe pantaloni, îmi răspunse:

–N-ai de ce. Ei bine, trebuie să o iau din loc. Altfel, tatăl tău are să trimită întregul departament al șerifului din Levy County pe urmele mele. Nimic la cină? întrebă, cu privirea fixată asupra aragazului.

–Am un pui la cuptor și trebuie să mai gătesc niște orez cu legume.

Mama încuviință, îndreptându-se spre ușa de la intrare, când deodată se opri în sufragerie, privind împrejur.

–N-ai făcut rost de pom încă?

–Mâine. Troy a ales unul pentru mine și-l aduce mâine-dimineață.

–A, bine, făcu ea și plecă.

Eu și Orli ne-am aruncat priviri complice, chicotind.

–Omletă și hotdog? am întrebat-o.

–Îmi place ideea.

E destul de mult de lucru la cafeneaua Cook's în diminețile de luni, din pricina turiștilor care iau un ultim mic dejun pe insulă înainte să plece acasă. Eu aveam zona de afară și fiecare masă era ocupată. Dând fuga înăuntru să mai iau o comandă, am auzit pe cineva strigând:

–Domnișoară, hei, domnișoară, ce trebuie să fac ca să fiu servit aici?

Dumnezeule, un client nerăbdător. Nu era tocmai ce-mi trebuia într-o dimineață de luni.

M-am întors în direcția vocii, surprinsă să văd că atitudinea mitocănească venea de la un bărbat foarte chipeș. Era brunet, cu părul des și cârlionțat, cu tenul măsliniu,

îmbrăcat într-un tricou polo și pantaloni sport. Arătos, da, însă căutătura încruntată îi atenua din farmec.

Am ridicat arătătorul, i-am strigat „o clipă" și am continuat să merg să-mi iau comanda. În vreme ce apucam tacâmurile și șervețelele, mi-am dat seama că arăta oarecum familiar și atunci m-am dumirit. Doar nu era Ben Sudbury? Nepotul domnului Al? Dacă era el, nu-mi aduceam aminte să fi fost atât de arătos pe vremea când era adolescent și venea în vacanță aici.

După ce-am luat de pe tavă patru porții de mâncare pentru clienții de la masă, m-am îndreptat spre el. Ședea cu capul plecat, citind *Wall Street Journal*.

– Pot să vă ajut? am întrebat, folosindu-mi tonul mieros de chelneriță.

– Păi, de vreme ce aștept aici de-aproape o oră, bănuiesc că da. În sfârșit.

Nu doar că era bădăran, mai era și mincinos. În nici un caz nu aștepta de mai mult de douăzeci de minute.

Cu carnețelul într-o mână și creionul ridicat în aer, am tăcut și i-am aruncat o privire aspră. Fir-ar. Văzut de aproape, arăta chiar mai bine. Anii trecuseră cu blândețe peste Ben Sudbury.

Când a înțeles că nu aveam de gând să mă iau la ceartă cu el, spuse:

– Bine. Omletă cu șuncă și brânză, cartofi prăjiți și costiță. A, crezi că se poate să primesc o cană de cafea acum? Cine știe cât va dura cu mâncarea.

Prin cap îmi treceau două gânduri: că era visul oricărui chirurg cardiolog și că nu părea să mă recunoască și nu-și amintea de mine.

– Aha, am făcut, cu un dram de iritare în glas. Aveți dreptate. Dacă găinile din spate sunt cam țâfnoase, s-ar putea să dureze ceva timp cu omleta.

M-am răsucit pe călcâie și am intrat înăuntru să iau bolul de cafea. Cine naiba se credea? Mi se părea că făcuse întregii insule un bine prin faptul că niciodată nu-i

plăcuse aici și că se ținuse departe de ea. Cedar Key era cunoscută pentru oamenii săi prietenoși, iar el numai prietenos nu era.

Întorcându-mă la masa lui, am început să-i torn cafea în cană. Amândoi eram cufundați în tăcere. Când m-am dus să iau altă comandă, Ida Mae îmi făcu semn din spatele restaurantului. Rânji și se aplecă spre mine.

–Hei, făcu ea, bărbatul pe care tocmai l-ai servit e foarte chipeș... și e singur la masă.

Trecută bine de șaizeci de ani, Ida Mae era patroana cafenelei și era considerată drept pețitoarea de serviciu a insulei. Se dădea în vânt după povești de dragoste și era una dintre cele mai avide cititoare ale mamei.

–Hm, din partea mea poate să rămână singur. Știi cine e?

Ida Mae își potrivi ochelarii și se apropie de fereastra din față, apoi clătină din cap.

–Nu. Cine?

–Ben Sudbury. Nepotul domnului Al.

Atât i-a trebuit. Romantismul ei fu înlocuit de indignare.

–Ha, cum îndrăznește nemernicul ăla care și-ar vinde propriul unchi să-și arate fața în localul meu? Ar trebui să-i spun lui Hall să-i ardă mâncarea.

Am clătinat din cap, rânjind. Da, pentru unii, familia era mai importantă decât afacerile.

–Să-i cer să plece? am întrebat, gândindu-mă că mi-ar face plăcere să-l dau afară.

Ida Mae pufni.

–Sigur, și o să sune un avocat de pe telefonul lui scump înainte să avem timp să debarasăm masa. Nu, n-am nevoie de un proces de discriminare pe cap. Dar... nu m-aș supăra dacă s-ar întâmpla un mic accident când îi torni cafeaua.

Am început să râd și tocmai atunci sună clopoțelul care anunța că mâncarea e gata.

Așezând farfuriile înaintea inamicului meu, i-am simțit privirea asupra mea.

–Mai doriți altceva? l-am întrebat pe cel mai rece ton posibil.

Își înclină capul într-o parte, pe măsură ce privirea îi devenea mai intensă. Apoi m-a luat prin surprindere cu un zâmbet. Bine, recunosc, avea un zâmbet grozav. O simplă ridicare a buzelor făcea dintr-un chip arătos unul de-a dreptul irezistibil.

Flutură cu degetul spre mine și spuse:

–Acum știu cine ești. Mă gândeam că-mi pari cunoscută. Micuța Josie Sullivan, nu?

Flacăra din privire i se înteți pe măsură ce-și plimba ochii de-a lungul celor o sută șaizeci și șapte de centimetri ai mei. Nu știam sigur dacă fierbințeala pe care o simțeam ridicându-mi-se pe gât era de la fuga de la o masă la alta sau de la ceea ce indica privirea lui.

–Dar... nu mai ești atât de mică, rosti el, evident distrându-se că mă făcea să mă simt stânjenită.

Îmi doream să fi purtat jeanși în dimineața asta, nu pantalonii scurți albi, care erau, probabil, puțin prea scurți.

–Nu știu dacă-ți amintești de mine, sunt Ben Sudbury. Obișnuiam să vin aici în timpul vacanțelor de vară, să-i vizitez bunica și pe unchiul meu, Al Casey.

–Îmi aduc aminte de tine, a fost tot ce-am reușit să spun.

Parcă cineva menționase că lucrează ca redactor la o editură din Manhattan.

–Hei, ți s-a mai spus că semeni cu Winona Ryder? Știi tu, actrița aceea drăguță?

–De mai multe ori decât aș vrea să-mi amintesc. Pentru cineva care s-a plâns atât despre calitatea serviciilor de-aici... ți se răcește mâncarea.

Am dat să mă îndepărtez, dar apoi m-am întors din nou spre el.

–Apropo, știu exact de ce-ai revenit pe insulă și dă-mi voie să-ți spun că nu ești bine-venit aici. Oamenii din Cedar Key nu-i văd cu ochi buni pe cei care-și tratează neamurile ca pe niște câini vagabonzi pe care-i aruncă într-un adăpost.

Căutătura aspră îi reveni pe chip și glasul îi fremătă de mânie.

–Chiar așa? Ei bine, asta nu-i treaba ta sau a nimănui altcuiva. Și din câte văd, diploma la nu știu ce facultate cu pretenții din Boston chiar te-a ajutat în carieră, nu? Nu știam că, mai nou, ai nevoie de studii superioare pentru un post de chelneriță.

Abia mă stăpâneam să nu-i arunc bolul de cafea direct în mutra lui îngâmfată. În schimb, m-am răsucit pe călcâie, am inspirat adânc și am intrat în restaurant.

capitolul 4

Stăteam alături de Mallory și priveam cum un grup de copii părăsea sala de sport a școlii, în timp ce altul se îndrepta spre ea.

–E un lucru bun pe care-l facem pentru copii în fiecare an, nu-i așa? am spus eu.

–Da, mulți dintre ei nu-și permit să cumpere cadouri de la Wal-Mart pentru familie. Știu că aici pot găsi lucruri drăguțe, la preț mic.

Am aruncat o privire spre masa cu șervetele de vase. La grupul de tricotat reușiserăm să facem o sută cincizeci și le vindeam cu cincizeci de cenți. Banii pe care școala îi obținea astfel erau folosiți pentru un picnic școlar la sfârșitul anului.

O fetiță de vreo de șase ani stătea în mijlocul încăperii, uitându-se fără grabă când la o masă, când la alta, de parcă încerca să se hotărască ce să cumpere. În săptămâna aceea, pe insulă venise frigul, dar am observat că, spre deosebire de ceilalți copii care purtau pantaloni și bluze, ea era îmbrăcată în tricou și pantaloni scurți. Părul blond, spălăcit, îi venea până la umeri, iar ea avea expresia resemnată a unui copil care știe că viața nu e întotdeauna ușoară.

–Cine e fata asta? am întrebat-o pe Mallory. Nu-mi pare cunoscută.

–Ah, făcu ea, cu o notă de tristețe în glas. O cheamă Penny. Penelope, de fapt, dar Carter mi-a spus că-i place să i se spună Penny. E cu el în clasă. S-a mutat aici cu mama ei, în octombrie. Nu prea înțeleg de ce-au ales Cedar Key. Nu au neamuri aici și stau într-o locuință socială pe G Street. Din câte mi-a spus Carter, mama

ei e destul de bolnavă. De fapt, e grav bolnavă și am impresia că săptămâna trecută bunica lui Penny a venit să stea cu ele și să le ajute. E foarte trist.

Am încuviințat, privind cum fetița se îndrepta spre una dintre mesele din sală. Da, era foarte trist. Întotdeauna m-a deranjat că unii aveau atât de mult, .iar alții mai nimic, și că unora nenorocirea le bătea în mod frecvent la ușă, în timp ce alții pluteau prin viață ca pe un curcubeu magic, împresurați de dragoste și bucurie.

–Totuși, poate că e mai bine că s-au mutat aici. Cei din Cedar Key au grijă unii de alții, am spus eu.

Și așa era. Dacă vreun nevoiaș se îmbolnăvea și nu avea asigurare medicală, Vulturii sau o altă organizație se întruneau și prezentau un dans sau organizau o cină de binefacere, sau orice alt eveniment prin care puteau să strângă bani și să ajute. Iar lumea venea întotdeauna la aceste evenimente, pentru că oamenilor le păsa.

–Bună, domnișoară Mallory, cât fac șervetele de bucătărie?

–Salut, Chelsea. Cincizeci de cenți bucata.

–A, bine. Atunci voi cumpăra patru. Tata mi-a dat cinci dolari azi-dimineață. Acum am cadouri pentru mama, cele două bunici și pentru mătușa mea. Și-mi mai rămân bani să iau și ceva pentru tata și frații mei.

–Ai fler când vine vorba de cumpărături, i-am spus eu, și fata începu să râdă.

–A, uite-o pe Orli, rosti Mallory, arătând cu degetul prin sală.

–Da, mă gândeam că va trece și pe la noi. M-a surprins în dimineața asta. Mi-a cerut zece dolari pentru târg. Pare cam mult pentru ce poate cheltui aici, plus că de obicei nu-mi cere o sumă fixă de bani.

–Poate vrea să păstreze restul pentru când veți merge la Wal-Mart.

–Hm, se poate.

În următoarea jumătate de oră, am vândut destul de multe prosoape. Tura ni se termina în cincisprezece minute. Rearanjam mormanul pe care-l mai aveam pe masă, când am ridicat privirea și am zărit-o pe micuța Penny stând înaintea noastră.

–Salut, spuse Mallory. Ce mai faci, Penny?

–Bine.

–Ea e prietena mea, domnișoara Josie. Nu știu dacă o cunoști pe fiica ei, Orli. E cu câțiva ani mai mare decât tine.

–Îmi pare bine de cunoștință, am spus eu.

Atunci mi-am dat seama că Penny nu avea nimic în mâini. Colindase atâta prin târg, dar nu părea să fi cumpărat nimic.

–Te gândești să cumperi niște șervete de vase? am întrebat-o.

–Nu sunt sigură. Cât costă?

–Cincizeci de cenți bucata, răspunse Mallory.

–A, făcu Penny și rămase tăcută.

Eu și Mallory ne-am aruncat o privire cu subînțeles.

–Voiai să cumperi unul pentru mama ta? întrebă Mallory.

–Da, i-ar plăcea mult. Sunt foarte frumoase, dar...

–Să știi că ești foarte norocoasă că ai așteptat până acum să vii la masa noastră.

Pe chipul lui Penny se citea curiozitatea.

–Serios? De ce?

–Ei bine, pentru că suntem la sfârșitul târgului și am redus prețurile, interveni Mallory. Cât ai?

Penny deschise pumnul strâns, arătând o monedă de douăzeci și cinci de cenți.

–Aha, am făcut eu. Dacă vrei să iei un șervet pentru mama ta, chiar ai noroc, pentru că tocmai înainte să vii la noi la masă am redus prețul la douăzeci și cinci de cenți.

Un zâmbet lumină chipul fetiței.

–Serios?

– Da. Alege-l pe care vrei.

Întinse mâna spre un prosop, apoi spre altul, încercând să decidă între cele care rămăseseră. Într-un târziu, își retrase mâna și făcu un pas înapoi.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Mallory.

– Da, acum și bunica locuiește cu noi. Nu pot să iau un cadou de Crăciun pentru mama, și bunicii să nu-i iau nimic.

– Dar încă nu ți-am spus cea mai bună parte, m-am grăbit eu să o liniștesc. Dacă vei cumpăra un prosop, primești un al doilea gratis.

Penny se uita când la mine, când la Mallory, cu o expresie de bucurie profundă.

– Serios? întrebă ea și chicoti.

– Bineînțeles, am rostit eu și Mallory la unison.

– O, uau! Atunci îl vreau pe acesta pentru mama și pe acesta pentru bunica. Poftim banii, rosti ea, întinzându-mi moneda cu mândrie.

– Mulțumesc. Ești o clientă bună.

Fetița strânse cele două prosoape la piept.

– Mulțumesc și Crăciun fericit, spuse ea și o luă la goană din sală.

Eu și Mallory ne-am aruncat o privire, zâmbind, și am bătut palma.

– Știu deja că ele sunt pe listă să primească niște cadouri pentru Penny și pentru cina de Crăciun.

Am încuviințat.

– Cine mai poate spune că nu există Moș Crăciun?

La cină, am cercetat-o pe furiș cu privirea pe Orli, care ședea de cealaltă parte a mesei. De obicei trăncănea încontinuu, spunându-mi ce i se întâmplase la școală, însă acum era neobișnuit de tăcută. Mă întrebam dacă nu cumva luase gripa care circula prin oraș.

– Te simți bine?

– Da, răspunse ea, jucându-se cu o chiftea din farfurie.

–Atunci ce s-a întâmplat?

–Nimic.

–Ai cumpărat cadouri azi, la școală?

–Nu. N-am văzut nimic care să-mi placă, dar bunica a spus că pot merge cu ea la Wal-Mart în weekend.

Mi se părea straniu că Orli nu reușise să găsească nimic la școală, dar am lăsat baltă subiectul.

După ce am terminat de spălat vasele și Orli își făcuse deja temele, iar acum stătea pe canapea în pijama citind o carte, fiica mea se hotărî să-mi vorbească.

–Tata m-a sunat azi pe mobil.

–Oh, am făcut eu, continuând să tricotez puloverul.

Astă-vară, când Grant îmi propusese să-i luăm un telefon, nu mă încântase ideea. Sincer, nu credeam că era necesar ca o fată de unsprezece ani să aibă mobil. Dar îmi explicase că uneori îi era greu să dea de Orli, cu toate activitățile în care era implicată, și mă asigurase că va plăti el telefonul și abonamentul. Nedorind să stau în calea relației dintre ei, am acceptat.

–Ce mai face? am întrebat-o, când nu mai spuse nimic.

De-a lungul anilor, eu și Grant avuseserăm mici neînțelegeri în privința fiicei noastre, dar în cea mai mare parte cădeam de acord când venea vorba de chestiuni importante.

–E bine. Mi-a spus că are ceva timp liber acum, până după întâi ianuarie.

–Asta-i bine, am spus, concentrându-mă la modelul tricotat.

–Da, și se cam întreba dacă... ăăă... poate...

Am ridicat privirea. Părea important.

–Dacă ce?

–Ei bine, plănuiește să meargă la Paris pentru o săptămână, de Crăciun... și știe că anul ăsta ar trebui să fiu aici, cu tine, dar... se întreba dacă ai putea să te răzgândești.

După felul în care Orli își învârtea o șuviță de păr în jurul degetului, îmi dădeam seama că sărmanul copil își făcea griji în privința propunerii tatălui său. Lua-l-ar naiba! O avusese la el pe fiica noastră de ultimul Crăciun și acum avea tupeul să-i spună așa ceva înainte să discute cu mine? Simțeam cum furia crește în mine, dar, cu un suprem efort, m-am stăpânit.

– Tu ce-ai vrea să faci? am întrebat-o.

– Aș fi încântată să merg la Paris... doar că nu acum, de Crăciun. Abia așteptam să-l petrec împreună cu tine.

Am încuviințat. Totul s-a aranjat.

– Atunci, asta ar trebui să faci. E alegerea ta, Orli.

– Serios?

Grija care îi umbrise chipul toată seara se risipi, făcând loc obișnuitei ei voioșii.

– Da. Vrei să-l suni să-i spui ce-ai ales sau mă lași pe mine?

– Păi... îmi pare rău că va fi singur, dar am petrecut ultimul an cu el. Îl suni tu?

– Desigur. Încerc să dau de el mai târziu.

După ce Orli s-a culcat, am apelat numărul de celular al lui Grant. A răspuns după al doilea apel.

– Salut, Josie. Mă gândeam că ai să mă suni.

– Chiar așa?

– Am sărit calul, nu?

– Ai putea să spui și-așa.

– Îmi pare rău... A fost greșit din partea mea să nu vorbesc mai întâi cu tine. Nu se va mai întâmpla.

– Sper că nu, Grant, fiindcă dacă ar fi un alt gen de copil, ne-ar fi putut asmuți unul împotriva celuilalt. Vor apărea chestii mai importante când va fi adolescentă. Și trebuie să fim pe aceeași lungime de undă.

– Știu asta. Doar că plec la Paris pe nouăsprezece și mă gândeam cât de grozav ar fi să petrec Crăciunul acolo cu Orli. Am fost egoist.

Se opri pentru o clipă.

–Nu vrea să meargă, nu-i așa?

–Nu e vorba că nu ar vrea să meargă, Grant. Sunt sigură că i-ar plăcea. Ar trebui să știi deja că e un copil loial și nu vrea să dezamăgească pe nimeni. Dar e și sinceră. A spus că-i pare rău că vei fi singur, dar că anul acesta vrea să fie aici, cu mine.

–Așa-i corect. Hei, de unde-am făcut rost de o fiică atât de matură?

Am râs.

–N-am habar.

–Tu ce mai faci? Te descurci cu banii?

–Da, nici o problemă. Am mai găsit câteva locuri unde fac curățenie. Deci, da, mă descurc.

În nici un caz n-aveam de gând să-i spun lui Grant cât de greu îmi era. Și nici să-i împărtășesc gândurile care nu-mi dădeau pace în ultima vreme, că poate făcusem o mare greșeală că nu absolvisem facultatea.

–A apărut cineva important în viața ta?

Am zâmbit. Era o întrebare pe care ne-o tot aruncam unul altuia, de unsprezece ani. Cu toate că el avusese câteva relații serioase, nu duseseră nicăieri. Lucru care mă uluia. Un absolvent de Harvard, chipeș, cu un serviciu grozav, stabilitate financiară, un minunat simț al umorului, dar cu toate astea era încă singur.

I-am dat răspunsul obișnuit.

–Doar pe Orli.

A început să râdă.

–Bine atunci, îmi cer scuze pentru acest incident și-ți promit că nu se va repeta. Spune-i lui Orli că o iubesc și că o voi suna în weekend.

–Sigur, am spus, închizând telefonul.

capitolul 5

Tocmai pusesem rufele în mașina de spălat când am auzit soneria de la intrare. Am deschis ușa, surprinsă să-l văd pe Al Casey la mine pe verandă, legănându-se încordat de pe un picior pe altul. Puteam să număr pe degetele de la o mână câte vizite îmi făcuse.

– Domnule Al, am spus, deschizând ușa de plasă contra insectelor. Intră, te rog. Ce mai faci? Nu te-am văzut de ceva vreme.

– Da, da, știu, răspunse el, urmându-mă spre bucătăria din spatele casei.

– Ce zici de o ceașcă de cafea la amiază? Și mie mi-ar prii o pauză de la treburile prin casă.

Am pus câteva lingurițe de cafea în filtrul de hârtie.

– Ia loc, am continuat.

– Mulțumesc, domnișoară Josie. Foarte drăguț din partea ta, chiar aveam poftă de-o cafea.

Am umplut bolul de sticlă cu apă, întrebându-mă ce anume îl adusese aici.

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, a spus:

– Bănuiesc că te-ntrebi de ce am venit.

M-am așezat lângă el și i-am zâmbit.

– Vrei să spui că nu e doar din pricină că sunt o companie așa de plăcută?

– A, da... și asta, răspunse el, evident luat prin surprindere de vorbele mele.

– Glumeam numai, domnule Al. Ce pot să fac pentru dumneata?

În ciuda răcorii de după-amiază, bătrânul scoase o batistă albă, imaculată din buzunarul pantalonilor și își șterse fruntea, pe care se formaseră broboane de sudoare.

– Păi, ăăă... bănuiesc că ai auzit de toată zarva iscată prin oraș. Despre un grup care va apărea înaintea Consiliului Local. Mă gândesc că vor să-mi ia casa și proprietatea și să mă trimită pe pustii. Până și nepotul meu, crescut în puf, e implicat.

M-am ridicat, am turnat cafea în două căni și m-am așezat în fața domnului Al.

– Da, am auzit despre asta și cred că e groaznic. Contează pe mine să apar în fața Consiliului să te susțin. Și cunosc destui alți localnici care vor fi alături de noi.

Al luă o gură de cafea, apoi scoase un oftat prelung.

– E foarte frumos din partea voastră, dar nu cred că are să ajute la ceva...

– Ce vrei să spui? Dumneata ești proprietarul de drept al casei. Nimeni nu te poate alunga de pe propriul pământ.

– Oh, cine știe ce se mai poate întâmpla în zilele noastre? Știu că în față, în curte, e multă dezordine și nu m-am mai preocupat de exteriorul casei. Dar de când a murit mama, mi-am cam pierdut interesul pentru orice. Știi... într-o vreme, întâmpinam cu bucurie fiecare zi. Înainte de răsărit, mă duceam la Cook's, luam micul dejun, apoi mă duceam la debarcader și pescuiam în golf cât era ziua de lungă, pe baleniera mea Boston. Pescuiam, așa-mi câștigam traiul.

Am încuviințat, luând încă o înghițitură de cafea în vreme ce ascultam. Nu încăpea îndoială că domnul Al era singur și deprimat.

– Apoi, în 1994, au interzis pescuitul cu plasă. Au spus că dăunează mediului și că reduce populația de pești. Nu știu nimic despre asta, tot ce știu e că mi-au luat pâinea de la gură.

– Dar, domnule Al, guvernul a trimis specialiști pe insulă să instruiască pe oricine voia să învețe cum să crească moluște. Și acum, Cedar Key e numărul unu în țară la capitolul acesta.

Bătrânul flutură din mână spre mine, agitat.

–Nu am vrut să fiu crescător de moluște. Eram pescar. Vreme de cinci generații, cei din familia mea au pescuit în apele de-aici. Și nimic nu trebuia să schimbe asta. Mulțumesc Domnului că am destui bani să mă descurc și că n-a trebuit să mă apuc de creșterea moluștelor.

Domnul Al nu era singurul locuitor al insulei care avea această părere, așa că atitudinea lui nu m-a surprins.

–Așa că mi-au răpit munca, apoi sora mea Annie și-a dat duhul și, acum câțiva ani, i s-a alăturat și mama în ceruri. Acum doar eu am rămas. Bine, în afară de fanfaronul ăla de nepot al meu. Dar îți jur că nu are o picătură de sânge de Cedar Key în vene. Sărmana Annie, trebuie că se zvârcolește în mormânt.

–L-ai văzut pe Ben de când a venit aici?

–A, da, a venit, chipurile, să stea de vorbă cu mine. Să vorbească? Nu voia să vorbească. Tot ce-a făcut a fost să-mi spună ce credea el de cuviință că ar trebui să se întâmple. Mi-a spus că ar trebui să vând casa. Că mi-ar fi mult mai bine într-un azil de bătrâni. Ei drăcie – scuză-mi limbajul –, nu sunt atât de bătrân!

–Nu, nu ești, am spus eu, întinzându-mă să-l bat pe mână.

O mână încă mare și puternică, cu pete maronii. O mână care trăsese cantități incalculabile de pește în barca sa, de-a lungul anilor.

Domnul Al își suflă nasul, apoi își duse batista la ochi. Își drese glasul.

–Mă rog, n-am venit aici ca să mă plâng. Am venit să-ți cer o favoare.

–O favoare?

Dădu din cap, confirmând.

–Da. Și tu, și mama ta ați fost foarte binevoitoare cu mine. Iar acum, la fel și fetița ta, pe care ai crescut-o cum trebuie. Are o inimă de aur și admir asta. Îmi amintesc când te-ai întors pe insulă de la facultate. Toate vorbele

și bârfele. Dar să nu le dai nici o ascultare. Pentru că fata ta e dovada vie că ai făcut lucrurile așa cum trebuie.

Acum mi se umeziseră mie ochii. Nu aveam idee că domnul Al avea o asemenea părere despre mine.

–Tocmai de aceea m-am gândit să-ți cer ție o favoare, pentru că ai înțelege.

–De ce ai nevoie?

–Ei bine, singurul lucru care mă deranjează într-adevăr e că, dacă trebuie să plec de-aici, nu pot să-l iau pe Pal cu mine. E un câine grozav, dar nu contează, pentru că în locurile alea nu sunt permiși câinii. Și e cel mai bun prieten al meu. Prietenii au grijă unul de altul și asta și vreau să fac. Așa că mă întrebam... în caz că trebuie să plec, crezi că poți să-l iei pe Pal la tine și să ai grijă de el?

Era, probabil, ultima cerere la care m-aș fi așteptat și, când nu am spus nimic, bătrânul adăugă:

–Nu-ți va face necazuri. Pe cuvânt. E un câine bun. Nu pleacă aiurea, vine când e chemat, doarme pe podea lângă patul meu în fiecare noapte. Singurul lui cusur e că se dă în vânt după carne de pui, chicoti domnul Al. Așa că, atunci când gătești pui, o să-l vezi pe Pal dând târcoale prin bucătărie. Și poate, când terminați de mâncat, îi aruncați și lui câteva resturi. I-ar plăcea asta.

Doamne, nu știam ce să spun. Cu siguranță, nu mă așteptasem la asta. Și un câine? Cum Dumnezeu s-ar fi împăcat Clovelly cu asta?

Însă am spus într-o suflare, strângându-i mâna:

–Da, sigur că o să-l ținem pe Pal. Nu-ți face griji. Eu și Orli îi vom oferi un cămin primitor.

–Știu asta. Tocmai de aceea am venit la tine.

–Dar, domnule Al, n-ai să pleci nicăieri. Te vom sprijini cu toții. Sincer!

Se ridică de la masă, luă o ultimă înghițitură de cafea și puse cana în chiuvetă. Când se întoarse spre mine, avea chipul unui om înfrânt. Un om care îi pierduse pe toți cei dragi și tot ceea ce contase pentru el. Barba lui

albă se asorta cu nimbul sârmos de păr din jurul capului. Un bărbat de înălțime medie, domnul Al avea câteva kilograme în plus, care întotdeauna îi dăduseră o alură jovială. Astăzi observam că pielea lui, de obicei oacheșă, era cumva mai palidă și, privind mai de-aproape, puteam să jur că acele câteva kilograme în plus dispăruseră.

– Îți mulțumesc pentru asta, dar sunt sigur că nimeni nu poate să mai facă nimic.

L-am bătut pe spate.

– Nu vreau să-ți faci griji, înțelegi? Vom rezolva noi totul.

– A, făcu el pășind pe verandă. Nepotul acela al meu nu a venit doar să-mi vorbească. A pus o mulțime de întrebări despre tine.

– Despre mine? am rostit eu, consternată.

– Da. Dacă n-aș ști mai bine, aș zice că i-ai căzut cu tronc. Să ai o zi bună, domnișoară Josie, și mulțumesc pentru tot.

Domnul Al se îndreptă spre stradă, lăsându-mă în pragul casei, mai nedumerită ca niciodată.

– I-ai căzut cu tronc? Atât a spus? mă descusu Mallory.

Continuam să împăturesc șervete pe masa de bucătărie și să încuviințez din cap.

– Da. Atât, iar eu am fost așa de uimită, încât n-am apucat să spun nimic.

– După schimbul de replici pe care l-ai avut săptămâna trecută cu Ben Sudbury la Cook's, îmi vine greu să cred că e interesat de tine... într-un fel romantic.

– E un nemernic, așa că e mai bine să nu fie interesat în nici un fel de mine, am rostit ieșind din bucătărie să pun șervetele în dulap.

Mi-am mai turnat o cană de cafea și m-am alăturat lui Mallory la masă.

–Pe de-o parte, îl avem pe domnul Al, pe cale să fie trimis pe mare pe un aisberg și pe de alta, pe nepotul lui egoist care nu ridică un deget să oprească lucrul acesta.

–Știu. Am vorbit cu Troy despre asta. Nu putem face nimic?

–În afară de a merge la întrunirea de luna viitoare a Consiliului Local, să-i convingem că domnul Al se poate descurca de unul singur și că nu e senil? Nu știu ce altceva putem să facem.

–Păi... m-am gândit la ceva, rosti Mallory și făcu o pauză. Acum să nu-mi sari la gât, dar... mă întrebam dacă... nu ai putea să vorbești cu Ben. Să vezi dacă-i poți băga mințile-n cap. Să-l faci să înțeleagă că a-l trimite pe domnul Al la un azil de bătrâni e cea mai proastă decizie posibilă.

–Eu? Ai înnebunit? Nu-l înghit pe individ. E arogant, răutăcios și plin de aere. Nu, mulțumesc. Zic pas.

–Era doar un gând, murmură Mallory în timp ce m-am ridicat să răspund la telefon.

–Josie, dragă, am auzit vocea mamei.

–Bună, mamă. Ce e?

–Ei bine, dragă, n-ai să ghicești de cine am dat, astăzi, în centru. Adăugă, fără să aștepte răspunsul meu: De Ben Sudbury. Vai, nu l-am mai văzut de ani de zile. A devenit un bărbat foarte chipeș. Așa că... l-am invitat la cină sâmbătă seara și voiam să mă asigur că tu și Orli sunteți libere ca să veniți și voi.

–Ce-ai făcut? am spus pe un ton care o făcu pe Mallory să ridice din sprânceană.

–Am spus că am dat de Ben...

–Am auzit ce-ai spus, mamă. Dar de ce, Doamne iartă-mă, l-ai invitat la cină? Nici măcar nu vă cunoașteți.

–Ei, nu e întru totul adevărat. Îl cunosc pe Ben de când era copil și venea aici în vacanțele de vară. Și omul lucrează în domeniul literar, știi asta. Avem multe

cunoștințe comune, așa că m-am gândit că ar fi interesant să-l avem la cină. Ce-i rău în asta?

–Mamă, știi de ce e aici? A venit să-l bage pe domnul Al într-un azil, să vândă casa familiei, după care va face cale-ntoarsă în New York. Nu vreau să am de-a face cu un nemernic egoist ca el. Îmi pare rău. Așa că nu, nu venim.

După un „Cum?" pe care l-a scos mama, mi-am dat seama că nu știa nimic din toată tărășenia, așa că am pus-o la curent.

–Hm. Știam despre plângerile împotriva domnului Al, dar nu credeam că Ben ar fi implicat. M-am gândit că e aici doar ca să-și viziteze unchiul.

–Departe de el gândul.

–Ei bine, nu anulez cina. N-ar fi corect. Pe deasupra, poate discut cu el despre asta.

–Mă rog, a fost singura mea replică.

–Deci ai să iei cina la mama ta acasă, cu Ben Sudbury? întrebă Mallory.

–Nici în ruptul capului.

–N-ar trebui să te grăbești să refuzi. Amintește-ți, prinzi mai multe muște cu miere decât cu oțet.

–Niciodată nu mi-a plăcut mierea, îmi mărește glicemia. Să nu mai vorbim de câte calorii are.

capitolul 6

Încă o dată, m-am trezit că fug ca bezmetica prin casă, căutând un obiect rătăcit. Din păcate, Orli petrecea noaptea la Carla și nu putea să mă ajute la căutat.

Am dat buzna în bucătărie, uitându-mă cu coada ochiului la ceasul de pe frigider. Fir-ar să fie, era șapte și zece. Deja întârziasem zece minute la cină. În cele din urmă, Mallory mă convinsese să merg, că poate reușeam să-l determin pe Ben să renunțe la ideea de a vinde casa domnului Al și de a-l băga în azil. Mă îndoiam că aveam asemenea putere de convingere, dar m-am gândit că merita să încerc.

Am găsit pe scaunul din spatele mesei mica pungă de cadouri pe care o căutam. Am luat-o din fugă, am alergat în sufragerie, am înhățat cheile, o jachetă și poșeta și am ieșit pe ușă.

Clădirea era puternic luminată când am parcat în fața ei. Până să apuc măcar să cobor din mașinuța de golf, mama deschise ușa și ieși pe verandă.

–Dumnezeule, Josie! șuieră ea. Nu poți niciodată s-ajungi la timp?

Am mormăit o scuză și i-am întins punga de cadouri.

–Sculurile pe care le voiai de la magazinul Monicăi

Cum aduceam vorba de tricotat, mama se și îmblânzea și torcea ca o pisicuță. Era dependentă de tricotat.

–Vai, mulțumesc. E pentru șalul pe care-l fac pentru bazarul de binefacere. Hai înăuntru. Ben e deja la un pahar cu tatăl tău.

Mama mă conduse în camera de oaspeți, unde îl auzeam pe tata râzând la vreo glumă de-a lui Ben. Mi-am dat seama că iarăși comisesem o crimă în privința stilului

vestimentar, despre care fără îndoială că aveam să-mi aud mai târziu comentarii de la mama.

Atât tata, cât și Ben purtau sacouri sport. Fără cravată, doar cu cămăși deschise la guler. Mama arăta foarte elegantă, cu o fustă până la gleznă și o bluză de mătase, ambele în nuanțe de verde, ce aminteau de niște conifere. Nu, nu purtam obișnuiții jeanși și hanorac, dar poate că o rochie ar fi fost mai potrivită decât pantalonii negri și puloverul pe care îl alesesem.

–Josie, mă întâmpină tata cu o îmbrățișare. Un pahar de vin? Îl cunoști pe Ben, așa că nu e nevoie de prezentări. Îmi spunea niște povești amuzante despre verile petrecute aici în copilărie.

Ben nu mi se păruse tipul de individ glumeț, dar am încuviințat cu un zâmbet.

Am vorbit nimicuri la un pahar de vin, apoi Delilah a anunțat că cina era gata și am mers cu toții în sufragerie. În mijlocul mesei fusese pusă o vază cu trandafiri roșii, flancată de două lumânări verzi de Crăciun.

–Josie, tu stai aici, iar Ben va sta vizavi de tine.

Tata a luat loc lângă mine, deși aș fi preferat ca Ben să fi fost acolo. Nu mă încânta gândul că se va holba la mine pe tot parcursul cinei.

Delilah a adus primul fel, supă de dovleac, pe care am lăudat-o cu toții. Fără îndoială, femeile de pe insulă erau deosebit de pricepute la gătit. Rețetele erau moștenite din generație în generație și erau păzite cu strășnicie.

În timpul felului doi – miel cu cartofi copți și mâncare de dovlecei –, conversația fusese întreținută în mare parte de mama și de Ben, care discutau despre politici editoriale, despre ultimele noutăți în domeniu și despre oamenii pe care amândoi îi cunoșteau.

Până ca Delilah să aducă delicioasa plăcintă cu afine, m-am gândit că poate îl judecasem prea aspru pe Ben. Două lucruri mi-au atras atenția. Unu, era foarte afabil în conversația cu mama, nu aducea deloc cu clientul

pretențios și enervant pe care-l întâlnisem la Cook's. Și doi, arăta chiar mai bine decât îmi păruse la început. Mi-am dat seama și de un al treilea fapt. Am observat că îmi tot arunca priviri, dar căutam să nu-i întâlnesc ochii. În schimb, mă concentram la mâncare sau îmi îndreptam privirea spre părinții mei.

–Așa deci, am auzit-o pe mama. Ce Dumnezeu e cu prostia asta pe care o aud, că ai de gând să vinzi casa domnului Al și că vrei să-l trimiți la azil?

Atenția mi se îndreptă spre Ben, de cealaltă parte a mesei.

–Ei bine, începu el, luându-și privirea de la mine.

Părea să nu se simtă în largul lui, se foia în scaun și învârtea șervetul în mână, dregându-și glasul.

–Am primit un telefon de la un vechi prieten de pe insulă. Mi-a explicat că locuința unchiului meu arată groaznic și...

–Arată groaznic? l-am întrerupt eu, nemaiputând să-mi stăvilesc mânia. De când a avea o proprietate socotită neplăcută pentru ochi să fie un motiv suficient să obligi pe cineva să-și vândă casa și să se ducă la un azil?

Ochii lui căprui mă priviră aspru.

–Ascultă, nu vreau să mă cert cu tine pe chestia asta. Deși proprietatea unchiului Al e vraiște, nu e singurul motiv pentru care cred de cuviință că e timpul să ajungă într-un loc unde poate fi supravegheat. Mi s-a spus că a început să se comporte ciudat de la moartea bunicii. Abia dacă mai iese din casă, nu mai ține legătura cu vechii lui prieteni... Nu mai e în siguranță să trăiască singur.

–Și mai exact... de unde știi tu asta?

Din câte-mi spusese domnul Al, Ben îl vizitase o singură dată de când venise pe insulă, să-l convingă să se ducă la azil. Bărbatul nu mai scoase o vorbă, cu privirea fixată asupra desertului pe jumătate mâncat din farfurie.

–Cum mă gândeam! Nu ai răspuns pentru că nici măcar nu te-ai deranjat să-l cunoști pe domnul Al. Unchiul

tău e deprimat, pur și simplu. Și tu ai fi, dacă doi dintre oamenii pe care i-ai iubit cel mai mult în lume ar fi murit, pe lângă mai toți prietenii pe care-i știai încă din copilărie. Domnul Al e pierdut și deprimat, ca să nu mai spun că se simte foarte singur.

Am observat că părinții mei nu încercau să intervină în conversație. Amândoi ședeau tăcuți, ascultând discuția dintre mine și Ben.

Înainte ca Ben să apuce să-mi dea vreo replică, am adăugat:

–Și încă ceva, nu poți să dai pe cineva afară cu forța din propria casă. Deci care-i planul tău? Te duci la tribunal să declari că unchiul tău e incapabil? Ei bine, poți să pui pariu că jumătate din oraș va fi acolo în apărarea domnului Al. Îți garantez asta!

Ben ridică fruntea, cu o expresie sfidătoare pe față.

–Mă faci să par un căpcăun și nu cred...

–Chiar asta ești. Poate că ai petrecut câteva veri aici, dar nu ești unul dintre noi. Întotdeauna te-ai purtat de parcă erai mai presus de noi, abia ai așteptat să nu mai fii nevoit să vii aici. Și odată ce ai plecat de tot, nu te-ai mai uitat înapoi. Iar acum, iată-te, vii în toată gloria să îndrepți lucrurile după cum ți se pare ție corect. Doar că greșești în privința unchiului tău, am spus aruncându-mi șervetul pe masă. Nu ești decât un nemernic egoist și arogant. Sunt sigură că sărmana doamnă Annie se zvârcolește în mormânt, știind ce om mizerabil a devenit fiul ei.

M-am aplecat și mi-am sărutat tatăl pe obraz.

–Îmi pare rău, tati, dar nu mai pot să stau aici nici măcar o clipă în plus.

În vreme ce intram în foaier să-mi iau jacheta, am auzit-o pe mama strigând:

–Josephine Shelby Sullivan, întoarce-te aici chiar acum și cere-ți scuze! Unde-ți sunt manierele?

Dacă nu fusesem suficient de iritată, las' pe mama să toarne gaz pe foc, folosindu-mi numele întreg, un nume

pe care-l detestam și pe care îl schimbasem în Josie la șase ani, din ziua când începusem clasa întâi. După trei luni în care refuzasem să răspund la Josephine, mama se dăduse bătută și de atunci rămăsese Josie.

–Manierele? Probabil unde a-nțărcat mutu' iapa, am strigat, trântind ușa după mine.

A doua zi, făceam curat în camera lui Orli, încercând să uit de enervarea pe care încă o simțeam față de Ben Sudbury, din seara precedentă. Mai degrabă ningea în Florida în iulie decât să-i cer lui scuze. Cu mama era altă poveste. Știam că trebuia să o sun să-mi fac *mea culpa* că plecasem pe nepusă masă de la cina ei

–Pe toți dracii! am țipat, dând cu aspiratorul pe covor.

În mânia mea, dădusem peste mingea de baschet, care se rostogoli sub pat.

Fără tragere de inimă, m-am întins să o scot. Nu mi-a venit să cred ce vedeam acolo. Am ridicat cearșaful să văd mai bine.

–Ce naiba?

Întinsă pe burtă, m-am băgat sub pat și am descoperit cinci cutii de vopsea. Ce, Doamne iartă-mă, făcea Orli cu vopseaua ascunsă sub pat? Nu prea cred că era cadoul meu de Crăciun.

Privind năucită vopseaua, mi-am amintit că acum câteva săptămâni spusese că vrea să-și zugrăvească odaia. Dar, în mod tipic pentru mine în ultima vreme, fără suficient timp pentru fiica mea, uitasem să o mai întreb despre asta.

Dându-mă înapoi, m-am sprijinit cu spatele de marginea patului. Uneori simțeam că eșuasem ca mamă, iar asta era una dintre acele ocazii. Nu era cine știe ce pretenție din partea unui copil să i se zugrăvească dormitorul. Și totuși, îmi ieșise total din minte, fiind prea ocupată cu munca și cu celelalte obligații pe care o mamă singură le are.

Începea să mă macine vina – dacă tatăl lui Orli ar fi trăit sub același acoperiș cu noi, camera ar fi fost vopsită cât ai bate din palme.

Fără să-mi dau seama, lacrimile începură să-mi șiroiască pe obraji. Eram epuizată, frântă și, pentru prima dată în doisprezece ani, eram gata să recunosc că poate făcusem niște greșeli. Totuși, să o cresc pe Orli de una singură nu fusese una dintre ele. Cea mai groaznică greșeală fusese că nu-mi terminasem facultatea. Educația era totul. Știam asta, și totuși permisesem să-mi scape printre degete. Prea încăpățânată și independentă să accept ajutorul mamei, care mi-ar fi înlesnit întoarcerea la facultate după nașterea lui Orli. Educația era cheia pentru multe uși, iar eu o aruncasem la o parte.

M-am ridicat și mi-am șters lacrimile. Am luat un șervețel din cutia de pe măsuță, mi-am suflat nasul și m-am dus în bucătărie să-mi mai fac o cafea. Nu eram genul care să se lase învinsă de tristețe, așa că am pus cafea în filtru, schițând un plan în minte.

Poate dacă acceptam un oarecare ajutor din partea mamei, puteam să mă înscriu la cursuri la Universitatea din Gainesville. Urmărind cum cafeaua se scurgea în bolul cafetierei, mi-am dat dintr-odată seama că nu aveam idee ce aș fi vrut să studiez.

Da, acum doisprezece ani studiasem jurnalismul, dar asta nu m-ar mai fi tentat acum. În plus, aveam nevoie de ceva practic, o carieră din care aș fi câștigat suficienți bani pentru mine și Orli. O carieră care nu mă obliga să am două slujbe.

Dar care ar fi putut să fie aceasta? Ce voiam să mă fac atunci când aveam să cresc mare?

–Ei bine, Josie Sullivan, ai treizeci și unu de ani; a cam venit timpul să găsești răspuns la întrebarea asta.

capitolul 7

La cină, am gătit mâncarea favorită a lui Orli, salată de ton, plănuind să discut despre vopsea după ce terminam masa. Din nou, în această seară a rămas tăcută în timp ce a mâncat.

–Am vorbit cu bunica în după-amiaza asta, i-am spus în vreme ce spălam vasele. Sâmbăta asta plănuiește să facă obișnuiții omuleți de turtă dulce pentru Crăciun și se gândea că poate vrei să-i dai o mână de ajutor.

–Da, mi-ar plăcea. Am să mă duc. Stai, sâmbăta asta? Nu cred că pot.

Nu-mi aminteam să fi văzut vreun eveniment pentru Orli în calendarul agățat pe perete în bucătărie. Calendarul era biblia noastră. Orli moștenise simțul organizării de la mine, pe care și eu îl aveam de la mama. Orice eveniment, orice programare la doctor sau întâlnire de orice fel era numaidecât trecută în calendar de una dintre noi.

–Serios? De ce nu? Nu am văzut nimic în calendar pentru sâmbăta asta.

–Nu... ăăă... mmm... am uitat să trec în calendar.

Când nu mi-a mai dat detalii, am întrebat-o:

–Păi, ce fel de planuri ai?

–A... e un fel de surpriză. Ceva ce fac împreună cu Carla. Sâmbătă după-amiază.

–Aha, am făcut, continuând să spăl vasele.

La urma urmei, era acea perioadă a anului. Surprizele de Crăciun nu erau ceva neobișnuit, așa că nu am insistat pe subiect.

–Când termin, vreau să vorbim despre ceva. Ți-ai făcut temele?

–Da, înainte de cină.

– Bine. Fac niște ciocolată caldă și la desert avem prăjitură cu dovleac, pe care am luat-o de la cafeneaua lui Grace.

La noi în casă, discuțiile serioase aveau loc la masa din bucătărie. Așa fusese și în copilăria mea, iar eu urmasem modelul.

Orli își băgă lingurița în ciocolata caldă și linse frișca.

– Deci, care-i treaba? întrebă ea.

– Păi să vezi... în dimineața asta îți făceam curățenie în cameră și...

– Da, știu, am promis să nu mai las așa harababură pe birou, dar eu și Carla avem un proiect pentru școală.

– Nu, nu, biroul e în regulă. Am dat cu aspiratorul peste mingea de baschet, care s-a dus sub pat și...

Orli căscă ochii mari.

– Ăăă... Aveam de gând să-ți spun despre asta, mamă. Sincer.

– Despre cutiile de vopsea?

Orli încuviință, cu ochii ațintiți la prăjitura din farfurie.

– Mă simt vinovată pentru asta, am zis.

– Tu te simți vinovată? Pentru ce? întrebă ea nedumerită.

– De săptămâni bune ai încercat să vorbești cu mine despre diferite chestii. Știu că nu e o scuză, dar am fost atât de ocupată cu orele suplimentare! Știi ceva... faptul că am găsit vopseaua e cel mai bun lucru care se putea întâmpla. M-am hotărât că e vremea să fac niște schimbări în viața mea și, imediat ce-mi dau seama ce vreau să fac, vei fi prima care va afla. Până una-alta, hai să-ți vopsim camera.

Orli ridică sprâncenele și începu să chicotească.

– Mama, ce tot spui acolo? Chiar cred că ai muncit prea mult, ai nevoie de o pauză.

Acum, eu eram nedumerită.

–Am găsit vopseaua sub patul tău. Mi-ai spus acum câteva săptămâni că ai vrea să-ți zugrăvești dormitorul. Când nu-mi răspunse, am adăugat: Nu pentru asta e vopseaua?

Orli clătină încet din cap.

–Nu, nu e pentru dormitor.

Dumnezeule, era mai rău decât dacă i-aș fi scos dinții cu cleștele. De obicei era atât de deschisă! Nu înțelegeam ce-mi ascundea.

–Bine, ce se petrece? Despre ce e vorba?

Ezită pentru o clipă, apoi răspunse:

–E pentru domnul Al.

–Domnul Al? am repetat eu, fără să mă prind.

–Da... vezi tu... m-am gândit că motivul principal pentru care ar putea fi trimis la azil e felul în care arată casa lui. Așa că... am strâns un grup de colegi de la școală să mă ajute.

–Să te ajute la ce?

–Să mă ajute să-i vopsesc casa domnului Al și să curăț tot gunoiul de pe proprietatea lui. Așa, nimeni nu poate să invoce asta drept motiv ca să-l facă să părăsească insula. Mamă, nu vrea să plece. Eu și Carla... ne-am dus zilnic să vorbim cu el și e atât de trist! Dar pur și simplu nu știa încotro s-o ia, așa că i-am spus să nu-și facă griji. Că o să găsesc eu ceva... și am găsit.

„Și le va mâna un copilaș." Versul din Scriptură îmi veni în minte. Pentru asta erau cutiile cu vopsea? Orli se întâlnise pe furiș cu domnul Al, hotărâtă să găsească o soluție pentru problema lui? Iar eu fusesem atât de ocupată, atât de puțin implicată, încât nu aveam idee că fiica mea era dispusă să meargă atât de departe.

–De unde-ai făcut rost de vopsea? Cum ai făcut rost de vopsea?

Un milion de întrebări se învolburau în mintea mea.

–Păi, am luat-o de la magazinul de articole de menaj de lângă docuri. Domnul Bob nu avea prea multe culori;

de fapt, avea doar roz și alb. Domnul Al a spus că i-ar plăcea o casă roz, dar m-am gândit că ar fi mai bine să alegem albul.

Am clătinat din cap, zâmbind.

–Cât despre bani... ei bine... Îți amintești de banii pe care mi i-ai dat să cumpăr cadouri de Crăciun la școală? Mă gândeam că nu te superi dacă nu-ți cumpăr un cadou anul ăsta, dar îți fac ceva la cursul de tricotat. Domnișoara Monica a spus că fac o treabă bună cu asta. Așa că am folosit banii, plus ceva ce-am pus deoparte de la ziua mea. A contribuit și Carla și, după ce-am mai găsit și alți copii, au pus și ei cât aveau.

Am oftat adânc. Copiii făceau ceva la care nici un adult nu se gândise sau de care nu fusese preocupat. Dar imediat mi-am dat seama ce trebuia să fac.

Am sărit în picioare și m-am îndreptat spre telefon. Orli părea pe cale să izbucnească în lacrimi.

–Mamă, ești supărată pe mine? Ești supărată că am făcut asta?

Mi-am strâns fiica în brațe și am sunat-o pe Mallory.

–Mallory, prietena mea de-o viață, avem ceva de făcut.

–Avem? Când aud chestia asta cu prietenă de-o viață, nu știu sigur dacă o să-mi placă ce urmează să-mi spui.

Am râs, mângâind-o pe Orli pe creștet.

–Mai știi problema bietului domn Al? Cred că am găsit o soluție. Grație ingeniozității fiicei mele și a prietenilor ei.

I-am explicat totul lui Mallory.

–E uimitor, spuse ea. Să te gândești că cei care vor împiedica trimiterea lui Al Casey la azilul de bătrâni vor fi copiii.

–Așa e. Acum... știi lista de numere pe care le apelăm în caz de urgență pe insulă? O utilizăm acum. Adun trupele. Tu-i suni pe toți de la A la K, eu pe ceilalți.

Spune-le că ne întâlnim mâine-seară, la șapte fix, la bibliotecă. Și spune-le că nu e pe bază de voluntariat. Vreau să văd întregul oraș acolo. Așa că ar face bine să-și arate fețele.

Și au venit. Când am intrat în bibliotecă, am constatat cu surprindere că nu mai era loc să arunci un ac. Murmurele umpleau încăperea cu o energie palpabilă. Mallory veni în grabă spre mine.

–Nu-i așa că e grozav?

–Cu siguranță. Bine, hai să începem ședința.

Am făcut liniște bătând puternic din palme. În câteva secunde, în încăpere se așternu tăcerea și toți erau cu ochii pe mine.

Mi-am dres glasul.

–Bine, oameni buni. În primul rând, mulțumesc atât de mult că ați venit – eram sigură că o veți face. De generații întregi, locuitorii din Cedar Key au avut grijă unii de alții și nu suntem pe cale să ne oprim acum.

O mulțime de capete încuviințară. Am continuat:

–Așa cum eu și Mallory v-am explicat la telefon, suntem aici pentru a ne opune ca domnul Al să fie trimis la azilul de bătrâni. Cu toții știm că e întreg la minte, că e capabil să trăiască pe cont propriu și că principalul motiv pentru care starea lui e pusă la îndoială e felul în care arată casa și proprietatea sa. E așa de câțiva ani. Nu spun că așa e normal să fie, dar cred că noi, cei care ne-am adunat aici, ne-am obișnuit cu asta. După cum știm, câțiva dintre cetățeni s-au strâns și au depus plângeri, dorind să se facă ceva în această privință.

–Pe vremuri se spunea: „Casa unui om e castelul lui“, răsună vocea domnului James, din fundul sălii.

Asemănarea dintre căsuța dărăpănată a domnului Al și un castel îmi aduse un zâmbet pe buze.

–Da, poate că e adevărat, dar trebuie să recunoaştem că are nevoie de o cosmetizare. A fost nevoie ca vreo câţiva dintre copiii din oraş să vadă care e problema şi să încerce să găsească o soluţie.

Le-am povestit ce făcuseră copiii, ce plănuiseră şi cum strânseseră bani să cumpere vopsea.

Una dintre mamele din primul rând rosti:

–Deci de-asta Jeremy al meu voia mai mulţi bani de buzunar în ultimele săptămâni. Sunt sigură că i-a dat pe toţi pentru vopsea.

–Cred că da. Evident, copiii nu pot să facă singuri o asemenea treabă, dar dacă toţi adulţii care ne aflăm acum în această încăpere punem umărul într-un fel sau altul, cred că putem reuşi să facem asta. Dacă locuinţa domnului Al ar arăta decent, cei care se plâng de asta nu ar mai avea motiv să se ducă luna viitoare la Consiliul Local.

Domnişoara Dora se ridică de pe scaun.

–Aş mai spune că ar trebui să ne fie ruşine că nu ne-am gândit la o soluţie atât de simplă. A fost nevoie de copii să ne îndrepte pe calea cea bună. Ei bine, contaţi pe mine. Mă pricep la grădinărit şi mi-ar face plăcere să curăţ tufele de azalee, să arate frumos din nou.

Domnişoara Dora se uită prin încăpere.

–Bine, mulţi dintre membrii clubului de grădinărit sunt de faţă. Cine mai e dispus să mă ajute să curăţăm curtea?

Mai multe mâini se ridicară în aer.

–Grozav, am spus eu. Domnişoara Dora, mulţumesc că organizezi curăţarea grădinii. Mallory, notează te rog numele celor care se vor ocupa cu asta. Bine, acum avem nevoie de voluntari care să vopsească clădirea. Apoi, trebuie să vedem ce facem cu gunoiul...

–Eu am un camion mare cu basculantă, zise Bob Riley de la magazinul de bricolaj. Pot să fac câte drumuri e nevoie până la groapa de gunoi din Levy County.

–Iar eu voi contribui la costul vopselei și pentru orice altceva mai avem nevoie, spuse un alt bărbat. Voi merge până la magazinul Lowe's din Gainesville să iau tot ce ne trebuie.

–Cât timp avem la dispoziție? întrebă Grace.

–Ei bine, mai sunt două săptămâni până la Crăciun, am spus eu. Ar fi minunat dacă am termina până atunci. Așadar, trebuie să începem cât de curând. Speram că poate sâmbătă dimineață ne apucăm de treabă. La câți suntem aici, plus copiii, pun pariu că vom termina în weekend. Aș vrea să vă treceți pe listă, cu zilele și orele când puteți veni.

–Eu voi aduce cafea și brioșe pentru toată lumea la micul dejun, spuse Grace. Dar nu pot închide magazinul să vin să le aduc.

–Vin eu să le iau, se oferi cineva.

–Iar eu voi asigura prânzul pentru toată lumea, răsună glasul mamei mele din fundul încăperii. Probabil că ajunsese mai târziu, pentru că nu o văzusem sosind. Voi avea grijă să vă fie livrată supă de scoici și sendvișuri de la Tony's. Asta e contribuția mea.

–Mulțumesc, mamă. Foarte generos din partea ta.

–E pentru o cauză importantă și sunt foarte mândră de nepoata mea că a venit cu o idee care să-l ajute pe domnul Al. Așa că trebuie să contribuim cu toții și să punem planul în aplicare.

–Domnul Al știe ceva despre asta? Crezi că va fi de acord? întrebă Fred, unul dintre polițiștii orașului.

–Nu știe nimic încă. Dar mă voi duce pe la el mâine-dimineață și-i voi explica. Va trebui să-l iau cu frumosul, dar nu mă îndoiesc că în cele din urmă va fi fericit să accepte, dacă asta înseamnă că-și va păstra casa și nu va părăsi insula. Bine, alte întrebări?

Clătinară cu toţii din cap la unison şi se aşezară la rând, să-i spună lui Mallory în ce zi şi la ce ore vor fi disponibili.

–Bine. Dacă mai aveţi întrebări, sunaţi-mă pe mine sau pe Mallory. Altminteri, ne vedem sâmbătă dimineaţă la opt fix, în faţa casei domnului Al. Şi vă mulţumesc tuturor că aţi venit.

capitolul 8

–De ce crezi că domnul Al ar putea să refuze ajutorul nostru? întrebă Orli la micul dejun.

–Ei bine, unii oameni consideră că astea sunt gesturi făcute din milă și orgoliul îi împiedică să accepte o mână întinsă.

–A, cum faci tu cu bunica?

Copilul ăsta începea să aibă prea mult spirit de observație.

–Nu fac așa ceva, am protestat.

–Ba da. De pildă, acum câteva săptămâni, cu pantofii pe care ți i-a cumpărat.

–Mă rog... trebuie să pleci, altfel întârzii la școală.

–Dar vei vorbi cu domnul Al în dimineața asta, nu-i așa?

–Da. Și nu-ți mai face atâtea probleme. Îți faci prea multe griji pentru cei unsprezece ani ai tăi.

Orli veni să mă sărute pe obraz și își luă ghiozdanul.

–Ne vedem după școală. Te iubesc, a mai adăugat.

–Și eu te iubesc.

Am început să fac curat în bucătărie, gândindu-mă la ce-mi spusese. Evident, avea dreptate. Vreme de unsprezece ani, încercasem în zadar să fiu independentă când venea vorba să accept bani sau ajutor de la părinții mei. Dar dacă mă hotăram să-mi pun planul în aplicare, asta trebuia să se schimbe. Nu aș fi avut nevoie doar de sprijin financiar, ci aș fi depins de mama să aibă grijă de Orli cât timp aș fi fost la cursuri.

Mă gândisem mult la asta în ultimele zile și ajunsesem să-mi doresc o carieră care nu doar că mă surprindea, dar

chiar mă gândeam că mi-ar fi plăcut și mi-ar fi adus un salariu decent.

Fără să stau prea mult pe gânduri, am luat cartea cu numere de telefon pentru Gainesville și, în loc să caut numărul Universității din Florida, l-am căutat pe cel al Colegiului Public Santa Fe. Am dat de departamentul pe care-l căutam și, de la celălalt capăt al firului, mi-a răspuns un glas de femeie.

– Bună dimineața, Departamentul de Asistență Medicală, cu ce vă pot ajuta?

Aproape că m-am pierdut cu firea. În schimb, am inspirat adânc.

– Ah, da, bună ziua. Mă întrebam... mă întrebam cum pot să mă înscriu la cursul de asistente medicale. E un program de doi ani, nu?

– Da, așa este. Studenții noștri obțin o diplomă în domeniu. Sunt cursuri de patru semestre. Pot să vă trimit o broșură cu toate informațiile. Mai avem câteva locuri libere pentru cursurile care încep toamna viitoare, dar trebuie să trimiteți cererea de înscriere până la mijlocul lui ianuarie.

Uau! Nu mă așteptam ca lucrurile să decurgă atât de rapid.

– Ar fi bine așa, am spus. Am simțit un puseu de încredere și am adăugat: De fapt, ar fi perfect, și i-am dat adresa și datele de contact.

Când am închis telefonul, mi-am dat seama că-mi transpiraseră palmele. Însă pentru prima oară după mulți ani, mă simțeam bine în pielea mea. Poate că era ceva adevăr în vechea zicală că o izbândă duce la altele. Oricum, făcusem primul pas și aveam să aflu dacă era așa.

– A, bună ziua, domnișoară Josie, spuse Al Casey, deschizând ușa din spatele casei sale, după ce ciocănisem. Ce surpriză plăcută! Nu am parte niciodată de oaspeți.

–Sper că nu te superi că am venit neanunțată. Aș fi sunat, dar cum dumneata nu ai telefon...

–Nu, nu. E-n regulă. Intră, mi-a spus, deschizând ușa și mai larg. Deh, nu mi-au plăcut niciodată asemenea invenții. Pe lângă asta, chiar n-am nevoie de-așa ceva. Cine să mă sune pe mine?

Am râs și am intrat în bucătărie. La cum arăta exteriorul, mă pregătisem pentru ce era mai rău, așa că am fost uluită să găsesc o bucătărie de care s-ar fi mândrit și Martha Stewart. Curată și aranjată, cu o vază de margarete proaspete, care se asortau cu nuanța gălbuie a feței de masă din bumbac, care nu avea nici măcar o cută. În uscătorul de vase se aflau doar o cană de cafea și o farfurie. Pe pervazul ferestrei, trei pătlăgele verzi adăugau o pată de culoare și puteam să jur că simt mireasmă de mirodenii.

Parcă să-mi confirme simțul olfactiv, Al rosti:

–Mă pregătesc să scot niște pâine cu mirodenii din cuptor. Ce spui de o felie, la cafea?

–Ar fi minunat.

–Atunci, ia loc. E gata într-un minut. Tocmai ce-am făcut un ibric înainte să vii.

Am tras scaunul și am sărit ca arsă când am auzit un chelălăit răsunând în cameră. Aruncând un ochi sub masă, am zărit ditamai ghemul de blană cârlionțată. Domnul Al începu să râdă.

–Hei, Pal, nu o să-ți vină să crezi, dar a venit cineva în vizită. Vino aici s-o saluți.

Câinele veni încet în mijlocul bucătăriei, se întinse și căscă zgomotos. Abia apoi păru să mă observe. Veni lângă mine, fluturând voios din coadă.

–Salut, Pal. Ești un cățel foarte drăguț, am spus, mângâindu-l pe creștet.

–Da, e cel mai bun prieten al meu, spuse domnul Al. De-asta i-am și dat numele de Pal[1]. Ei bine, ăsta

[1] Pal – camarad, prieten

ar fi un motiv; iar un altul ar fi acela că mi s-a părut destul de drăguţ ca atunci când mă întâlnesc cu cineva, să pot spune: „Bună, eu sunt Al, iar acesta e câinele meu, Pal".

Am râs şi mi-am dat seama că niciodată până atunci nu observasem că domnul Al avea simţul umorului.

Bătrânul puse pe masă o cană de cafea şi o felie de pâine cu mirodenii, apoi un frumos bol de cristal plin cu zahăr şi o ceşcuţă cu frişcă.

Am luat o gură de cafea, care merita nota zece pe scara mea valorică a cafelei. Da, eram pretenţioasă când venea vorba de cafea. Întunecată, cu aromă bogată şi intensă, aşa cum trebuia să fie cafeaua. Mama nu prea înţelegea asta şi întotdeauna mă întrebasem de ce nu preferă ceaiul, de vreme ce făcea cafeaua atât de slabă. După o îmbucătură de pâine cu mirodenii, eram convinsă că sunt multe lucruri legate de domnul Al pe care nu le ştiam.

–Vai, e delicioasă. Şi cafeaua dumitale... Grace ar face bine să fie atentă. Ai putea s-o falimentezi.

Bărbatul râse cu poftă şi zise:

–E reţeta de pâine a mamei mele. M-am gândit să fac multe dintre lucrurile pe care le făcea şi ea... să o simt cumva mai aproape, înţelegi?

Am încuviinţat. Da, înţelegeam asta şi începeam să înţeleg multe altele.

–Domnule Al, am venit la dumneata pentru un motiv. Vreau să-ţi vorbesc despre ceva.

–Da? Despre ce anume?

I-am povestit tot ce se întâmplase în ultimele zile. Cum găsisem vopseaua sub patul lui Orli, cum îi chemasem pe toţi la întrunire şi cum plănuisem să-i facem curăţenie pe proprietate.

–Aşa că, odată ce aranjăm curtea şi casa, nimeni nu o să mai aibă cum să te ducă la azil, nici măcar nepotul dumitale, am încheiat eu.

–Sper că nu ţi-am băgat fiica în bucluc. Când mi-a spus că ea şi ceilalţi copii plănuiesc să-mi vopsească locuinţa,

m-am gândit că doar căutau să-și petreacă timpul cumva. M-am oferit să le plătesc, dar au refuzat, deci sper că nu te gândești că au venit aici să cerșească sau mai știu eu ce.

–Nu, nu. Știu că voiau doar să te ajute, iar Orli nu a intrat deloc în bucluc. De fapt... fata asta a mea a deschis ochii multora de pe insulă. Domnule Al, cu toții vrem să te ajutăm. Ne lași să o facem? Am planificat totul, avem mulți voluntari și suntem gata să începem sâmbătă dimineață, la ora opt.

Bătrânul rămase pe gânduri câteva clipe. Apoi se frecă la ochi și îl mângâie pe Pal.

–Auzi aici. Toată lumea vrea să ne ajute, Pal. Asta înseamnă că putem rămâne aici. Nu plecăm nicăieri.

Se frecă din nou la ochi și când își îndreptă privirea spre mine am văzut că avea ochii umezi.

–Păi, mi se pare normal, dacă oamenii s-au străduit atâta să pună totul la cale, ca eu și Pal măcar să-i întâmpinăm cu voie bună și să le mulțumim. E foarte frumos din partea ta, domnișoară Josie. Ești o persoană deosebită.

Mi-am simțit ochii umplându-se de lacrimi. I-am cuprins mâna domnului Al.

–Nu, dumneata ești cel deosebit.

După ce-am părăsit casa domnului Al, m-am dus în grabă să fac curățenie la unul dintre clienți. Am avut și niște sarcini suplimentare și până am ajuns acasă se făcuse două și jumătate, iar eu eram lihnită. Sărisem peste micul dejun, și nu mâncasem nimic altceva decât felia de pâine de la domnul Al.

Cotrobăind prin frigider, am găsit niște piept de curcan și brânză, numai bune pentru un sendviș. Tocmai când mă pregăteam să mănânc, am auzit soneria, spre marea mea enervare. Fir-ar să fie, mi-era atât de foame!

Enervarea îmi spori când am deschis ușa și l-am văzut pe verandă pe nimeni altul decât pe Ben Sudbury.

–Da? am întrebat, cu o mână pe clanță și cu alta strângând un borcan cu maioneză, mai să-l sparg.

O expresie de nedumerire îi fulgeră pe chip, imediat înlocuită de zâmbetul lui seducător pe care parcă-l scotea dintr-un joben.

–Bună, Josie. Sper că nu te deranjez... dar... ăăă... trebuie neapărat să vorbesc cu tine despre ceva.

Ce naiba să fie atât de important, încât să se deranjeze să mă viziteze, în loc să-mi dea un telefon?

–E vorba de unchiul Al... Nici nu vrea să mă vadă. Tocmai ce-am încercat să vorbesc cu el, rosti, trecându-și mâna prin părul ondulat și oftând.

–Vai, poți să i-o iei în nume de rău? am izbucnit eu, mai mult să acopăr chiorăitul mațelor.

–Știu, știu. Poate că n-am procedat tocmai bine în toată chestiunea asta... dar nu poți să mă învinovățești pentru asta. Am primit din senin un telefon privitor la unchiul meu și, cu toate că sunt ocupat până peste cap, mi-am făcut timp să vin aici și să văd ce pot să fac.

–A, da! Sărmanul de tine! Ai fost obligat să-ți părăsești turnul de fildeș din New York și să vii într-un loc pe care nu mai doreai să-l vezi vreodată. Vai, vai! Foarte dur, în comparație cu domnul Al, care e constrâns să-și vândă casa, să-și dea câinele și să trăiască într-un azil.

Glasul lui Ben deveni aspru:

–Sunt destule lucruri pe care nu le înțelegi, așa că n-ai dreptul să mă judeci.

–Atunci nu veni aici să cauți să mă atragi de partea ta, fiindcă nu are să se întâmple asta.

–Nu încercam să...

Nu i-am dat ocazia să termine:

–Dacă domnul Al ți-a spus să te cari, asta fac și eu, am rostit, trântindu-i ușa în nas și întorcându-mă în bucătărie.

„La dracu' cu el!" m-am gândit în timp ce puneam maioneză pe pâine. Cum îndrăznește să vină aici și să încerce să mă prostească?

Până să apuc să mușc din sendviș, mi-am adus aminte că spusese că poate nu procedase cum trebuie, ceea ce mă făcu să mă întreb dacă nu cumva fusesem prea dură cu el. Apoi mi-am amintit de aroganța pe care mi-o arătase la Cook's. De fapt, m-am gândit eu, n-am fost nici pe departe într-atât de aspră pe cât ar fi trebuit să fiu!

Sendvișul veni ca o alinare pentru stomacul meu gol. Chiar când curățam masa, sună telefonul. Am recunoscut vocea lui Sydney Webster.

–Bună, Syd. Care-i treaba?

–Eu și Noah tocmai ne-am întors de la Paris, azi-noapte. Dora și Monica ne-au pus la curent cu situația domnului Al și cu tot ce se întâmplă. Vrem să dăm și noi o mână de ajutor, ce trebuie să facem?

–Foarte drăguț din partea voastră. Mallory are programul și evidența cu ce face fiecare. Sunați-o pe ea. Sunt sigură că s-ar bucura să vă adauge pe tine și pe Noah pe listă.

Când am închis telefonul, am rânjit.

–Poftim, Domnule Grozav, încă doi oameni de partea noastră.

capitolul 9

Ca urmare a petrecerii de împodobire a bradului din noaptea precedentă, totul strălucea acum în sufrageria noastră. Luminițele multicolore clipeau, în vreme ce ornamentele, globurile și ghirlandele sporeau frumusețea festivă pe care un pom de Crăciun o aduce întotdeauna într-o casă. Acum, că era pus în suport și decorat, m-am mustrat că nu o făcusem mai devreme. Mai ales că lui Orli părea să-i placă foarte mult.

Se tolănise pe covor, cu bărbia între palme, admirând în tăcere pomul. Clovelly era încolăcită lângă ea. Îmi aduceau aminte de o reclamă de pe Hallmark.

– Scumpo, vreau să vorbesc ceva cu tine, am rostit, gândindu-mă că era un moment prielnic să-i împărtășesc planurile mele privind școala de asistente.

Orli își strânse genunchii la piept.

– Despre Crăciun?

– Nu, nu despre Crăciun. De fapt, e despre ce plănuiesc să fac pentru restul vieții mele. Știi că ești prima cu care discut orice decizie importantă, așa că am vrut să știi ce mi-am pus în minte.

Am bătut cu palma pe canapea și ea a venit lângă mine.

– Nu le-ai spus încă bunicii și lui Mallory?

– Nu. Tu ești prima care află. Știi de ce sunt nevoită să lucrez atât de mult? Pentru că nu am o slujbă bine plătită, așa că trebuie să muncesc ore în plus ca să câștig mai mulți bani.

– Vrei să-mi spui că trebuie să muncești chiar mai multe ore?

–Nu. Nu am nevoie de mai multe ore. Lucrul de care am nevoie e o diplomă care să-mi permită să am o carieră și să câștig un salariu decent. A fost alegerea mea să renunț la facultate și să te cresc de una singură, dar cred că a sosit timpul să mă întorc la școală, să învăț altceva decât să servesc la mese și să fac curățenie.

–Serios? Te duci la școală, ca mine?

–Exact ca tine, doar că eu voi merge la facultate. Mă tot gândesc la asta de ceva vreme și... m-am hotărât să mă fac asistentă medicală.

Am așteptat reacția lui Orli.

–Asistentă? A, ca mama lui Sarah? Lucrează la spitalul din Gainesville.

–Da. Și după ce absolv, voi găsi imediat o slujbă. La un spital, la o clinică sau la cabinetul unui doctor. Am multe posibilități la dispoziție. Problema e că mi-ar lua doi ani să termin programul de studiu. Nu va fi ușor. Voi fi plecată toată ziua la cursuri și seara va trebui să învăț. E o muncă dificilă, dar cred că pe termen lung merită. Tu ce părere ai?

Orli rămase pe gânduri câteva clipe.

–Mamă, cred că e o idee foarte bună. Întotdeauna mi-ai spus cât de importantă este educația. Dacă ai uitat cum să înveți, te ajut eu.

Am surâs, dar mi-am dat seama că reintrarea în ritmul de studiu nu va fi floare la ureche. Va fi nevoie de hotărâre să-mi fac un program de studiu. Însă eram motivată și întotdeauna simțisem că acesta era primul pas în orice întreprindere reușită.

–Îți accept ajutorul. Deci nu ai nimic împotrivă? Va trebui să vorbesc cu bunica pentru că voi avea nevoie și de ajutorul ei. Vor fi zile în care nu mă voi întoarce înainte ca tu să ieși de la școală, așa că va trebui să mergi la bunica. Ești de acord cu asta?

–Sigur că da. Cu siguranță că bunica te va ajuta, la fel ca mine. Oricum, cred că ai fi o asistentă foarte bună, mamă.

Admiram încrederea în viitor a unui copil, întrebându-mă de ce această încredere scade pe măsură ce înaintăm în vârstă. Însă eu eram neclintită în decizia și în scopul meu. Așadar, nu aveam de gând să-mi pierd încrederea.

–Mulțumesc. Cred că-mi va plăcea să fiu asistentă, iar asta are să mă ajute să fiu bună în munca mea.

–Când te vei duce?

–Mai întâi trebuie să mă înscriu, așa că le voi trimite o cerere săptămâna asta. Apoi, trebuie să mă accepte. Femeia cu care am vorbit mi-a spus că mai sunt locuri libere pentru septembrie care vine. Așa că vom vedea... dar am vrut să vorbesc cu tine înainte să fac ceva.

–Ei bine, primești votul meu de aprobare, mi-a spus fiica mea, ceea ce pentru mine însemna totul.

–Ce idee bună! Vei fi o asistentă perfectă, spuse Mallory în dimineața următoare, când am sunat-o să-i dau vestea.

–Așa a spus și Orli, am râs eu.

–Pentru că e adevărat. Îți mai aduci aminte când, acum câțiva ani, Carter a căzut de pe bicicletă și s-a ales cu un braț rupt? Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine. Ai fost atât de calmă și ai știut exact ce să faci până l-am dus la pediatrul din Chiefland. De altfel, te pricepi la oameni, Josie. Știi din instinct de ce au nevoie. Ești o companie agreabilă și bolnavii, cu siguranță, au nevoie de așa ceva.

–Pe bune? Mersi.

Încrederea în forțele proprii îmi mai crescu puțin.

–Ce crede Orli despre toate astea?

I-am povestit discuția pe care o avusesem cu ea noaptea trecută.

–Nu sunt deloc surprinsă. E o fată deșteaptă, și nu doar când vine vorba de cărți. Sunt sigură că și-a dat seama

că ceea ce faci este pentru binele vostru comun. Așa că-ți doresc cât mai mult succes, Josie. I-ai spus deja mamei tale?

– A, nu. Mă gândeam să trec pe la ea în după-amiaza asta.

– Nu crezi că va fi încântată că te înscrii din nou la facultate?

– Probabil. Dar se poate să nu-i convină ce carieră mi-am ales. Spera să-i urmez exemplul și să devin măcar jurnalistă, deși ideea nu mă mai încântă deloc.

– Hm. Mă rog, știi cum e ea.

– Da. Stăpâna leselor.

Mallory începu să râdă.

– Hei, îți urez noroc. Ai făcut o alegere bună.

– Așa deci, ce te aduce azi pe-aici? întrebă mama, după ce luă o gură de cafea.

Avea un ton înțepat, și i-am replicat:

– Am nevoie de un motiv?

– În ultimul timp, se pare că da. Nu mai vii de dragul de a ne vizita. Fie vii în grabă să o lași pe Orli, fie când te chemăm la cină.

Era cât pe ce să zic că nu e adevărat, însă mi-am dat seama că avea dreptate, ceea ce-mi lăsa o portiță.

– Tocmai despre asta voiam să-ți vorbesc. Faptul că am mai multe slujbe îmi lasă foarte puțin timp pentru altceva. Mai ales pentru Orli. Până acum, m-a înțeles, dar până să mă dezmeticesc bine, o să și ajungă la liceu. Va fi atât de ocupată cu propriile ei activități, încât vom petrece chiar mai puțin timp împreună. Așa că vreau să fiu aici pentru ea și singurul mod prin care pot face așa ceva e să mă întorc la facultate, să obțin o diplomă și un post decent plătit, nu să lucrez în două sau trei locuri pentru mărunțiș.

Tonul mamei mele se schimbă într-unul de încântare.

–În sfârşit! În sfârşit ai s-o faci! Desigur, ar fi fost mai uşor când Orli avea câţiva ani, dar mai bine mai târziu decât niciodată. E minunat, Josie. Deci ai fost acceptată la Jurnalism la UF?

–Nu mă duc la UF.

–Cum? Dar e cea mai apropiată universitate.

–Nu mă duc la jurnalism. M-am decis să devin asistentă medicală. Mă înscriu la Colegiul Public Santa Fe din Gainesville pentru un program autorizat de doi ani.

Mama se întinse spre mine pe canapea.

–Vrei să devii asistentă? întrebă ea, fără să ascundă rostirea cu nuanţă peiorativă a cuvântului „asistentă". Josephine Shelby Sullivan, ce Dumnezeu îţi trece prin minte? De ce vrei să alegi o muncă în care te speteşti, unde din nou vei curăţa – la propriu – după alţi oameni?

Încrederea pe care mi-o insuflase Mallory scădea acum spre zero absolut. N-am spus nimic, strângând în palme braţele fotoliului.

–Sincer, Josie. Te-ai gândit cât de cât la asta? Poate fi o muncă groaznică, să ai de-a face cu tot felul de bolnavi, să lucrezi în nu ştiu câte ture, ca să nu mai spun că uneori trebuie să lucrezi şi de sărbători.

Avea dreptate. Dar mă gândisem destul la asta.

–Da, e adevărat. Totuşi, până ajunge Orli la facultate, am de gând să lucrez la cabinetul unui doctor, la o clinică sau la o unitate de chirurgie cu orar fix. Au program normal, sunt închise în timpul sărbătorilor şi aşa voi căpăta experienţă. Mă gândesc că, până la urmă, aş vrea să lucrez ca asistentă la urgenţe, fie la camera de gardă, fie la terapie intensivă. Dar până atunci, Orli va fi mai mare şi va avea propria ei viaţă.

„Ceva ce tu îmi refuzi", am adăugat în gând.

Mama îşi dădu o şuviţă de păr după ureche şi scoase un oftat sonor, lăsându-se pe speteaza canapelei.

–Fie... dacă te-ai hotărât deja, nu prea mai am ce să fac. Ca atunci când aveai nouăsprezece ani.

Știa perfect cum să mă scoată din fire. Mă simțeam cuprinsă de indignare și m-am ridicat să plec.

–Unu la mână, nu mai am nouăsprezece ani. Poate că eram tânără, dar am făcut o treabă destul de bună în a o crește pe Orli de una singură. Nu ai ratat nici măcar o ocazie ca să-mi arunci în față că-s prea independentă, că niciodată nu te las să mă ajuți. Ei bine, azi am venit să-ți cer ajutorul și ce primesc? Sprijin? Încurajări? Mândrie? Dumnezeule, nu! Tot timpul e vorba de tine, întotdeauna ți-ai dorit să am o carieră în jurnalism. Și eu credeam că vreau asta, însă nu mai cred. Dar asta nu contează pentru tine. Shelby Sullivan face și pe dracu-n patru numai ca să-i iasă totul cum vrea. Poate că-ți merge în cărțile tale, mamă, dar nu și cu oamenii din jur. Nu sunt unul dintre personajele tale, să mă controlezi și să mă modelezi după bunul plac!

Mi-am înșfăcat paltonul și fularul și m-am îndreptat spre ușa de la intrare.

–Josie, așteaptă..., am auzit-o pe mama, dar nu m-am oprit.

Înainte să ajung în foaier, m-am întors spre ea.

–Te-aș ruga să-i spui și lui tata despre planurile mele. Poate măcar el are să se bucure pentru mine, am strigat înainte să trântesc ușa după mine.

capitolul 10

Nu am auzit de mama până în sâmbăta în care trebuia să facem curățenie la casa domnului Al. Trecuseră cinci zile. Trecuseră și perioade mai mari când nu ne vorbeam, dar acum mă întrebam dacă nu cumva de data asta era pentru totdeauna. De altfel, nu primisem vreo veste nici de la tata, ceea ce mă făcea să mă întreb dacă mama îi spusese de vizita mea.

–Orli, haide! am strigat după ea, luându-mi jacheta. Nu trebuie să întârziem la domnul Al.

Fiica mea apăru în bucătărie, cu un zâmbet larg pe chip.

–Sunt gata. Să mergem să punem la punct casa domnului Al. Ca în emisiunea de televiziune unde renovează case. Crezi c-ar trebui să aduc aparatul de filmat?

Chiar și în cele mai sumbre zile, Orli avea darul de a mă face să râd.

–Nu, probabil că o să facem o treabă atât de bună, încât vor vrea să ne angajeze; și nimeni dintre noi n-ar da Cedar Key pe Hollywood.

Orli chicoti în timp ce ne îndreptam spre mașinuța de golf, cărând cutiile cu vopsea albă pe care le cumpăraseră copiii.

Am ajuns la casa domnului Al, unde se adunase deja o mulțime de oameni. Am zărit-o pe Mallory, cu un clipboard în mână, distribuind diverse sarcini și răspunzând la întrebări.

–Salut, spuse ea. Luați-vă niște cafea și câte o gogoașă. Suntem încă în faza în care vedem cine ce face.

–S-au adunat destui oameni pentru prima tură, am spus, turnându-mi frișcă în cafea și luând o înghițitură.

Mmm, bună. Pot recunoaște cafeaua lui Gracie dintr-o mie. Unde-i domnul Al? Participă și el?

–A, da. A zis că nu poate să stea cu mâinile în sân în vreme ce toți muncesc. O ajută pe domnișoara Dora în grădină. Bine. Josie, tu te ocupi de vopsit. Tu și cu Twila Faye vă ocupați de partea din față a casei. Folosiți albastru pentru pereți și alb la ferestre. Orli, tu te alături celorlalți copii la strânsul gunoaielor. Ia o pungă de gunoi și adună tot ce găsești pe jos.

–Bine, a spus Orli și s-a îndepărtat.

Am găsit cutiile cu vopsea și bidinelele și m-am îndreptat spre partea din față. Atunci l-am zărit pe Ben îndreptându-se spre curte. Căra niște oale mari de metal. Mă observă și strigă:

–'Neața, Josie.

–'Neața, i-am răspuns, întrebându-mă ce căuta aici.

Bietul domn Al! Nu avea să fie prea fericit de asta și, oricum, ce făcea Ben cu oalele acelea?

Twila Faye nu sosise încă, dar mi-am deschis cutia de vopsea și am început să dau cu bidineaua în sus și-n jos, acoperind casa cu un albastru de culoarea oului de măcăleandru. L-am zărit cu coada ochiului pe Ben îndreptându-se din nou spre curtea din spate, de astă dată cărând cutii. Ce naiba se întâmpla?

Când Twila Faye ajunse, i-am spus despre Ben. Era la fel de surprinsă ca mine.

Zece minute mai târziu, am auzit zarvă într-o parte a casei și m-am dus să văd de ce bătea cineva cu lingura într-o tigaie. Era domnul Al, pe veranda din spate, cu Ben alături.

–Voiam doar să vă atrag atenția, rosti Al. În primul rând, vreau să vă mulțumesc că ați venit aici să mă ajutați să fac ordine. Vă sunt recunoscător.

Apoi își puse brațul pe umerii lui Ben.

–După cum mulți dintre voi știți, el e nepotul meu, Ben Sudbury. E băiatul surorii mele, Annie.

M-am uitat împrejur și i-am văzut pe toți schimbând priviri nedumerite.

–Acum, știu că mulți dintre voi n-ați fost încântați că Ben a venit aici să mă ducă la azil. Fir-ar să fie, nici eu n-am fost prea încântat de asta, adăugă el, dând naștere unor chicote. Dar lucrurile se schimbă și oamenii se schimbă. M-am hotărât să-i mai dau o șansă lui Ben când a venit ieri la mine, și mă bucur că am făcut-o. Am avut o discuție lungă, am lămurit multe lucruri. Am îngropat securea, cum se spune. Acum e perioada Crăciunului, când trebuie să arătăm că ne pasă de ceilalți, când trebuie să fim mai buni... și să iertăm. Așa că-l iert pe nepotul meu, rosti domnul Al, îmbrățișându-l pe Ben. Și sper că și voi puteți să faceți același lucru.

Bătrânul scoase o batistă mare, roșie, din buzunar și se șterse la ochi.

– Acum, Ben ar vrea să spună și el câteva cuvinte.

–Vreau să vă mulțumesc la rândul meu că ați venit să ajutați. Am greșit și recunosc asta. Niciodată nu mi-am făcut destul timp să apuc să-mi cunosc unchiul cu adevărat. Dar voi cu toții nu doar că-l cunoașteți, dar n-ați ezitat să-i veniți în ajutor la nevoie. Aceasta este o comunitate de care să vă mândriți și cu toții ar trebui să fim mândri, mai ales de Orli Sullivan, pentru că Orli a fost cea care nu a rămas indiferentă la o nedreptate ce era pe cale să se petreacă.

Am căutat-o din priviri pe fiica mea prin curte și am văzut-o înconjurată de prieteni, cu un zâmbet luminându-i fața, în vreme ce întreaga mulțime aplauda zgomotos.

–De asemenea, vreau să vă anunț, continuă Ben, că propunerea înmânată Consiliului Local a fost retrasă. Unchiul Al și câinele lui, Pal, vor rămâne aici, unde le e locul.

Urmă încă o salvă de aplauze și râsete.

–Un ultim lucru. Eu și unchiul meu am vrea să vă mulțumim gătind o tocană tradițională pentru toți cei

care ne ajută. Toată curățenia ar trebui să fie gata până săptămâna viitoare, în jurul Crăciunului. Așa că am vrea să ne fiți alături în ziua de Ajun, dacă puteți. Veniți pe la două după-amiaza și vom ține un chef în buna tradiție din Cedar Key. Bine, acum ar trebui să ne apucăm de lucru.

M-am uitat la Mallory, care ridică din umeri, cu sprâncenele înălțate. Fără îndoială că se gândea: „Să vezi și să nu crezi".

În vreme ce mă întorceam la vopsit, mă gândeam la tot ce spuseseră domnul Al și Ben.

–Josie.

M-am întors și am văzut-o pe mama îndreptându-se spre mine. Fusesem atât de absorbită de discursul celor doi, că nu observasem când sosise. În spatele ei, tata și alți trei bărbați puneau vechea mașină de spălat într-o roabă, să o ducă la camionul ce aștepta lângă bordură.

–Pot să-ți vorbesc puțin? mă întrebă mama.

–Sigur.

–Nu sunt într-atât de orgolioasă încât să nu-mi recunosc greșelile, spuse ea, jucându-se cu pensula din mână. Am greșit zilele trecute când ai venit să vorbești cu mine. Eu am făcut ce-am vrut cu viața mea și tu ar trebui să faci la fel. Îmi pare rău că nu te-am sprijinit mai mult. Dacă ceea ce vrei e să devii asistentă, atunci eu și tatăl tău suntem foarte mândri de tine și vrem să știi că te vom ajuta cât este posibil.

Cei care o cunoșteau pe mama puteau să numere pe degetele de la o mână ocaziile când recunoscuse că nu avea dreptate. Știam că făcuse un efort să spargă gheața și să-și ceară scuze. Știam de asemenea că, oricât de dificilă era, mă iubea.

Am îmbrățișat-o și i-am spus:

–Mulțumesc, mamă. Mulțumesc că m-ai înțeles, pentru că voi avea mare nevoie de ajutorul vostru în următorii doi ani.

–Știi, Josie, poate ar trebui să faci cursuri de patru ani și să iei o diplomă în asistență medicală.

Am clătinat din cap, zâmbind. Niciodată nu se dădea bătută. Dacă aș fi fost protagonista unuia dintre romanele ei, acea fiică exact așa ar fi făcut.

–Bine, mamă. Mă mai gândesc la asta. Dar acum trebuie să mă întorc la vopsit

Patru ore mai târziu, eu și Twila Faye am terminat partea din față a casei și tura noastră se sfârșise. Făcând câțiva pași în spate, să admir opera noastră, am spus:

–Nu-i deloc rău pentru două amatoare.

–Hei, vorbește în numele tău. Mi-am vopsit propria casă și pe cea a mamei. Am recomandări.

Am râs, în vreme ce puneam capacul pe cutia de vopsea. Tocmai când eram pe cale să duc bidinelele la curățat în terebentină, am dat nas în nas cu Ben.

–Vreau să vă mai mulțumesc o dată, ție și lui Orli, pentru ajutorul dat.

Vai de mine, tipul acesta arăta tot mai bine de fiecare dată când îl vedeam.

–Pentru puțin, am reușit eu să rostesc.

Am clătit bidinelele la robinetul ce ieșea din zidul casei și le-am pus în cutie.

–Credeți că puteți ajunge la masa de Ajun? întrebă el.

Când Ben făcuse anunțul, nici nu mă gândisem la asta.

–A, nu cred.

–Sigur? Nu prea e în spiritul bunei vecinătăți.

Zâmbetul care-i acoperea fața se transformă într-un rânjet, lăsând să se întrevadă că făcuse multe vizite la medicul ortodont în copilărie. Înfățișarea plăcută îi era întregită de un șir de dinți prefecți.

–A, păi... eu... s-ar putea să lucrez, am bâiguit tulburată.

–Hai, nu poți munci zi-lumină. Vom petrece până la nouă seara, cel puțin. Așa că vino oricând poți. Sunt sigur că fiica ta se va simți bine aici.

–Mai vedem, am spus, după care m-am dus s-o caut pe Orli, să mergem acasă

capitolul 11

Chiar a trebuit să lucrez în ziua petrecerii. O chelneriță de la Cook's se îmbolnăvise și Ida Mae mă sunase cu o seară înainte să mă întrebe dacă puteam lucra pe tura de la șapte până la amiază. Am acceptat, din moment ce nu aveam de făcut curățenie la cineva.

Orli era în vacanța de Crăciun și-și petrecuse noaptea la mama, iar eu m-am dus după ea.

Am sunat la interfon și am intrat, găsindu-le pe mama și pe Orli în sufragerie, împachetând cadouri de ultim moment.

– Bună, mamă. Bunica a spus că ar trebui să le ducem ceva domnului Al și lui Ben.

Veni în fugă spre mine, mă luă în brațe și mă sărută pe obraz.

Nu-i spusesem că nu mergem, dar nici că am fi mers.

– Păi, nu știu dacă vom merge...

– Cum?

Mama își ridică ochii de la pachetul căruia tocmai îi legase o fundă elaborată, de satin.

– Ba sigur că mergi. Aproape toată lumea va fi acolo și Orli abia așteaptă să se ducă. Nu-mi aduc aminte când a făcut ultima oară cineva o tocană tradițională.

Nu aveam nici o scuză potrivită să nu merg, în afară de faptul că... nu doream să dau ochii cu Ben într-un cadru social. Ultima noastră întâlnire mă făcuse să mă întreb dacă nu cumva eram atrasă de el. Lucru la care nici nu voiam să mă gândesc.

– Hai, mamă, te rog. Toți copiii de la școală merg. Va fi așa de distractiv, plus că cineva a spus că domnul Al se va îmbrăca în Moș Crăciun.

Orli rareori cerea ceva și nu era corect să-i răpesc plăcerea de a se duce. Oricum, mă puteam ține la distanță de Ben și să intru în vorbă cu ceilalți.

—Bine. Mergem.

—Uraaa! țipă fiica mea, sărind în sus de bucurie.

—Tu și tata la ce oră plecați?

Speram să petrec timpul acolo cu părinții mei. Cu ei și cu Mallory, nădăjduiam să-l evit pe Ben.

—În jur de trei.

—Bine. În ordine... ei bine, Orli, ia-ți lucrurile. Ne ducem acasă. Trebuie să fac un duș și să mă schimb.

—Știu că nu e ceva formal, dar ar fi bine dacă..., începu mama. Flutură din mâna. Las-o baltă. Ne vedem acolo.

Ieșind de la duș, am observat sticluța de loțiune de corp L'Occitane pe care Sydney mi-o adusese din Franța. O folosisem doar o dată, încercând să o drămuiesc. Minunata mireasmă de verbină umpluse baia, iar eu mă bucuram de pielea mea mătăsoasă. M-am surprins pe mine însămi de câtă grijă acordam machiajului și coafurii. Deși după-amiaza fusese blândă, cu o temperatură pe la cincisprezece grade, știam că seara se va răcori, așa că m-am hotărât să-mi iau pantalonii negri croșetați, pe care mama mi-i cumpărase din Cold Water Creek. Mi se potriveau perfect, iar puloverul roșu se asorta de minune cu ei. Plus că era o ținută suficient de formală pentru gusturile mamei.

M-am privit în oglindă și am zâmbit aprobator.

—Nu-i rău deloc, Josie, am spus cu voce tare.

Nu mă mai îngrijisem de aspectul meu de atâta timp, încât aproape că uitasem că puteam să arăt bine. Cizmele negre de piele adăugau stil ținutei și, cireașa de pe tort, mi-am înfășurat în jurul gâtului eșarfa neagră de dantelă pe care o terminasem cu o săptămână în urmă. Gata de vizită, mi-am spus, nu că încercam să impresionez pe cineva.

Am așteptat dinadins până la trei și jumătate, ca să mă asigur că Mallory și părinții mei erau deja acolo. Am parcat mașinuța de golf mai jos pe stradă, în acordurile de *Jingle Bells* care umpleau văzduhul. Mulțimea cânta la unison.

Cum am intrat în curtea domnului Al, mă asaltă delicioasa aromă de cârnați, crabi, creveți, scoici, cartofi și porumb. Toate fierbeau într-un gigantic cazan de metal, care avea, probabil, un diametru de șaptezeci de centimetri. Cazanul clocotea pe un enorm trepied de metal, deasupra unui foc mare, înconjurat de pietre.

Am observat imediat transformarea prin care trecuse proprietatea domnului Al. Toată casa fusese renovată. Obloanele decojite și crăpate fuseseră înlocuite cu unele noi, de un alb imaculat, care se asortau frumos cu albastrul blând al casei. Toate gunoaiele care ocupaseră curtea erau duse. În locul lor apăruseră tufișuri atent tăiate, alei pietruite, ghivece mari de teracotă cu plante, și scaune și mese pliante răspândite ici-colo. Fusese mult de muncă, dar meritase.

–Josie, iată-te.

Era Mallory.

–Da, tocmai ce-am ajuns. Nu-i așa că arată superb? Toată lumea a muncit din greu pentru asta.

Înainte să apuce să răspundă, am auzit vocea lui Ben lângă mine.

–Așa este, și sper că toți realizează cât de recunoscători le suntem eu și unchiul meu. Mă bucur că te-ai hotărât să vii, Josie. Îmi pare bine să te văd.

–Da. Păi, ăăă... Orli abia aștepta să vină. Toți prietenii ei erau aici și știi cum sunt copiii... Tuturor le place să facă aceleași lucruri. N-am putut s-o refuz. Știi cum e...

Nu avea de unde să știe. Ben n-avea copii. După privirea nedumerită pe care Mallory mi-o aruncă, mi-am dat seama că nu spuneam nimic coerent, așa că am închis gura. Ben zâmbi, ignorându-mi sporovăiala.

–Ei bine, indiferent de motivul care te-a adus aici, mă bucur că ai venit. Ce spui de un pahar de vin?

–A, da, mulțumesc. Mi-ar plăcea.

Era tocmai ce-mi trebuia. Puțin alcool, să mă facă să mi se-ncurce limba și mai mult.

În timp ce Ben se ducea după vin, Mallory mă apucă de braț.

–Ce naiba se întâmplă cu tine?

–Ce vrei să spui? am zis și m-am eliberat de brațul ei.

–În primul rând, uită-te la tine. Ce aranjată ești! Nu te-am mai văzut așa de când... nu-mi mai amintesc de când. Arăți de parcă ai ieșit din mâinile unui stilist. Și ce-i cu sporovăiala asta cu Ben? Ultima oară când ai făcut asta erai în primul an de liceu, cu Chip Blackwell.

–Nu vorbi prostii, am spus eu roșind.

–Dumnezeule! Îți place de el. Ești atrasă de Ben! Cine-ar fi crezut, spuse ea, chicotind.

L-am observat pe Ben întorcându-se.

–Taci! Te rog!

–Poftim, rosti el, întinzându-mi un pahar de vin roșu. Vai, spuse el, Mallory, mai vrei și tu un pahar?

–Nu, mulțumesc. De fapt, trebuie să-mi găsesc băiatul. Cred că e cu Troy, dar mai bine verific. Vă doresc distracție plăcută, sfârși ea, aruncându-mi o ocheadă pe care mă rugam ca Ben să nu o fi văzut.

–Ei bine, noroc și Crăciun fericit, spuse el ciocnind paharul cu al meu. Josie, arăți deosebit de bine astăzi.

Timpul dedicat machiajului nu fusese irosit. Nu-mi aminteam de ultima oară când un bărbat îmi făcuse un compliment, așa că am murmurat:

–Da, Crăciun fericit și ție.

Ca la un semnal, grupul de oameni începu să cânte *Micul toboșar*.

Am rămas tăcută preț de câteva momente, ascultând. Din cine știe ce cauză, acest cântec de Crăciun îmi aducea lacrimi în ochi. Poate motivele erau simplitatea și sensul

său. Într-adevăr, micile lucruri din viață ajungeau să însemne cel mai mult. Lucruri precum o comunitate care se aduna să-l ajute pe unul dintre membrii ei, făcând un Crăciun foarte special pentru un om care chiar merita.

–Întotdeauna mi-a plăcut cântecul ăsta, rosti Ben.

–Și mie.

–Tot voiam să te întreb; e vreun motiv anume pentru care ți-ai numit fiica Orli? E un nume foarte frumos, dar neobișnuit. Se pronunță Orly, ca aeroportul din Paris, nu?

–Da, se pronunță la fel. De fapt, e un cuvânt din ebraică, înseamnă „ești lumina mea". Deși nu suntem de origine ebraică, numele i se potrivește perfect. Din clipa în care am născut-o, a fost lumina vieții mele. Bănuiesc că știi că am crescut-o de una singură. Întotdeauna am fost foarte apropiate.

–Se vede de la o poștă. Păreți a avea o relație minunată și ai făcut o treabă excepțională. Dacă nu era Orli, nu știu unde ar fi fost unchiul Al acum.

Întotdeauna mă emoționam când auzeam complimente la adresa fiicei mele și simțeam cum mi se umezesc ochii.

–Știi, când eram copii... ceea ce spuneai atunci era adevărat. Doar că mi-a luat mult timp să-mi dau seama.

–Ce spuneam? am întrebat, ștergându-mă la ochi.

–O, că mă dădeam mare și tare și spuneam că de-abia aștept să plec de-aici și să mă întorc la New York și la luminile sale strălucitoare, iar tu spuneai: „Poate că are New Yorkul lumini strălucitoare, dar Cedar Key are ceva magic"... și aveai dreptate.

–Încă mai cred asta, am zâmbit eu, luând o gură de vin. Și când vei părăsi insulița noastră magică?

–M-am gândit mult la asta. Am avion înapoi spre New York la câteva zile după Revelion, dar am de gând să revin.

–Sigur că da. Mulți spun asta.

–Ei bine, eu unul chiar vorbesc serios. Mă întorc să fac unele aranjamente. Vreau neapărat să fac niște schimbări radicale în viața mea.

Și eu eram pe calea marilor schimbări. L-am privit cu interes.

–Chiar așa? Ca de pildă?

–Mă gândesc să-mi închiriez apartamentul începând cu întâi iunie. În martie mă întorc aici pentru câteva săptămâni să aranjez tot ce trebuie. Când mă voi întoarce în New York, îmi depun demisia la editură.

Asta da, schimbare majoră.

–Cum? Pleci? De ce? Ce-o să faci?

Știam că iarăși turuiam, dar nu mă puteam abține. Ben începu să râdă.

–Da, părăsesc editura. Ar fi trebuit să fac asta de câțiva ani. Parcă nu mai regăsesc aceeași provocare pe care o aveam odinioară în munca de redactor. E timpul să fac altceva. New Yorkul e ca un imens labirint pentru cobai, iar eu mă simt ca un hamster pe o rotiță, mă învârt în cercuri fără să știu ce să fac sau cum să schimb ceva. Însă venirea în Cedar Key mi-a limpezit gândurile. Aici am încetinit ritmul cu care mă obișnuisem și am avut timp să gândesc. Să gândesc într-adevăr, după mult timp. Cât despre ceea ce am de gând să fac... am să scriu.

–Să scrii? Adică la fel ca mama? Să fii scriitor?

Ben râse din nou.

–Ei bine, sper că da. Știu mai bine ca oricine cât de greu poate fi să ți se publice cărțile. Dar am ceva bani puși deoparte, îndeajuns cât să mă țină pe linia de plutire câțiva ani. Sunt în sfârșit pregătit să-mi asum riscul. Întotdeauna am vrut s-o fac, dar știi cum e... teama de necunoscut. Eu și unchiul meu ne înțelegem foarte bine, mă simt foarte bine în compania lui. E ultima mea legătură cu familia și vreau să petrec mai mult timp cu el. Ultimul lucru pe care-l vreau când ajung la vârsta lui e să mă macine regretele.

Teama de necunoscut. Mă întrebam dacă nu cumva asta mă reținuse și pe mine în toți anii aceștia, astfel încât nu realizasem nimic în viață. Părea ironic că atât Ben, cât și eu ajunseserăm la concluzia că a încetini ritmul și a avea timp erau lucruri de extremă importanță în viață. Chiar și mai ironic de-atât era faptul că amândoi ne pregăteam să pășim pe o cale nouă, ca să împlinim ce ne propuseserăm.

–Așa că, de vreme ce mă întorc aici în martie și mă mut de tot în iunie... crezi că ar fi posibil să te scot la o cină într-o seară, când mă întorc? Asta dacă m-ai iertat că am fost un nemernic când eram copil și un nemernic încă și mai mare când am revenit aici.

M-am întors spre el. Înaintea mea nu-l mai aveam pe băiatul arogant și temperamental care ne vizita insula în fiecare vară și care declara fățiș că nu-și dorea să se afle aici. Nu-l vedeam nici pe adolescentul care ne făcea să ne simțim mai prejos de el și care căuta să ne provoace, lăudându-se cât de diferită era viața lui în New York, în loc să caute ceea ce insula îi oferea atât de ușor. Dintr-odată, nu mai vedeam asta.

În schimb, priveam un bărbat foarte atrăgător, care probabil înțelesese adevărata semnificație a Crăciunului, mai bine decât mulți alții. Un bărbat care, în sfârșit, se domolise îndeajuns, încât să înțeleagă lucrurile și, odată cu această înțelegere, să manifeste compasiune. Un bărbat pe care mi-ar fi plăcut să-l cunosc mai bine.

Am zâmbit, atingând marginea paharului său.

–Ben Sudbury, mi-ar plăcea să iau cina cu tine când te întorci. Iar să te iert? Nu aș trăda spiritul Crăciunului dacă nu te-aș ierta? Bineînțeles că o fac. Vorba poetului, „a greși e omenește, a ierta e divin".

Ben izbucni în râs, dându-și capul pe spate.

–Iar tu, Josephine Shelby Sullivan, ești divină. Crăciun fericit!

Am început să râd împreună cu el. Din cine știe ce motiv ascuns, când mi-a pronunțat numele întreg, nu m-am simțit iritată, ca atunci când o făcea mama.

– Crăciun fericit, Ben, i-am urat eu, convinsă că acest Crăciun din Cedar Key era într-adevăr magic.